

சங்ககால அரசர் வரிசை

வள்ளல்கள்

4

கழக வெளியீடு : எ0கூகூ

சங்ககால அரசர் வரிசை - ௬.

வள்ளல்கள்

ஆசிரியர்

புலவர் கா கோவிந்தன் எம் ஏ

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.
திருநெல்வேலி-6 சென்னை-1.
1961

காங்கேய முதலியார் கோவிந்தன் (1917)

உ

Ed 1 Dec 1954
Reprint Mar 1961

'வினோதன்' அச்சகம், 33, ஜோன்ஸ் தெரு, சென்னை-1—C. 800

பதிப்புரை

'உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கொன் றீவார்மேல் நிற்கும் புகழ்' என்பது வள்ளுவர் காட்டும் உண்மை. இவ்வாறு இல்லையென்றிரப்பார்க்கும், இரவாது வாட்டங்கண்டு ஏழைகட்கும் ஈந்து புகழ்பெற்ருேர் நம் தமிழக வள்ளல்கள் ஆவர்.

பூந்தலை அறுப் புனைகொடி முல்லையின் வாட்டங்கண்டு பொருத ஈரநெஞ்சுடையான் வள்ளல் பாரியாவன்; இவனை யொத்த நன்னெஞ்சப் பாங்குகொண்ட ஓரி காரி, பேகன் போன்றவர் ஏனைய வள்ளல்களாவர்.

இவ்வள்ளல்கள் ஏழுவர் எனப் பண்டையோர் வகுத் துரைத்தனர். அவர்கட்குப்பின் வாழ்ந்த குமணன், ஒய்மாநாட்டு நல்லியக்கோடன் ஆகிய இருவரையும் ஏனைய எழுவரோடு சேர்த்து வள்ளல் ஒன்பதின்மராக ஆக்கித் **திரு. புலவர் கா. கோவிந்தன்** அவர்கள் இந்நூலை உதவி யுள்ளார்கள்.

இதனைச் சங்ககால **அரசியல் வரிசையில்** நான்காவதாக நன்முறையில் செப்பஞ்செய்து வெளியிட்டுள்ளோம்.

வளமைசெறிந்த இந்நூல், நம் தமிழ் மாந்தர்கள் கையகத்தும் நாவகத்தும் சென்றேறிப் பரவி நாட்டுக்கு நலம்பல பயக்குமென நம்புகிருேம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

வள்ளல்கள்

தோற்றுவாய்

"பொப்பண்ண காங்கெயர் கோன்அளித்த
சோற்றுச் செருக்கல்லவோ தமிழ்மூன்று உரைசொல்வித்ததே."
(சிலப், அடி, வரலாறு)

என்று கூறுகிறார் புலவர் ஒருவர்: ஒல்காப் புகழ்கொண்ட தொல்காப்பியம் உடையது எங்கள் தமிழ்; எட்டுத்தொகை உடைமையால் ஈடிலாப் புகழ்கொண்டது எங்கள் தமிழ்; பத்துப் பாட்டால் பாரோர் புகழ் கொண்டது எங்கள் பைந் தமிழ்; வள்ளுவன் வழங்கிய வான்குறள் உடையது எங்கள் தமிழ்; நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணி யாரங்கொண்டது எங்கள் தமிழ்; முச்சங்கம் கண்டது எங் கள் தமிழ்; இயல் உடையது; இசையுடையது; இனிய கூத் துடையது எங்கள் தமிழ் என்றெல்லாம் இன்று பெருமை பாராட்டுகிறோம் நாம்.

அப் பெருமையை இன்று நாம் அடைய, அன்று அவற்றை ஆக்கி அளித்தார்கள் புலவர் பெருமக்கள் பல் லோர்; அப் புலவர்கள் ஆன்றவிந்தடங்கிய அறிவுடைய ராய், அருந்தமிழ்ப் பாக்களை ஆக்கி அளித்த அப்பணியினை, அன்று மேற்கொண்டமையினாலேயே, இன்று நாம் பெருமை கொள்கிறோம்; அவர்கள் அருந்தமிழ்ப் பாக்களை ஆக்கி அளிக்கும் அப்பணியைக் கைவிட்டு, எல்லோரையும் போன்று, தம் வயிற்று வாழ்விற்காவனவே தேடி அலையும் அப்பணியை மேற்கொண்டிருப்பரேல் அன்று அருந் தமிழ்ப் பாக்கள் தோன்றியிரா, இன்று நாமும் பெருமை கொண்டிருத்தல் இயலாது; அப் புலவர் பெருமக்கள் தம் வாழ்விற்காம் வகைதேடி உழலாது அமிழ்தினும் இனிய

அருந்தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடிக் கிடக்கும் பணியினராக அன்று வழிசெய்து தந்தவர், அன்று நாடாண்ட அரசர்களும் அவ்வரசர்களை போலும் சீருடைச் செல்வர் சிலருமே யாவர். அவர்கள், அப்புலவர்கள் வேண்டும்போதெல்லாம், வேண்டிய பொருளை விரும்பி அளித்து வந்தனர்; அரசரும், பிறரும் பொருள் அளித்துப் பேணிப் புரந்தமையால், புலவர்கள் பொருள் தேடியலையும் பணியற்றவராயினர்; வாழ்வு பற்றிய கவலை அவர்க்கு இலதாயிற்று; அதனால் அவர்கள் உள்ளத்தே அமைதி நிலவிற்று; அவ்வமைதி நிறைந்த உள்ளத்தோடு உலகத்தை ஊன்றி ஊன்றி நோக்கினார்கள்; உலகம் அவர் உள்ளத்தே உருப்பெற்றது; ஆண்டு உருப்பெற்ற உலகம், அவர் உரையில் இடம் பெற்றது; உயிரோவியமாக வெளிப் போந்தது; உலகியல் உணர்த்தும் பாக்கள் பலப்பல உண்டாயின.

ஆகவே, அரிய பாக்களைப் பாடி அன்று மொழி வளர்த்தவர், அவ் அருந்தமிழ்ப் புலவர்களே எனினும், உண்மையில் தமிழ் வளர்த்தோர், அப் புலவர்களுக்குப் பொருள் அளித்துப் பேணிய புரவலர்களே ஆவர். ஆகவே இன்று அம்மொழிகொண்டு பெருமைகொள்ளும் நாம் அனைவரும், அன்று வரையாது வழங்கித், தமிழ் வளரத் துணைபுரிந்த அவ்வள்ளியோர்க்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டவராவோம்.

பண்டு பைந்தமிழ் நாடாண்ட பேரரசர் சிற்றரசர் ஆய அனைவரும் அவ்வாறு வழங்கி வாழ்வுபெற்றவரே எனினும், வள்ளல்கள் என, அக்காலப் புலவர்களாலேயே வாழ்த்தப் பெற்றவர், அதியமான் நெடுமானஞ்சி, ஆய் அண்டிரன், வல்வில் ஓரி, மலையமான் திருமுடிக்காரி, கண்டீரக் கோப்பெருநள்ளி, பறம்பிற்கோமான் பாரி, வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் எனும் எழுவருமே யாவர்:

"வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅன்
கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் **பேகனும்**, சுரும்புண

நறுவீ உறைக்கும் நாக நெடுவழிச்
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்கு வெள்ளருவி வீழும் சாரல்
பறம்பிற் கோமான் **பாரியும்**, கறங்குமணி
வாலுளைப் புரவியொடு வையகம் மருள
ஈர நன்மொழி இரவலர்க் கீந்த
அழல்திகழ்ந் திமைக்கும் அஞ்சுவரு நெடுவேல்
கழல்தொடித் தடக்கைக் **காரியும்**, நிழல்திகழ்
நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்
ஆலமர் செல்வற்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி **ஆயும்**, மால்வரைக்
கமழ்பூஞ் சாரல் கவினிய நெல்லி
அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஔவைக்கு ஈந்த
உரவுச்சினம் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்
அரவக் கடல்தானை **அதிகனும்**, கரவாது
நட்டோர் உவப்ப நடைப்பரி காரம்
முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சு நெடுங்கோட்டு
நளிமலை நாடன் **நள்ளியும்**, நளிசினை
நறும்போது கஞலிய நாகுமுதிர் நாகத்துக்
குறும்பொறை நன்னாடு கோடியர்க் கீந்த
காரிக் குதிரை காரியொடு மலைந்த
ஓரிக் குதிரை **ஓரியும்** எனவாங்கு,
எழுசமம் கடந்த எழுவுறழ் திணிதோள்
எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க."

(சிறுபாண் : ௮௪-௧௧௩)

என, இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும்,

" முரசுகடிப்பு இகுப்பவும், வால்வளை துவைப்பவும்
அரசுடன் பொருத அண்ணல் நெடுவரைக்
கறங்கு வெள்ளருவி கல்லலைத்து ஒழுகும்
பறம்பிற் கோமான் **பாரியும்**, பிறங்கு மிசைக்
கொல்லியாண்ட வல்வில் **ஓரியும்**,
காரி யூர்ந்து பேரமர்க் கடந்த
மாரி யீகை மறப்போர் **மலையனும்**,
ஊராது ஏந்திய குதிரைக் கூர்வேல்
கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூண் **எழினியும்**
ஈர்ந்தண் சிலம்பின் இருள்தூங்கு நளிமுழை

அருந்திறற் கடவுள் காக்கும், உயர்சிமைப்
பெருங்கல் நாடன் பேகனும், திருந்துமொழி
மோசி பாடிய ஆயும், ஆர்வமுற்று
உள்ளி வருநர் உலைவு நனிதீரத்
தள்ளாது ஈயும் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளார் ஓட்டிய நள்ளியும், எனவாங்கு
எழுவர் மாய்ந்த பின்றை.'' (புறம் : கருஅ)

எனப் பெருஞ்சித்திரனாரும், அவ்வெழுவரையும் எடுத்தோதிப் பாராட்டியிருத்தலின், சங்ககால வள்ளல்கள் என வாழ்த்தப் பெறுவோர் அவ்வெழுவரே ஆவர். ஆகவே, அவ்வள்ளல்கள் எழுவர் வரலாற்றினை, அவரைப் பாடிய புலவர்களின் பாக்கள் துணைகொண்டு இயன்ற அளவு எடுத்துரைக்கிறது இந்நூல்; இவ்வெழுவர் வரலாற்றோடு, ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன், குமணன் ஆக இருவர் வரலாறும் உடன் உரைக்கப்படுகிறது; இவ்விருவரும், வள்ளல்கள் வரிசையில் வைத்து வாழ்த்தப் பெறவில்லையெனினும், அவ்வெழுவர் அளித்த கொடைப் பொருள் அனைத்தையும் ஒருவனே அளித்தவன் எனவும், அவ்வெழுவரும் மறைந்த பின்னர், அவரேபோல் கொடைத் தொழிலாற்றிய கோன் எனவும் முறையே பாராட்டப் பெறுதலின், அவ்விருவர் வரலாறும் ஈண்டே உரைக்கப்படுகிறது.

'' எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க
ஒருதான் தாங்கிய உரனுடை நோன்தாள்.''
(சிறுபாண் : ககங-கரு)

'' எழுவர் மாய்ந்த பின்றை, அழிவரப்
பாடி வருநரும், பிறரும் கூடி
இரந்தோர் அற்றம் தீர்க்கு என, விரைந்திவண்
உள்ளி வந்தனென்.'' (புறம் : கருஅ)

என, அவ்விருவரையும் பாராட்டிக் கூறுதலறிக.

க. அஞ்சி

சேலம் மாவட்டத்துத் தர்மபுரி, பண்டு தகடூர் எனும் பெயர்கொண்டு விளங்கிற்று; தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு, சேலம் மாவட்டத்தின் வட பகுதியை ஆண்டு வந்தனர் அதியர் என்ற குறுநில அரசர்கள். அவ்வதியர் சேர மரபினரோடு உறவுடையவர்; அதனால், "போந்தை, வேம்பே, ஆர் எனவரூஉம் மா பெருந்தானை மலைந்தபூவும்" எனக் கூறியவாறு, அச்சேரர்க்கு உரித்தெனப்பட்ட பனந் தோட்டையே இவர்களும் மாலையாகப் பெற்றிருந்தனர்; கொல்லிக் கூற்றமும், குதிரை மலையும் இவர்க்கு உரியவாய் இருந்தன. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு எனப்படும் சங்ககாலத்தே வாழ்ந்த இவர்கள், கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலும், விசயாலயன் வழிவந்த பிற்காலச் சோழர் களுக்குத் துணைவர்களாக விளங்கினர் என அறியப்படுத லால், இவர்களும் மூவேந்தர்களைப் போன்றே நெடு தாண்ட பெருமரபினர் என்பது புலனும்; பெறற்கரும் பெருமை வாய்ந்த கரும்பைப் பிற நாட்டினின்றும் முதற்கண் இவண் கொணர்ந்த பெருமை, இவ்வதியர்க்கே உரித்து எனப் புலவர்கள் பாராட்டுவர்:

"அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்
அரும்பெறல் மரபின் கரும்புஇவண் தந்தும்
நீரக இருக்கை ஆழி சூட்டிய
தொன்னிலை மரபின் நின் முன்னோர்." (புறம் : கூகூ)

தகடூர், போரிடை வெற்றியல்லது தோல்வி காணப் பேராண்மையொன்றையே பெறற்கரும் பேறாகக் கருதும் வீரர் பலர் வில்லேந்திக் காத்து நிற்கும் காவற் காட்டான் சூழப்பெற்று; அந்நகருள் அரசர் புகழ் பாடிவரும் இரவலர் நுழைதல் இயலுமேயல்லால், பகைகொண்டு வரு வார் எவரும் கனவிலும் நுழைய நினையார்; அத்துணைக் காவல் அமைந்தது அந்நகர்; காட்டிற் சென்று மேயும் ஆனிரைகள், ஆங்கே தமக்கு ஊறுசெய்யும் பகை விலங்கு

கள் இல்லாமையின், மேய்ந்து மாலை வந்ததும், வீடுநோக்கி வருவதொழிந்து தம் கன்றுகளோடு அக் காட்டிலேயே தங்கும்; நடந்து நடந்து, வெந்த காலுடைய வழிப் போவார், வழி, *ஆறலை கள்வர் அற்றது ஆதலின், அவர் அலைப்பரே என அஞ்சி அரண் அமைந்த இடம் தேடி ஓடி ஒளியாமல், தாம் விரும்பும் இடங்களிலே இருந்து இளைப் பாறுவர்; நாடு கள்வர் அற்றது ஆதலின் நெல் முதலாம் பொருட் குவியல்கள், காப்பார் எவரையும் பெறாமல், களங்களில் தனித்தே கிடக்கும்; அத்துணைக் காவல்நலம் சிறந்தது அந்நாடு.

"பல்பயன் நிலைஇய கடறுடை வைப்பின்
வெல்போர் ஆடவர் மறம்புரிந்து காக்கும்
வில்பயில் இறும்பின் தகடூர்." (பதிற்று : எஅ)

"ஆர்வலர் குறுகி னல்லது காவலர்
கனவினும் குறுகாக் கடியுடை வியனகர்."
(புறம் : நகo)

"கன்றமர் ஆயம் கானத்து அல்கவும்
வெங்கால் வம்பலர் வேண்டுபுலத்து உறையவும்,
களமலி குப்பை காப்பில வைகவும்
விலங்குபகை கடிந்த கலங்காச் செங்கோல்."
(புறம்: உநo)

இத்துணை வாழ்வும், வனப்பும் மிக்க நாட்டிலே, அத் துணைப் பீடும் பெருமையும் மிக்க மரபிலே, அஞ்சி என்பா னொருவன் இருந்தான்; அவன், அதியர் மரபிலே வந்த பல்லோருள்ளும் சிறந்தோனாதலின், கிழார் என்ற வேளாளர் குடியிலே பிறந்து சிறந்தமையால், பெரிய புராண ஆசிரியர், இயற்பெயரான் அன்றி, சேக்கிழார் எனக் குலப்பெயரான் அழைக்கப்படுதலேபோல், இவனும் இயற்பெயரான் அன்றிக் குலப்பெயரால் அதியமான் எனவும், அதியர் மரபிலே வந்த அரசருள் சிறந்தோன் என்ற பொருளில் அதியமான் நெடுமான் எனவும், அச் சிறப்புப் பெயர்களோடு இயற்பெயர் இணைய அதியமான்

நெடுமானஞ்சி எனவும் குலப்பெயர் தொடராது, சிறப்படை ஒன்றே தொடர நெடுமானஞ்சி எனவும் இயற்பெயர் ஒன்றே தோன்ற அஞ்சி எனவும் அழைக்கப் பெறுவன். ஒரோவழி, அவன் எழினி எனவும் அழைக்கப் பெறுதலும் உண்டு; ஆய்க்குக் கவிரமும், ஓரிக்குக் கொல்லியும், காரிக்கு முள்ளூரும் பாரிக்குப் பறம்பும், பேகனுக்குப் பொதினியும் உரிமையுடையவாதலைப் போன்றே, அஞ்சிக்குக் குதிரை எனும் பெயருடையதொரு பெருமலை உரிமையுடைத்தாம்:

"நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வேல் அஞ்சி." (அகம்: ௩எ௨)

"ஊராது ஏந்திய குதிரைக் கூர்வேல்
கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூண் எழினி." (புறம்: ௧௫௮)

அஞ்சி, குணங்களால் நிறைந்த கொற்றவனாவன்; பாவலர் பரவும் பண்புகள் பல அவன்பால் பொருந்தியிருந்தன; உலகம் வாழ வாழும் பெரியோர், 'புகழ் எனின் உயிரும் கொடுப்பர்; பழி எனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்' என்றார் பெரியார் ஒருவர்; 'நல்லாறெனினும் கொளல் தீது' என்றார் வள்ளுவர்; இதனால், 'கொள்' எனக் கொடுப்பதின்றி, 'ஈ' என இரத்தல் இழிவுடைத்தாதல் பெறப்படும்; இவ்விழிபண்பினை அஞ்சிபால் காணல் அரிதினும் அரிதாம்; அதியமான், ஏழரசர் ஆட்சியை எள்ளளவும் வழுவின்றி எய்தியும் அமைதிகொள்ளா ஆசை உடையனே யெனினும், நாடுகளைப் போரில் வென்று கொள்வதல்லது, பிறர் கொடுக்க ஏற்றுக்கொள்ளும் இழிகுணத்தை அவன்பால் காணல் இயலாது; உயர்ந்த உச்சிகளை யுடைமையால் வளம் நிறைந்த மலைநாடேயாயினும், கொள் எனக் கொடுக்க ஏற்றுக்கொள்ளா உயர்பேர் பண்பாளன் எனப் புலவர்கள் அவனைப் பாராட்டுவர்:

"கோடுயர் பிறங்குமலை கெழீஇய
நாடுடன் கொடுப்பவும் கொள்ளா தோனே."

(புறம்: ௨௩௨)

அதியமான்பால், பாராட்டத்தக்க மற்றொரு பண்பும் உண்டு; ஓடுமீன் ஓட, உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்கும் கொக்கேபோல் ஏற்றகாலத்தை எதிர்நோக்கியிருப்பன்; அக்காலம் வரும்வரை, இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா என்பதைப்போல் ஏதும் அறியாதான்போல் அடங்கியிருந்து, காலம் வந்தவிடத்துப் புலியெனப் பாய்ந்து காரியத்தை முடிப்பன்; "கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து; மற்றதன், குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து" என்பது வள்ளுவர் கண்ட போர்முறை; அதியமான் நெடுமானஞ்சி, இப் போர்முறையுணர்ந்த பேரறிவாளனாவன்; அவன், தன் ஆற்றலை வெளியிடுதற்காம் காலம் வருதற்கு முன்னர்த் தன்பால் அவ்வாற்றல் இருப்பதாகவே காட்டிக் கொள்ளான்; ஆனால் அக்காலம் வந்துவிட்டது எனிலோ, தன் ஆற்றல் அவ்வளவையும் வெளியாக்கி வெற்றி பெறுவன்; மக்கள் தமக்கு வேண்டும் நெருப்பினை உண்டாக்கப் பண்டு மேற்கொண்ட முறைகளுள், தீக்கடைகோல் கொண்டு தீ உண்டாக்குவதும் ஒன்றாம்; கடைந்தவழிப் பெரு நெருப்பை வெளியிடும் ஆற்றல் வாய்ந்த அத் தீக்கடை கோல், தொழில்படுதற்கு முன்னர், சிறிதும் தீங்கற்ற சிறந்த பொருளாகக் கருதப்பட்டு, வீட்டுக் கூரைகளிலும் செருகி வைக்கப்பெறும்; அத்தீக்கடை கோலைப்போன்றே தன் ஆற்றலைக் காட்டவேண்டிய இடம் வந்தவிடத்துத் தீக்கடை கோலினின்றும் வெளியாம் தீ, கொடுமைகளுக்கெல்லாம் நிலைக்களமாய் மாறுவதேபோல், சினங்கொண்டு பகைவரைக் கொன்று குவிப்பதில், கூற்றுவன் போலும் கொடுமையுடையனாம் அதியமான், மற்றக் காலங்களில் எவரிடத்தும் இனியனாய்ப் பழகும் பண்புடையனாவன்:

"நெடுமான் அஞ்சி,
இல்லிறைச் செரீஇய ஞெலிகோல் போலத்
தோன்றா திருக்கவும் வல்லன்; மற்றதன்
கான்றுபடு கனையெரி போலத்
தோன்றவும் வல்லன்தான் தோன்றுங் காலே."

(புறம்: ௩௧௫)

சிறந்த பல பண்புகட்கு நிலைக்களனாய அதியமான், தன் புகழ் பரவும் புலவர் பெருமக்களைப் புரக்கும் பேருள்ளமும் கொண்டிருந்தான் எனக்கூறல் வேண்டாவன்றே; அஞ்சி, சிறிது நேரமும் ஒழியாமல், மாரிபோல் ஈயும் வண்மையுடையான்; அகமும், முகமும் மலர அரசவையமர்ந்து அண்டி வருவார்க்குத் தேரும் பிறவும் பல வழங்கி மகிழ்ந்த நாட்கள், அவன் வாழ்நாளில் பலவாம். ஒருநாள் அல்ல; இருநாள் அல்ல; பலநாள் தொடர்ந்து பலரோடு சென்று இரப்பினும், அவ்விரவலர்பால், முதல்நாள் கொண்ட அன்பிற் சிறிதும் குறையாத பேரன்பே காட்டும் பேரருட் கொடையாளனவன்; பரிசில் அளிக்குங்கால், அவன் ஒரோவழி காலங் கடத்துவன் எனினும், பரிசில் அளிப்பது தவறாது; அளித்தே அனுப்புவான்; யானையின் கையால் பற்றுண்டு, அதன் இரு கொம்புகளுக்கிடையே கிடக்கும் உணவுப் பொருள், அதன் வாயுட் புகுதல் எத்துணை உறுதியோ, அத்துணை உறுதியாம், அதியன் வாயில் வந்து நின்றோர், அவன்பால் பரிசில் பெறுவது; ஆகவே, அவன்பால் சென்றால், அவன் புகழ் பாடினால், பரிசில் அளிப்பனோ, மறுப்பனோ என மயங்கார் புலவர். அதியமான் நெடுமானஞ்சி, இத்தகைய பெருந் தகையாய்ப் புகழ்பரவ வாழ்ந்த காரணத்தால், பரணர் பாடினார்; பெருஞ்சித்திரனார் புகழ்ந்தார்; அவன் அத்தை மகள் நாகையார் என்ற நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலாரும் பாராட்டினார்: கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனவன் என உயர்த்திக் கூறினார், இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்.

“ஓவாது ஈயும் மாரி வண்கைக்
கடும்பகட்டு யானை நெடுந்தேர் அஞ்சி.” (குறுந் : கக)

“கடும்பகட்டு யானை நெடுமான் அஞ்சி
ஈர நெஞ்சம் ஓடிச்சேண் விளங்கத்
தேர் வீசிருக்கை.” (நற் : ௩அக)

“ஒருநாள் செல்லலம்; இருநாள் செல்லலம்;
பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதோ!

அணிபூண் அணிந்த யானை இயல்தேர்
அதியமான் பரிசில் பெறூஉம் காலம்
நீட்டினும், நீட்டா தாயினும், யானைதன்
கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்
கையகத் ததுவது பொய்யா காதே." (புறம் : ௧0௧)

நீண்ட பெரிய தேர்; தலை உயர்த்தி நடக்கும் மதம் மிக்க களிறு; விரைந்து செல்லும் குதிரை; வேலேந்திய வீரர் ஆகிய நால்வகைப் படைகளாலும் நிறைந்தது அதியமான் பெரும்படை; இந் நாற் படைகளே அன்றி, வாழ்வின் துணையென வில்லையில்லாமல்வேறு காணுதவரும், எதிர்த்து வருவார் எத்துணை ஆற்றல் வாய்ந்தோராயினும், இன்னல் விளைத்து இயற்கையோடு இரண்டறக் கலக்கச் செய்யாது விடாத இயல்பினரும் ஆகிய மழவர் என்ற ஒருவகைப் போர்வீரர் குழுவையும் பெற்றிருந்தான்; இவ்வாறு பெரும்படைத் தலைவனைப் விளங்கியதோடு, அப் பெரும் படையைப் பணிகொள்ளும் பெருவீரனுய், அதற்கேற்ற ஆற்றலும், ஆண்மையும், முழவெனப் பருத்த தோளும், முழங்கால் அளவும் நீண்ட கைகளும், அகன்ற வலிய மார்பும் கொண்ட உறுதி மிக்க உடலமைப்பும் உடையனுவன்; தான் பெற்றிருந்த பெரும்படைத் துணையால், தன் நாட்டைச் சூழ ஆண்டிருந்த அரசர் அனைவரையும் வென்று திறைகொண்டு வாழ்வானுயினுன்; 'அவன் படை வீரர், பகைவர் நாட்டுட் புக்குப் போரிட்டுக் கைப்பற்றிக் கொணர்ந்த அவர் நாட்டு ஆனிரைகள் அளவிறந்தனவாம்.

"சில்பரிக் குதிரைப் பல்வேல் எழினி
கெடலருந் துப்பின் விடுதொழில் முடிமார்
கனையெரி நடந்த கல்காய் கானத்து
வினைவல் அம்பின் விழுத்தொடை மறவர்
தேம்பிழி நறுங்கல் மகிழின் முனைகடந்து
வீங்குமென் சுரைய ஏற்றினம் தரூஉம்." (அகம் : ௧0௫)

'நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வேல் அஞ்சி
கடுமுனை யலைத்த கொடுவில் ஆடவர்
ஆகொள் பூசல்." (அகம் : ௩௭௨)

"நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி
முனையான் பெருநிரை." (குறுந் : 80)

அதியமான், இவ்வாறு பெரும்படையும், பேரரசும் பெற்றிருந்தும் சிறந்த அரசுரிமையைப் பெற்றுள்ளோம் எனப் பெருமைகொண்டு, அதுவே போதும் என அமைதி கொள்ளும் உள்ளத்தானல்லன்; தன் காலத்தில் தன்னினும் சிறந்தானாக ஓர் அரசன் வாழ்தலை வெறுத்தது அவன் உள்ளம்; அவன் காலத்தே, தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திருக்கோவலூர்க்கண் மலையமான் வழிவந்த அரசன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான்; அவன், அவன் முன்னோர்களைப் போன்றே ஆற்றல் மிக்கோனாவன்; தமிழ் வேந்தர் மூவரும், அவனைத் தன் படைத்துணையாகப் பெறுவதைப் பெரிதும் விரும்புவர். மூவேந்தரிடையே மூளும் போரில், அவன் யார்க்குப் படைத்துணை புரிவனோ அவரே வெற்றி பெறுவர்; அத்துணைப் போர்ப் பயிற்சி யுடையானவன். இது, அதியமானுக்கு அளவிலாப் பொறாமையை உண்டாக்கிற்று; உடனே பெரும் படைகொண்டு, கோவலூரைத் தாக்கினான்; கோவலூர் முற்றும் அழிந்தது; மலையமானும் தோற்றான்; ஆங்கு அதியன் பெற்ற வெற்றியைப் பரணர் பாராட்டினார்; அதியமான் போர் வேட்கை அதன் பின்னரே ஓர் அளவு தணிந்தது:

"எழுபொறி நாட்டத்து எழாஅத் தாயம்
வழுவின் றெய்தியும் அமையாய், செருவேட்டு
இமிழ்குரல் முரசின் எழுவரொடு முரணிச்
சென்றமர் கடந்துநின் ஆற்றல் தோற்றிய
அன்றும் பாடுநர்க்கு அரியை; இன்றும்
பரணன் பாடினன் மற்கொல் மற்றுநீ
முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநின்
அரணடு திகிரி ஏந்திய தோளே." (புறம் : 99)

அதியமான், இவ்வாறு ஆண்மையும், அருளும் ஒருங்கே பெற்று உயர்ந்தோர் வாழ்த்த வாழ்கிறான் என்பதறிந்த ஔவையார், அவன்பால் சென்று, அவனைக் கண்டு பாராட்டி, அவன் அளிக்கும் பரிசில் பெற விரும்பினார்.

காடும் மலையும் பல கடந்து, தகடூர் சென்று சேர்ந்தார்; அரண்மனைவாயில் அடைந்து, ஔவை வந்துள்ளாள் அதியமானைத் தேடி என அறிவித்துச் சிறிது இருந்தனர்; அதியமான், ஆண்டு விரைந்து வந்தானல்லன்; ஔவைக்கு ஆற்றாச் சினம் மூண்டது; உடனே காவலனை விளித்து, "வாயிலோயே! உங்கள் அரசன் வாயிற்கண் வந்து நிற்கும் எம் போலும் புலவர்கள் பொருளால் வறியரே ஆயினும், புலமையால் வறியர் அல்லர்; அவர்கள் பாடிப் பிழைப்பர் எனினும், வழியில் போவார் எவரையும் பாடிப் பரவும் இழிவுடையாரல்லர்; வண்மையுடையாரை வரிசையான் அறிந்தே பாடுவர்; அவர் பாடிய பாடல் பயனற்றுப் போனது இதுவரையில்லை; வள்ளல்களைப் பாடிய பாடல்கள், அப் புலவர்கள், உள்ளத்தே உள்ளியதை முடித்துத் தருவதில் ஒருபோதும் தவறியது இல்லை; அத்தகைய இரவலர் தமக்கு இல்லை என்று கூறி அடைக்கும் வாயில் அன்று உங்கள் அரசன் வாயில் என அறிந்தே யானும் இங்கு வந்தேன்; ஆனால், அதியமான் அன்புடன் வரவேற்றான் இல்லை; என் உண்மையுயர்வை உள்ளவாறு உணரும் அறிவு அவன்பால் இல்லையோ? அல்லது, அவன் தான், தன் உண்மை நிலையினை உயர்த்தி மதிப்பிட்டு விட்டனனோ அறியேன்; எவ்வாறாயினும் ஆகுக; புலவர்தம் உயர்வை உள்ளவாறுணரும் அறிவும், அவரை அன்புடன் ஏற்றுப், போற்றிப் புரப்பதால் பெறும் புகழும் உடையார் அனைவரும் அழிய, உலகம் வறுமை எய்திவிட்டிவில்லை; ஆகவே, புறப்படுகிறேன் வந்த வழி நோக்கி; மரத்தொழிலை மாண்புறக் கற்றார், ஏற்ற கருவிகளுடன், எந்தக் காட்டிற்குள் சென்றாலும், அவர்க்கு அக் காடு முற்றும் பயன் அளிப்பதே போன்று, நாங்கள் எங்குச் செல்லினும், மங்காது எங்கள் புகழ்; கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு," என்று சினந்து கூறித் திரும்பினார்.

" வாயிலோயே! வாயிலோயே!!
வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித், தாம்
உள்ளியது முடிக்கும், உரனுடை யுள்ளத்து

வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர்க்கு அடையா வாயி லோயே ! ! !
கடுமான் தோன்றல், நெடுமான் அஞ்சி,
தன்அறி யலன்கொல் ? என்அறி யலன்கொல் ?
அறிவும், புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை உலகமும் அன்றே ; அதனால்
காவினெம் கலனே ; சுருக்கினெம் கலப்பை ;
மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறுஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே !
எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே."

(புறம் : உ0௬)

அதியமான் காதிற்கு எட்டியது இச் செய்தி; விரைந்தான் ஔவையார் இருந்த வாயில் நோக்கி; அகமும், முகமும் மலர அன்புமொழி கூறி வரவேற்றான்; அவர்க்கும், அவர் உடன் வரும் சுற்றத்தார்க்கும் வேண்டுவன அளித்து வழிபட்டான். அதியமான் வழிபட, அவன் அரசவைப் புலவராய் அமர்ந்திருந்தார் ஔவையார்; ஒருநாள் அதியமானுக்கு அருமையான நெல்லிக்கனியொன்று கிடைத்தது; தகடூர்க் கண்மையில் ஒரு பெருமலை; அம் மலை முடி, அடைதற்கரிய உயரமும் அருமையும் உடையது; அங்கேயுளது ஓர் அருமையான நெல்லி மரம்; அதிலுள்ள கனி, உண்டார் உடலை ஊறுஇன்றி நெடுநாள் வாழச்செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்தது; அக்கனியில் ஒன்றை அரும்பாடுபட்டுக் கொணர்ந்தான் அதியமான்; அக்கனியுடன் அரண்மனை நுழைந்த அதியமான், ஆங்கு ஔவையார் இருப்பது உணர்ந்தான்; அவன் எண்ணம் மாறிற்று; தன்னினும், உலகில் வாழத் தக்கார் அவரே; தான் வாழ்வதினும், அவர் வாழ்வின் உலகிற்குப் பெரும்பயன் உண்டாம் என எண்ணினான்; ஆகவே, அந் நெல்லிக்கனியினை ஔவைக்கே அளித்தல் வேண்டும் எனத் துணிந்தான்; ஆனால், ஔவையார் அக்கனியின் அருமை அறியின், அதை அவர் உண்ண மறுப்பார்; தன்னையே உண்ண வற்புறுத்துவர் என்பதையும் உணர்ந்த அவன், அக்கனியின் அருமை பெருமைகளை அவர்க்கு முன் கூட்டி அறிவியாதே அளித்தான்; ஔவையாரும், அதை

வாங்கி வாயிலிட்டு உண்டார்; அவர், அதை உண்டுவிட்டார் என்பது உணர்ந்த ஔவையாரை நோக்கி, "அறிவு சான்ற ஔவையே! தாங்கள் இப்போது உண்ட நெல்லிக்கனி, ஏனைய கனிகளைப் போன்றதன்று; உண்டார், கேடின்றி இந்நிலவுலகில் நீண்டநாள் வாழ்வர்; அத்துணை அருமை யுடையது அது; மேலும் எளிதில் கிடைக்கக் கூடியது மன்று; நானும் இவ்வுலகமும் வாழ்வது, தங்கள் அறிவுடைமையால்; தங்களைப் போலும் பெரியோர்கள் வாழ்வதா லேயே உலகம் வாழ்கிறது; ஆகவே, தாங்கள் வாழவேண்டும் பல்லாண்டு என விரும்பினேன்; ஆகவே, தங்களுக் களித்தேன் இக்கனியினை; கனியின் சிறப்பைத் தங்கட்கு முன்னரே அறிவிப்பின், அதைத் தாங்கள் உண்ண மறுப்பீர்; என்பால்கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் என்னையே உண்ணவேண்டுவீர் என்று அறிந்தே அதை முன்னர் அறிவி யேனாயினேன்," என்று கூறினான்.

அதியமானின் இச் செயல், ஔவையார் உள்ளத்தே, அளவிலா மகிழ்வெழச் செய்தது; எவரும் முதற்கண் தாம் வாழவே விரும்புவர்; தாம் வாழ்ந்த பின்னரே, பிறர் நல் வாழ்வு குறித்து நாட்டம் கொள்வர்; இதுவே உலகியல்; ஆனால், அதியமான் செயல், உலகியற் போக்கையே மாற்றி விட்டது கண்டார்; தன் வாழ்வு குறித்துக் கவலைகொள் ளாது, பிறர் நல்வாழ்வில் நாட்டம் கொண்ட அதியமான் செயல், சிவபெருமான் செயல் ஒன்றை நினைவூட்டுவதா யிற்று; சாவா மருந்தாகிய அமிழ்தினைப்பெறத் தேவர்கள், பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்தில் முதற்கண் அதில், அமிழ் தத்திற்குப் பதிலாக, ஆலகாலப் பெருநஞ்சு தோன்றிற்று; அதுகண்டு அஞ்சினர் அனைவரும்; சிவன் அவர்களுக்கு நேர இருந்த கேட்டைப் போக்க, அவ் வாலகால நஞ்சைத் தான் உண்டு, சாவா மருந்தாகிய அமிழ்தை அவர்களுக்கு அளித்தான்; அதனாலேயே நஞ்சுண்ட நீலகண்டன் என்பதும் அவனுக்குப் பெயராயிற்று; இவ்வாறு கேட்டினைத் தான் கொண்டு வாழ்வைப் பிறர்க்களித்தான் அவனும்.

அதியமானும், நீடிய வாழ்வு தான் பெறுவதை வெறுத்து ஔவையார்க்கு அவ்வாழ்வளித்தான்; ஆகவே, அதியமான் நீலகண்டனுக்கு நிகராயினன்; அதைப்போன்றே, நெடுநாள் வாழ்வதை அதியமான் வெறுத்தானாயினும், அவன் நெடுநாள் வாழ்வன்; அவன் வாழவேண்டும் என அவனுக்கு நல்வாழ்த்துக் கூறினர் ஔவையார்; அதியமானின் செயற்கரும் இச்செயல், ஔவையாராலேயே யல்லாமல் வேறு பலராலும் பாராட்டும் பெருமை பெற்றது :

'போரடு திருவின் பொலந்தார் அஞ்சி!
பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி
நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலைப்
பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது,
ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்கு ஈத்தனையே.'' (புறம் : கூக)

"மால்வரைக்
கமழ் பூஞ்சாரல் கவினிய நெல்லி
அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஔவைக்கு ஈந்த
உரவுச்சினம் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்
அரவக்கடல் தானை அதிகன்.'' (சிறுபாண் : கூகூ–க0௩)

"இனிய கனிகள் என்றது, ஔவையுண்ட நெல்லிக் கனிபோல அமிழ்தாவனவற்றை.''

(குறள் : க00, பரிமேலழகர்)

அதியமான் போர்வேட்கைமிக்க பெருவீரனாய் விளங்கினன்; அதனால் அவனுக்குப் பகைவர் பலராயினர்; அதியமான் அளித்த அருநெல்லிக் கனியுண்டு அவன் அரசவையில் வாழ்ந்திருந்த ஔவையார், அவன் பகைவர் கைப்பட்டுப் பாழுருவண்ணம் காத்தல் தம்கடன் என உணர்ந்தார்; அதியமானுக்கும், அவன் பகைவர்க்கும் அறிவுரை பலகூறிப் போர் ஒழிக்க முயன்றார் ஔவையார்; அதியமான் பகை

வருள் ஒருவனும், தொண்டையர்குலத்தோன்றலும், பெரும்படையுடையானும் ஆய தொண்டைமான் என்னும் அரசன்பால் தூதுசென்று அவனிடத்தே, அதியமான் பீடும் பெருமையும் தோன்றக்கூறி, அத் தொண்டைமான், அதியமானோடு போரிட அஞ்சுமாறு பண்ணியும் மீண்டார்; ஆனால், அந்தோ! அமரைத் தடுத்தல் அவரால் இயலாது போயிற்று: அதியமான் போர்வேட்கை, அவனுக்குப் பார்க்குமிடமெங்கும் பகைவர்களைத் தோன்றச்செய்துவிட்டது; அவன் பகைவர் அனைவரும், யானைப்படையாலும், குதிரைப் படையாலும் சிறந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற சேர அரசன் தலைமையில் ஒன்றுகூடி அதியமானை எதிர்க்கத் துணிந்தனர்; பகைவர் பலரும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டமையால், அவர் வலிமை, தன் வலியினும் பெரிதாகிவிட்டது தெரிந்த அதியமான், அப் பகைவரை எதிர்சென்று தாக்குவது ஒழித்துத் தகடூர்க் கோட்டையின் உள்ளே தங்கியிருந்தான்; அஞ்சி, பகைவர்க்கு அஞ்சித் தகடூர்க்கண் அடங்கியது கண்டும், அடங்கினாரல்லர் அவன் பகைவர்; அழிக்கலாகா அரண்பலஅமைந்தது அவன் தகடூர்க்கோட்டை என்பதையும் எண்ணினாரல்லர்; அரண்மிக்க அக்கோட்டையை அழித்து, அவனையும் கொன்றனர்.

அமர்க்களத்தில் அல்லலுறும் அந்நிலையிலும், தம்பால் வந்து இரந்தாரைப் புரக்கவல்ல அதியமான் அந்தோ! மறைந்துவிட்டான்; அருநெல்லிக்கனியினை ஔவையார்க்கு ஈந்த அதியமான், அந்தோ! மறைந்துவிட்டான்; அரும்பெறற் கரும்பை இவண் கொணர்ந்த அதியர்குலத் தோன்றல் அதியமான், அந்தோ! மறைந்துவிட்டான்; அவன் உடலை ஈமத்தீயிட்டு எரித்து, எரித்த அவ்விடத்தில் அவன் பீடும், பெருமையும் பொறித்த கல்லைநட்டு, அக்கல்லிற்குப் பீலியும், மாலையும் சூட்டி வழிபட்டுக் கல்நாட்டு விழாவும் செய்து முடித்தனர். அதியமான் அரசவை அமர்ந்து, அவன் அளித்த அருநெல்லிக் கனி அருந்திய ஔவையாரே யல்லாமல் அவன் பகைவனும், அவனை

அழித்து வெற்றியுற்ற வேந்தனாகிய பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பேரவைப் புலவராய், அவன் புகழ்பாடும் அரிசில் கிழாரும், அதியமான் அழிவுகண்டு வருந்தி, அவன் ஆருயிரைக் கொள்ளைகொண்ட கூற்றுவனைப் பழித்துரைப்பர் எனின், அதியன் புகழை அவன் பெருமையை அளவிட்டுக் கூறலும் இயலுமோ!

உ. ஆய்

மேலைக் கடற்கரையை அடுத்துப், பொதியில் மலையைச் சூழ அமைந்துள்ள நாடு வேணாடு எனும் பெயருடைய தாகும்; வடக்கே சேரர்க்குரிய குட்டநாடும், தெற்கே பாண்டியர்க்குரிய தென்பாண்டி நாடும் கிடக்க, இடைப்பட்ட வேணாடு, வேளிர் இருந்து ஆண்ட நாடுகளுள் ஒன்றாம்; தமிழக மலைகளுள் தலை சிறந்ததாகக் கருதப்படும் பொதிய மலையும், அதைச் சூழ உள்ள சிறு நாடும், ஆய்நாடு என்ற பெயரானும் வழங்கப் பெறும்; இற்றைக்கு 1800 ஆண்டு கட்கு முன்னர்த் தமிழகம் போந்து, அந்நாடு முழுதும் சுற்றி, அக்காலத்து நில இயல்புகளையும், அரசியல் நிலை களையும் பற்றிய நீண்ட குறிப்பொன்று எழுதி வைத்த நில நூல் பேராசிரியராய **தாலமி** எனும் யவனாசிரியர் ஆய் நாட்டையும், அந் நாட்டகத்து ஐந்து துறைமுகங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்; ஆய்குடி என்ற பெயரானும் வழங்கப் பெறும் ஆய்நாடு, கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையி லும், தமிழ்நாட்டு அரசியலில் தலை சிறந்த இடம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாய ஆய் அண்டிரனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஆய்குடி, நன்மை பல செறிந் தது; தமிழகத்தின் தென்பாற்கண் உளது; அந்நாட்டு மலைகள் தெய்வ அருட்டன்மை உடையன; அம்மலையின் பக்கமலைகளுள் கவிரம் எனும் பெயருடையதொரு குன்றும் உண்டு: அணுகுதற்காகா அருமையுடையது அக் குன்று; அம் மலைக்கண் மலிந்து கிடக்கும் மலர்நிறை சுனைகளில் சூரர மகளிர் மகிழ்ந்து ஆடுவர்; வானவர் உறையும் இமயம் வடக்கண் உளதாயினும், தென்திசைக் கண்ணதாய ஆய் குடி இன்றாயின், உலகியலே சீழ்மேலாகத் தடுமாறும் எனக் கூறப்படுமாயின் ஆய்நாட்டின் பெருமையினை என் னென்பது!

"தெனாஅது
ஆஅய் நன்னாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பில்
கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன்
நேர்மலர் நிறைசுனை உறையும்
சூர் மகள்." (அகம்: க௯அ)

"வடதிசை யதுவே வான்தோய் இமயம்;
தென்திசை ஆஅய்குடி இன்றாயின்
பிறழ்வது மன்னோ இம்மலர்தலை உலகே." (புறம்: க௩௨)

ஆய் நாட்டிற்குரியோனாகிய ஆய், வேளிர் வழி வந்தவனாவன்; அவன், "மாவேள் ஆய்" எனவும், "தேர்வேள் ஆய்" எனவும் அழைக்கப் பெறுதலால் விளங்குவது காண்க. ஆய், ஆய் அண்டிரன் எனவும் அழைக்கப் பெறுவன்; அண்டிரன் என்பது, ஆந்திரன் என்னும் தெலுங்குச் சொல்லின் திரிபாம் எனக்கொண்டு, இவன் தெலுங்கு நாட்டினன்; அகத்திய முனிவர், தமிழ்நாடு போந்தகாலை உடன் கொணர்ந்த பதினெண்குடி வேளிருள் ஒருவன் என்றெல்லாம் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

ஆய் ஆற்றல் மிக்க பெருவீரனாவன்; அவனுக்குரிய பொதியில் மலைக்கண், ஆடியும், பாடியும் பரிசில் பெற்றுப் பிழைக்கும் ஆடல் மகளிர் அணுகுதல் இயலுமே யல்லால், படைப் பெருமையால் பீடுற்றேம் எனப் பெருக வாழும் பேரரசர் அணுகுதல் இயலாது; அத்துணை அரண் செறிந்தது ஆய்குடி;

"கழல்தொடி ஆஅய் மழைதவழ் பொதியில்
ஆடுமகள் குறுகின் அல்லது
பீடுகெழு மன்னர் குறுகலோ அரிதே." (புறம்: க௨அ)

பகைவர் அணுகற்கும் அஞ்சும் அரண் அமையப் பெற்ற ஆய், பகைவர்க்குரிய அரண் பலவற்றையும் வென்று பாழ்செய்து, ஆங்குக் கிடக்கும் அரிய பெரிய பொருள்களை வாரிக்கொணரும் வன்மையும், அவ்வன்மைக்கு ஆக்கந்தரும் ஆற்றல் மிக்க வீரரையும் பெற்றிருந்தான்.

"அம்புடைக் கையர்; அரண்பல நூறி
நன்கலம் தரூஉம் வயவர் பெருமகன்
சுடர் மணிப் பெரும்பூண் ஆஅய்." (அகம் : ௬௯)

நாடோடி வாழ்வின்ரும், வில்லாண்மை மிக்காரும் ஆய கொங்கர் எனும் கூட்டத்தார், தமிழகத்துட் புகுந்து, ஆங்காங்கு இருந்த அரசுகளுக்கு அழிவு பல தந்து வந்தனர்; அவர் தரும் தொல்லையினைத் தாங்க மாட்டாத வேந்தர் மூவரும், அவர்களைத் தங்கள் தங்கள் நாடுகளினின்றும் துரத்துவதில் கருத்துடையராயினர்; கொங்கரை வென்று அவர் நாட்டை அகப்படுத்தினன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் எனும் சேரவேந்தன்; கொங்கரை வென்று புறங்கண்டான் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், கொங்கரைப் பணிவித்த சோழர்க்குப் படைத்துணை நின்றுன் பழையன் எனும் பெருவீரன்; கொங்கரை ஓட்டி நாடு பல தந்தான் பசும்பூட் பாண்டியன்; அப்போரில், பாண்டியர் படைக்குத் தலைமை பூண்டு பெரும் பணிபுரிந்தான் அதிகன் எனும் ஆற்றல்சால் மறவன் என்றெல்லாம் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன; இவ்வாறு பேரரசர்க்கும் பேரச்சம் தந்து வந்த கொங்கரைக் குடகடல்வரை துரத்தி வெற்றி கண்டான் ஆய்; அவனுக்குத் தோற்று ஓடிய கொங்கர் கைவிட்டுச் சென்ற வேற்படைகள் மிகப் பலவாகும் :

"கொங்கர்க்
குடகடல் ஓட்டிய ஞான்றைத்
தலைப்பெயர்த் திட்ட வேலினும் பலவே." (புறம்: ௧௩௦)

கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனுய ஆயை, இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனுர், உமட்டூர்கிழார் மகனுர் பரங்கொற்றனுர், உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார், காரிக் கண்ணனுர், குட்டுவன் கீரனுர், துறையூர் ஓடை கிழார், பரணர், பெருஞ்சித்திரனுர் முதலாம் புலவர் எண்மர் பாராட்டியுள்ளனர்; அவனைப் பாடிய புலவர் அனைவரும் அவன் கொடைப்பெருமையினையே பாராட்டியுள்ளனர்; ஆயின் வள்ளல்தன்மையை வியந்து பாராட்ட, ஆய், தனக்கு நாகம் நல்கிய நீலநிற நல்லாடையினை ஆலமர் நீல

கண்டனுக்கு அளித்து மகிழ்ந்தான் என்ற—ஒருகதையினை யும் அக்கால மக்கள் கட்டிவிட்டிருந்தனர் :

"நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்
ஆலமர் செல்வற்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி ஆய்." (சிறுபாண் : கூகூ - கூ)

கார்காலத் தொடக்கத்தே, உலகத்து உயிர்ப்பன்மை கள் எல்லாம் உள்ளம் உவக்குமாறு பலபல உருவத்தோடு எழுகின்ற மேகத்திரளைக் கண்ட புலவர் காரிக் கண்ணனார், அக்காட்சி, இரவலர் வருகையை எதிர்நோக்கி அவர்க்கு, அளித்தற் பொருட்டுத் தன் மனைமுன்றிற்கண் சேர்த்து வைக்கும் யானைத்திரள்போல் தோன்றுகிறது எனக்கூறி, ஆயின் வள்ளன்மையினை வாயார வாழ்த்தி யுள்ளார் :

"இரவலர் வரூஉம் அளவை அண்டிரன்
புரவெதிர்ந்து தொகுத்த யானை போல
உலகம் உவப்ப வோதரு
வேறுபல் உருவின் ஏர்தரு மழையே." (நற் : உ௩எ)

ஆய் அண்டிரன் தன் வாயில் முன் வந்து வாழ்த்தி நிற்கும் இரவலர்க்கு அவர் வேண்டுவனவற்றை ஆரவழங் கும் அருள் உள்ளம் உடையனவன்; தன்னைப் பாடி வரு வார்க்கு அவன், ஆடியும் அசைந்தும் நடைபோடும் அழகிய குதிரைகளைக் கொடுப்பன்; களிறுகள் கணக்கில கொடுப்பன்; நெடிய பலதேர் தருவன்; வற்றாது வளங் கொழிக்கும் தன் நாட்டை நல்குவன்; தான் இருந்து வாழும் ஊரையே விரும்பினும் உவந்து தருவன் என உளம் மகிழ்ந்து பாராட்டி யுள்ளார், அவன் நாட்டிற்கு அண்டை நாட்டுப் புலவராய குட்டுவன் கீரனார்.

"ஆடுநடைப் புரவியும், களிறும், தேரும்
வாடா யாணர் நாடும் ஊரும்
பாடுநர்க்கு அருகா ஆஅய் அண்டிரன்." (புறம் : உ௪0)

கிழிந்த உடையின் தையலுக்கிடையே வாழும் பேன் ஒருபால் துன்புறுத்த, தம்மையும், தம் சுற்றத்தையும்

வாட்டும் பசிநோய் ஒரு சார் துன்புறுத்த, யாண்டேனும் சென்று பொருள் பெற்று மீளின், வழியில் அப் பொருளை யும் பறித்துக் கொள்ளும் ஆறலைகள்வர் அளிக்கும் கொடுமை பெருந்துயர் தர வருந்தும் புலவர்கள் தம் வறுமைவாழ்வின் துயரெலாம் அறிந்து போக்கி அருள் புரிய வல்லான் ஆய் அண்டிரனே எனக் கண்ட துறையூர் ஓடைகிழார், அவனை அடைந்து, “ஆய், இங்ஙனம் வறுமை யால் வருந்தும் எம்போல்வார்க்குக் கொடுப்பதே கொடை; எமக்கு வழங்குவோரே, உண்மை வள்ளல்களாவர்; எம்போல்வாரல்லார்க்குக் கொடுத்தல் கொடையாகாது; அது, யாதோ ஒரு பயன் கருதிக் கொடுப்பதாகுமாகை யால், அவ்வாறு அளிப்பார், பிறர்க்குக் கொடுத்தோராகார்; தமக்கே கொடுத்துக்கொண்டவராவர்; ஆகவே அன்னார் வள்ளல்கள் என வாழ்த்துப் பெறார்; ஆகவே, ஆய்! நின் தகுதிக்கு ஏற்கும் வகை எமக்கு வழங்கி வாழ்வளிப்பா யாக!” என அவன்பால் தாம் கொண்ட உரிமை தோன்றப் பொருள் வேண்டியுள்ளார்:

“ ஆஅங்கு, எனைப்பகையும் அறியுநன் ஆய்
எனக் கருதிப், பெயரேத்தி
வாயார, நின் இசைநம்பிச்
சுடர்சுட்ட சுரத்தேறி
இவண்வந்த பெருநசையேம்;
எமக்கு ஈவோர், பிறர்க்குஈவோர்;
பிறர்க்குஈவோர் தமக்குஈபஎன
அனைத்துரைத்தனன் யானாக
நினக்கொத்தது நீநாடி
நல்கினை விடுமதி பரிசில்.” (புறம்: கந௬)

ஆய், தன்பால் வந்து பொருள் வேண்டி நிற்போர், அப் பொருள் பெறும் தகுதியுடையராயினும், அல்லராயி னும் அவர்கள் அனைவர்க்கும், மிடாக்களில் ஆக்கிவைத் திருக்கும் சோற்றை, அவர்கள் கையிற் கொணரும் உண் கலன் நிறையக் கொடுப்பன்; அவன் காடு, யானைகள் நிறைந்தது; அக்காடுகளுக்கிடையே, அவனுக்கு உரிமை

யாய் இருந்தது தலையாறு என்னும் ஊர் என, அவன் கொடையையும், நாட்டையும் பாராட்டினர் பரணர்.

> " வல்லினும், வல்லா ராயினும் சென்றோர்க்குச்
> சாலவிழ் நெடுங்குழி நிறைய வீசும்
> மாஅல் யானை ஆஅய் கானத்துத்
> தலையாற்று நிலைஇய சேயுயர் பிறங்கல்."
>
> (அகம் : கரு௨)

ஆய் அண்டிரனைப் பாடிய புலவர் பலராயினும், அவன் புகழெலாம் தோன்றப் பாடிய புலவர், உறையூர் ஏணிச் சேரி முடமோசியார் ஒருவரே; ஆயைப் பாராட்டும் பெருஞ் சித்திரனார் எனும் புலவர், அவர் மோசியார் பாராட்டிய பெருமையுடையான் என்று பாராட்டியுள்ளமை யுணர்க. " திருந்துமொழி, மோசி பாடிய ஆயும்" (புறம்: கரு௮) அதியமான் நெடுமானஞ்சிக்கு ஔவையார் போலவும், பாரிவேட்குக் கபிலர் போலவும், ஆய் அண்டிரனுக்கு அவைக்களப் புலவராய் இருந்து பாராட்டியவர்' உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியாரே யாவர்.

ஆய், தன்னைப் பாடிவரும் பாணர், பொருநர், புலவர், கூத்தர் முதலாயினோர்க் கெல்லாம் யானை பல அளித்து மகிழும் இயல்புடையன்; அவன் இவ்வாறு யானைகளையே பரிசாக அளிப்பதைக் கண்ட புலவர் முடமோசியார்க்கு ஓர் ஐயம் உண்டாயிற்று; உடனே அவனை அடைந்து "ஆய்! நின்னைப் பாடிவருநகர்க்கு நீ பரிசாக அளிக்கும் யானைகளை எண்ணக் காணல் இயலவில்லை; இவ்வாறு வருவார்க் கெல்லாம் யானைகளையே அளிக்கின்றனையே; அத்தனை யானைகளை நீ யாங்குப் பெறுகின்றனை; நின் நாட்டுப் பெண் யானைகள், ஒரு முறை கருவுற்றவழிப் பத்துக் கன்றுகளைப் பெற்றுத் தருகின்றனவோ?" எனத் தன் ஐயமும், வியப்பும் ஒருங்கே தோன்ற அவனை வினவுவாராயினர்.

> " விளங்குமணிக் கொடும்பூண் ஆஅய் நின்னாட்டு
> இளம்பிடி ஒருசூல் பத்து ஈனும்மோ!" (புறம் : கரு௦)

யானைகள் நிறைந்த காடொன்றைக் கண்டார் புலவர் முடமோசியார்; ஆயைப் பாடிப் பரிசில் பெறும் இரவலரிடத்து மட்டுமே யானைகள் மிகுதியாகக் காணப்படுமென அறிவேன்; ஆனால், இக் காடும் எண்ணற்ற யானைகளைக் கொண்டுள்ளது; இவ்வாறு யானைகளை மிகப் பலவாகப் பெற்றுள்ள இக் காடும் ஒரு கால் ஆயைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றிருக்கும் போலும் என்று எண்ணி அமைதி கொண்டார்.

"அண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ?
களிறு மிகவுடைய இக்கவின்பெறு காடே."

(புறம் : ௱௩௰௧)

ஆய், பரிசாக அளித்த யானைகளின் எண்ணிக்கையோடு வானத்து மீன்களின் எண்ணற்றொகையினை ஒருங்கு வைத்துக் காணல் இயலாது; வானத்து மீனினும் அவன் அளித்த யானைகள் அதிகமாம்; விண்மீன்கள், வானத்தின் இடையிடையே வெற்றிடம் தோன்ற இடம் பெற்றுளது போலன்றி, வானிடமெல்லாம் வெண்ணிறமே விளங்குமாறு, வான் முழுதுமே இடம் பெறுவதாயினும், அக்காலைய அவற்றின் எண்ணிக்கையும் ஆய் அளித்த யானைகளின் எண்ணிக்கையொடு நிகராகாது எனக் கூறி, அவன் யானைக் கொடையை மேலும் பாராட்டினார் புலவர்:

"ஆஅய் அண்டிரன் அடுபோரண்ணல்,
இரவலர்க் கீத்த யானையிற், கரவின்று
வானம் மீன்பல பூப்பின் ஆனது,
ஒருவழிக் கருவழி யின்றிப்
பெருவெள் ளென்னிற் பிழையாது மன்னே."

(புறம் : ௱௨௰௯)

ஆய்அண்டிரன் யானைப் பரிசிலைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டிய புலவர் மோசியார், அவன் பாணர் முதலாம் இரவலரைத் தன்னின் வேறாகக் கருதானாய்த், தன் பொருள் எல்லாம் அவர் பொருளே எனக் கருதும் இனிய உள்ளமும் உடையனும் பண்பினைப் பாணரும், புலவரும், பொரு

நரும் அவனுக்குரிய யானை, குதிரை, தேர் ஆய இவற்றையே யன்றி, அவன் பொருளனைத்தினையும் தம்முடையவாக் கருதி வளைத்துக் கொள்வராயின், ஆய் அப் பொருளை எனது எனத் தான் கவர்ந்துகொள்வானல்லன்; அவர் வளைத்துக் கொண்டன அனைத்தையும் அவர்க்கே அளித்து மகிழும் மாண்புடையனுவன் எனக் கூறிப் பாராட்டி யுள்ளார் :

"களிறும் அன்றே; மாவும் அன்றே;
ஒளிறுபடைப் புரவிய தேரும் அன்றே;
பாணர் பாடுநர் பரிசிலர் ஆங்கவர்
தமதெனத் தொடுக்குவ ராயின், எமதெனப்
பற்றல் தேற்றாப் பயங்கெழு தாயம்." (புறம் : ககூ)

ஆயின் கொடைப் புகழை எத்துணைதான் புகழினும், புகழ்வார் உள்ளம் அமைதியுறாது; அவன் கொடைச் சிறப் பினையும், கொடாதே சேர்த்து வைக்கும் செல்வர் தம் சிறுமையும் ஒருங்கே கூறின் ஓரளவு அவர் உள்ளம் அமைதியுறும்; இவ்வுண்மை யுணர்ந்த உறையூர் ஏணிச் சேரி முடமோசியார், "உண்டற்கினிய அறுசுவையோடு கூடிய உணவினைப் பிறர்க்கு அளித்து உண்ண எண்ணு ராய்த் தாமே தனித்து உண்டு கொழுத்தும், உயர்ந்தோ ரால் உயர்த்திக் கூறப்பெறும் புகழினைப் பெறுதலன்றிப் பெருஞ் செல்வத்தை வறிதே சேர்த்து வைத்தும் வாழும் செல்வர்தம் சிறிலா மன்றம், தன்னைப் பாடி வந்தார்க்கு வழங்கிவிட்டமையால், கன்றுகள் இல்லாமையால், கான மயில்கள் களித்து ஆடும் கட்டுத்தறிகளையும், அணிகளை யெல்லாம் அவர்க்கே அளித்துவிட்டமையால், எடுத்துப் பிறர்க்கு வழங்கலாகா அணியாகிய மங்கல அணியன்றிப் பிறிதணி எதுவும் இல்லாத அவன் உரிமை மகளிரையும் கொண்டுள்ளமையால் பொலிவிழந்து தோன்றுகிறது எனப் பிறரால் கூறப்பெறும் ஆய் அண்டிரனின் அரண் மனை முன்றிலொடு நிகருடையதாகாது" என்று கூறிக் கொடுத்து வறியனாய ஆயைப் போற்றியும் புகழ்ந்தும் பாராட்டினர்.

"பாடின் பனுவல் பாணர் உய்த்தெனக்
களிறு இலவாகிய புல்லரை நெடுவெளில்
கான மஞ்ஞை கணனொடு சேப்ப,
ஈகை அரிய இழையணி மகளிரொடு
சாயின்று என்ப ஆஅய் கோயில்.
சுவைக்கு இனிதாகிய குய்யுடை அடிசில்
பிறர்க்கு ஈவின்றித் தம்வயிறு அருத்தி
உரைசால் ஓங்குபுகழ் ஒரீஇய
முரைசுகெழு செல்வர் நகர் போலாதே."

(புறம்: கஉள)

உலகத்தில் அறம் செய்வார் இருவகையராவர்; அருள் ஒன்றே கருதி அறம் செய்வார் ஒருசிலர்; இப் பிறப்பில் நல்லன செய்யின், மறு பிறப்பில் நல்லன பெற்று நன்கு வாழலாம் என்ற எண்ணமுடையாராய் அறம் செய்வார் ஒரு சிலர்; இவற்றுள், முன்னரதே அறம் எனச் சிறப்பிக்கப் பெறும்; ஆய், "வறியார்க் கொன்று ஈவதே ஈகை" என்ற அறிவுடையனாய்ப், பொருளின்றி வந்தார்க்கே வழங்கும் வள்ளியோனவன்; அவ்வாறு வழங்குமிடத்தும், இம்மையில் வழங்கின், மறுமையில் வளமுடன் வாழலாம் என்ற வாணிக உள்ளங்கொண்டு வழங்குவானல்லன்; வறியார்க்கு வழங்குவது ஆன்றோர் கண்ட அறவழி; ஆகவே வழங்குகின்றேன் என்றே வழங்கும் வழக்கம் உடையனவன். ஆயின், இவ்வருள் உள்ளத்தையும் உணர்ந்து பாடியுள்ளார் உறையூர்ப் புலவர் முடமோசியார்:

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆய் அலன்; பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன்று அவன்கை வண்மையே."

(புறம்: கங்ச)

உலகிற் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும் புகழ்பெற்றுத் திகழ்தல் வேண்டும்; புகழ் பலவழியானும் வரும் எனினும், வறியார்க்கு ஈந்து, அதனால் வரும் புகழ் உடைமையே உண்மைப் புகழாம்; உயர்வுடைப் புகழாம்;

"உரைப்பார் உரைப்பவையெல்லாம் இரப்பார்க் கொன்று ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ்"! என்ப. ஞாயிறு உலகிற்கு உயர்ந்த இடத்தே இருந்து உலகெலாம் காண விளங்குகிறது ஆயினும், அதன் காட்சி, வருவார்க்கெலாம் வழங்கும் வள்ளியோனாகிய ஆயின் புகழ்க்காட்சிபோல் உயர்வுடையதாகாது என்று கூறுகிறார் முடமோசியார் :

"கழல்தொடி ஆஅய் அண்டிரன் போல
வண்மையும் உடையையோ? ஞாயிறு !
கொன்விளங் குதியால் விசும்பி னானே."

(புறம்: ௩௭௪)

இமயம் சேர்ந்த காக்கையும் பொன்னிறம்பெறும் ; மலரொடு சேர்ந்த நாரும் மணம்பெறும் என்றெல்லாம் கூறுவர் ; ஆய், அருட்பெரும் வள்ளல் ; ஆகவே, அவன் நாட்டு வாழ்வார்பாலும் அவ்வருள் உள்ளம் குடிகொண்டு விட்டது : அவன் நாட்டுக் குறவர்கள், பாணர் முதலாம் இரவலரை எதிரே காணின், உடனே, தம் வில்லால் வீழ்த்திய முள்ளம்பன்றியின் கொழுத்த ஊனையும், தம் மலையகத்தே கிளைத்துவளரும் சந்தனக் கட்டையையும், யானைக் கோடுகளையும் புலித்தோலில் வைத்து வழங்கி வழிபடுபவர் எனின், வருவார்க்கு வழங்கும் ஆயையும், அவன் நாட்டையும் வாழ்த்தாதார் உளரோ :

"சிலைப்பாற் பட்ட முளவுமான் கொழுங்குறை
விடர்முகை அடுக்கத்துச் சினைமுதிர் சாந்தம்
புகர்முக வேழத்து மருப்பொடு மூன்றும்
இருங்கேழ் வயப்புலி வரியதட் குவைஇ
விருந்திறை நல்கும் நாடன் எங்கோன்
கழல்தொடி ஆஅய் அண்டிரன்." (புறம்: ௩௭௪)

ஆய் அண்டிரன், தன் அரசவை அமர்ந்து, ஆங்கு வரும் இரவலர்க்கெல்லாம் வழங்கும் நெடியபல தேர்களையும், அத் தேரிற் கட்டிய மணிகளின் ஒலியையும் கண்டும், கேட்டும், அவன் நாளோலக்கச் சிறப்பினை நனிமிகப் பாராட்டியுள்ளார் நற்றிணைப் புலவர் ஒருவர்.

"ஆஅய்,
வண்மகிழ் நாளவைப் பரிசில் பெற்ற
பண்ணமை நெடுந்தேர்ப் பாணியின் ஒலிக்கும்"
(நற்: கசுஎ)

இவ்வாறு கொடையாற் சிறந்த குன்றென நின்ற ஆய் அண்டிரன் இறந்துவிட்டான்; வருவார்க்கெல்லாம் வாரி வழங்கிய வள்ளலாய ஆய், இம்மையில் இறப்ப உயர்ந்த வாழ்வுடையனாதைப் போன்றே, மறுமையிலும் வாழ்வாங்கு வாழ்தல்வேண்டும் என விரும்பினர் அக்கால மக்கள் எல்லாம்; அவர் உள்ள வேட்கை, உறையூர்ப் புலவரின் உள்ளத்தே ஓர் அழகிய பாட்டாக உருப்பெற்றெழுந்தது; முடமோசியார், இரவலர்க்குத், தேர்பல ஈந்த இனியோனாய ஆய், விண்ணவர் வேந்தனும் பிறரும் முரசு முதலாயின முழங்க, ஆடல் மகளிர் சூழவந்து வரவேற்றுப் பெருமைசெய்ய, ஆண்டு இனிதுவாழும் வாழ்க்கையினைத் தம் அகக்கண்களால் கண்டார்; ஆங்கு அவனை வரவேற்குங்கால் எழுந்த ஆரவாரப் பேரொலியைக் கேட்டும் அக மிக மகிழ்கிறார்:

"திண்டேர் இரவலர்க்கு ஈத்த தண்தார்
அண்டிரன் வரூஉம் என்ன, ஒண்தொடி
வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுள்
போர்ப்புறு முரசம் கறங்க
ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசும்பி னானே." (புறம்: உசுக)

முடமோசியார், ஆய் ஆண்டுப்பெறும் இன்ப வாழ்வு கண்டு அகம் மகிழ, குட்டுவன் கீரனார், ஆயை இழந்த புலவர் முதலாம் இரவன்மாக்கள், வறுமையால் வாடி வற்றிய வயிற்றினராய், ஒளிஇழந்த கண்ணராய், ஒட்டிய உடலினராய்த் தம் பெருஞ் சுற்றம் தம்மைப்போன்றே வருந்தித் தம் பின்தொடர்ந்துவரத் தம்மைப் பேணிப் புரக்கும் பிறநாடுகளைத் தேடித்திரியும் அவலநிலையை எண்ணி யெண்ணி இரங்குவார்போல், ஆயின் பிரிவுகண்டு பெரிதும் வருந்துவராயினர்; இவ்வாறு உலகெலாம் வருந்த, மறைந்த ஆயின் மாண்புகழ் வாழ்க வாழ்க என வாழ்த்துவோமாக!

" ஆடுநடைப் புரவியும், களிறும், தேரும்
வாடா யாணர் நாடும், ஊரும்
பாடுநர்க்கு அருகா ஆஅய் அண்டிரன்
....
மேலோர் உலகம் எய்தினன்
....
புல்லென் கண்ணர், புரவலர்க் காணாது
கல்லென் சுற்றமொடு கையழிந்து, புலவர்
வாடிய பசியராகிப் பிறர்
நாடுபடு செலவினர் ஆயினர் இனியே." (புறம்: உ௪0)

௩. ஓரி

மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைக்கண், கொல்லி என்றொரு மலையுண்டு; முதிர்ந்த கனிகளும், முற்றிய தேனும் நிறைந்த அம்மலையின் குடதிசைக்கண் அழகிய பாவை பொன்று உண்டு. அழகெலாம் ஓர் உருக்கொண்டாலன்ன அப் பாவை கடவுளால் ஆக்கப்பட்டது; காற்று மோதி யடித்தாலும் மழை விரைந்து வீசினாலும், இடி சினந்து முழங்கி மோதினாலும், இவைபோலும் பிற ஊறுபாடுகள் ஒருங்குவந்து உறுத்தினாலும், உலகமே உருத்தெழுந்து எதிர்த்தாலும் தன் இயல்பில் இம்மியும் குறையாதது என் றெல்லாம் பாராட்டப்பெறும் பெருமை வாய்ந்தது அப் பாவை:

"கொல்லி, ஒளிறுநீர் அடுக்கத்து வியலகம் பொற்பக்
கடவுள் எழுதிய பாவை."

"கொல்லி,
நிலைபெறு கடவுள் ஆக்கிய
பலர்புகழ் பாவை." (அகம்: ௬௨—௨௦௯)

"கொல்லிக்,
கருங்கட் டெய்வம் குடவரை எழுதிய
நல்லியற் பாவை." (குறுந்: ௮௯)

"கொல்லிக் குடவரைப்
பூதம் புணர்த்த புதிதியல் பாவை."

"செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லித்
தெய்வங் காக்கும் தீதுதீர் நெடுங்கோட்டு
அவ்வெள் ளருவிக் குடவரை யகத்துக்
கால்பொருது இடிப்பினும் கதழ்உறை கடுகினும்
உருமுடன்று எறியினும் ஊறுபல தோன்றினும்,
பெருநிலங் கிளரினும் திருநில உருவின்
மாயா இயற்கைப் பாவை." (நற்: ௧௯௨—௨௦௧)

கொல்லிமலை நாட்டார், உழுதொழில் தவறி உண வின்றி வருந்தும் நிலை வந்துற்ற காலத்தே, காட்டில்

வேட்டையாடிக் கொன்ற யானைகளின் கோடுகளை விலையாகத்தந்து பெற்ற உணவுண்டு உயிர்வாழ்வர் :

"காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி பசிப்பின்
கடுங்கண் வேழத்துக் கோடுநொடுத் துண்ணும்
வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரை." (குறுந்: ௧00)

இக் கொல்லி மலையையும், அம் மலையைச் சூழ அமைந்த சிறு நாட்டையும் ஆண்டிருந்தான் ஓரி எனும் பெயருடையானொரு குறுநில மன்னன்; ஓரி விற்போர் வல்லவன்; வில்லேந்தி வேட்டம்புரியும் வகை நன்கறிந்தவன்; அதனால் வல்வில் ஓரி என வழங்கப்பெற்ற சிறப்புடையவன்; இவன் வில்லாற்றல் வன்மையை நேரிற்கண்டு வியந்து பாராட்டினாரும் உளர்; ஓரியின் கைவில்லினின்றும் புறப்படும் ஓர் அம்பு விரைந்துசென்று தொடக்கத்தில் வலிய வேழத்தை வீழ்த்தும்; பின்னர்ப் புலியின் உயிரைப் போக்கும்; ஆண்டுநின்றும் புறம் போந்து மானை மாளச் செய்யும்; பன்றியின் உயிரைப் பறிக்கும்; இறுதியாகப் புற்றில் அடங்கிக் கிடக்கும் உடும்பின் உடலிற் சென்று தைத்துச் செயலறும் எனின் அவன் வில்லாண்மையினை வியவாது நிற்பாரும் உளராமோ!

"வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறீஇப்
புழற்றலைப் புகர்க்கலை உருட்டி, உரற்றலைக்
கேழல் பன்றி வீழ, அயலது
ஆழற் புற்றத்து உடும்பிற் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத்து இருந்தோன்."

(புறம்: ௧௫௨)

வில்லாண்மை மிக்க வீரனாக விளங்கிய வல்வில்ஓரி, வரையாது வழங்கும் வண்மையு முடையனாவன்; மாரி போல் வழங்கும் மனவளம் உடைய ஓரி, தன்னைப் பாடி வரும் பாணர் முதலாயினார்க்குத் தேர் பல உவந்தளிக்கும் தெளிந்த உள்ளமும் உடையனாயினான்; "மாரிவண் மகிழ் ஓரி" என்றும், "திண்டேர்க் கைவள் ஓரி" என்றும்

இவன் வண்மையினை வியந்து பாராட்டுவர் புலவர்; பாணர், பொருநர், கூத்தர் முதலாம் இரவலர், அவன்பால் பல காலுஞ் சென்று, பரிசிற் பொருளாகத் தேர் பல பெற்று வருவர்; அவ்வாறு பெற்று மீளும் தேர்களிற் பூண்ட குதிரைகளின் கால்களால் மிதியுண்டு மிதியுண்டு, கொல்லி மலைமேல் ஏறுதற்காம் கல்லிடைச் சிறுநெறி, ஆண்டு வரும் இரவலர் துயர் ஒழித்து இனிது ஏறுதற்கேற்ற செவ்வியுடைத்தாயிற்று எனக் கூறிப் பாராட்டுமளவு, அக் கொல்லி நகர்க் கோவின் கொடை உயர்ந்து விளங்கிற்று:

"பாணர்,
பரிசில் பெற்ற விரியுளை நன்மான்
கவிகுளம்பு பொருத கன்மிசைச் சிறுநெறி
இரவலர் மெலியாது ஏறும் பொறையன்
உரைசால் உயர்வரைக் கொல்லி." (நற்: கஅரு)

ஓரி தன்னைப் பாடிவரும் பாணர், பொருநர், கூத்தர் முதலாம் இரவலர் தமக்குப் பொன்னாலாய மலர்களை, மணிகளுக்கிடையிடையே யிட்டு, வெள்ளியாலாய நாரில் தொடுத்து அணிவிப்பன்; பொன்னும் பொருளும் அளிப்பன்; ஊர்ந்து செல்லற்காம் களிறுகள் கணக்கில தருவன்; இதனால் அவர்கள் வறுமையான் வருந்துவ தொழிந்தனர்; பொருள் வேண்டிப் பிறரைப் பாடவேண்டும் நிலையிலராயினர்; ஆகவே, தங்கள் தொழில்களாம் ஆடல் பாடல்களையும் அறவே மறந்தனர்; ஓரி அளிக்கும் கொடை அத்துணை உயர்வுடைத்தாம் எனக் கூறிப் பாராட்டுகின்றார் வன்பரணர்:

"எம் கண் ணுளங்கடும்பே,
பனிநீர்ப் பூவா மணிமிடை குவளை
வால்நார்த் தொடுத்த கண்ணியும், கலனும்
யானை இனத்தொடு பெற்றனர் நீங்கிப்
பசியா ராகல் மாறுகொல், விசிபிணிக்
கூடுகொள் இன்னியங் கறங்க
ஆடலும் ஒல்லார் தம் பாடலும் மறந்தே." (புறம்: கருங)

வல்வில் ஓரி வரையாது வழங்கும் வள்ளியோனு வன்; தன்பால் பரிசில் வேண்டி வந்தாரை வறிதே அனுப்பியறியான் அவன்; அவன் அன்னனுகவே, அவன் பால் பொருள் வேண்டிச் சென்ருருள் யாரேனும் எக்கார ணத்தாலோ பொருள் பெருராயின், அவர், அவன்பால் பரிசில் பெறலாகாத் தம் ஆகூழ் இன்மையினைப் பழிப்பரே யல்லாமல், அதுகுறித்து அவனைப் பழித்தறியார் எனக் கூறி, அவன் வண்மையினை வாயார வாழ்த்தியுளார் கழை தின்யானையார் :

> "புள்ளும், பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை
> உள்ளிச் சென்றோர்ப் பழியலர்; அதனால்
> புலவேன் வாழியர் ஓரி! விசும்பின்
> கருவி வானம் போல
> வரையாது சுரக்கும் வள்ளியோய் நின்னே."
>
> (புறம் : உ0௪)

ஓரிபால் மற்ருேர் உயர் குணமும் ஒன்றியிருந்து அவன் உயர் புகழிற்குக் காரணமாயது; அறிவு உரு திரு வான் நிறைந்த ஆன்ருேர், தம்மைத் தம் முன்னரே பிறர் புகழ்ந்துரைத்தலைப் பொருர்; அவர் புகழ்வன கேட்கப் பெரிதும் உளம் நாணுவர்; இந் நாணமே அவர்க்கு நல்ல தோர் அணிகலமாம்; "சான்ருேர், புகழும் முன்னர் நாணுப" (குறுந் : உருஉ); "தம்புகழ் கேட்டார் போல் தலைசாய்த்து மரம்துஞ்ச" (கலி : கக௬) எனக் கூறுதல் காண்க. இச் சீரிய பண்பு வல்வில்ஓரிபாலும் சிறந்து விளங்கிற்று; ஓரியின் வில்லாற்றலை நேரிற் கண்டு களித்த வர் வன்பரணர்; வன்பரணர் நாடு பல சுற்றியவர்; தாம் சென்ற நாடுகளில் யாண்டும், இவனை யொத்த வில்லாளர் இன்மையறிந்த அவர், அவனை வியந்து பாராட்டச் சொல்லெடுத்தார்; அவர் கூறும் புகழுரைகளைக் கேட்க நாணிற்று அவன் உள்ளம்; ஆகவே, அவர் மேலும் சொல் லாடாவாறு இடைபுக்குத் தடுத்து விட்டான்; என்னே! அவன் பண்பு நலம்!

"கோவெனப் பெயரிய காலை, ஆங்கது
தன்பெயரி ராகலின் நாணி, மற்றுயாம்
நாட்டிடன் நாட்டிடன் வருதும்; ஈங்கோர்
வேட்டுவர் இல்லை நின்னெப் போர்என
வேட்டது மொழியவும் விடாஅன்." (புறம் : கருஉ)

கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனுய்க் குமணனுக்கும் ஓய்மானுட்டு நல்லியக்கோடனுக்கும் முற்பட்டோனுய் வாழ்ந்த வல்வில்ஓரி, தன் பெயரே பூண்ட குதிரைமீது அமர்ந்து அமர் உடற்றும் பெரு வீரனுதலோடு, தன் படையுள், மழவர் என்ற சிறந்த வீரரையும் பெற்றிருந்தான்;

"ஓரிக்குதிரை ஓரி." (சிறுபாண் : கககக)

"மழவர் பெருமகன் மாவள் ஓரி." (நற்றிணை : ருஉ)

தன் நாட்டின் எல்லைக்குட்பட்ட ஒரு மலையையும், அதைச் சூழ உள்ள சிறு நாட்டையும் பிறனெருவன் உரிமை பூண்டு ஆள்வதைப் பொருனயினுன் அக்காலச் சேர நாட்டரசனுக விளங்கிய தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை; அவன் கொல்லி மலையைத் தனதாக்கிக் கொள்ளத் துணிந்தான்; அவன் கருத்தறிந்தான் அவன் நண்பனுய மலையமான் திருமுடிக்காரி; உடனே கொல்லியை அடைந்து ஓரியொடு போரிட்டு அவனை அழித்தான்; அவ் வெற்றிச்சிறப்புத் தோன்ற, அக்கொல்லி நகர்க்கண் வெற்றித்திருவுலா வந்தான்; வென்ற கொல்லியைச் சேரனுக்கு உரிமையாக்கினுன்; ஓரிக்கு உரிமையாய கொல்லி, சேரர்க்கு உரித்தாயிற்று; ஓரியும் உயிர் இழந்து உயர்ந்தோர் உலகம் புகுந்தான்:

"காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த
ஓரிக்குதிரை ஓரி." (சிறுபாண் : கக0-கககக)

"முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்று சேரலர்க் கீத்த
செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி."
(அகம் : உ0க)

" பழவிறல்
ஓரிக் கொன்ற ஒருபெருந் தெருவில்
காரி புக்க நேரார் புலம்." (நற் : ௩௨0)

இவ்வாறு ஆற்றலும், அருளும் தோன்ற வாழ்ந்த வல்வில் ஓரியைக் கபிலர், கல்லாடர், கழைதின்யானையார், நல்லூர் நத்தத்தனார், பரணர், பாலத்தனார், பெருஞ்சித்திரனார், வன்பரணர் முதலாம் புலவர் எண்மர் இனிது பாராட்டியுள்ளனர்! வாழ்க அவன் கொற்றம்! வளர்க அவன் கொடை!

௪. காரி

தமிழகத்தைச் சேர, சோழ, பாண்டியர்களாகிய மூவேந்தர் வழிவந்தோர் ஆண்டுகொண்டிருந்த அந்தக் காலத்திலேயே, அவர்களுக்கு அடங்கியும் அடங்காமலும் அதியர், ஆவியர், மலையர், வேளிர்போன்ற வேறு பிற இனத்தரசர்களும் ஆண்டுவந்துள்ளனர்; மூவேந்தர்கள் குறிப்பிட்ட எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டை ஆண்டுவந்தது போன்றே, இக் குறுநில மன்னர்களும் தங்கள் ஆட்சிக் குரிய நிலமாக ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட சிறுநாட்டைப் பெற்று விளங்கினர்; அத்தகைய அரச இனங்களுள் ஒன் றாகிய மலையர் அல்லது மலையமான்கள் என்பார், தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளதும், பெண்ணையாற்றின் கரைக்கண்ணதாய திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டதும் ஆய சிறு நாடொன்றை ஆண்டுவந்தனர்; அந்நாடு பண்டைக்காலத்தில் மலாடு அல்லது மலைய மானாடு என்று பெயர் பெற்றிருந்தது; அந்நாடு, காடும், மலைகளும் சூழ நடுநாட்டில் இருப்பதால், கடலால் கலக் குறுவதோ பகைவரால் பாழுறுவதோ அற்றது; அந் நாட் டிடையே முள்ளூர் என்ற அழகிய பயன்மிக்க மலையொன் றும் இருந்தது; சந்தன மரங்கள் செறிந்த அம் மலையும், அம் மலையகத்துக் கானகமும் கடிமணம் நாறும் கவின் உடையது; அந்தணர் பலரும் அகமுவந்து வாழ்தற்காம் அத்துணை வளமுடைமை கொண்டது அம் மலாடு:

"துஞ்சா முழவின் கோவற் கோமான்
நெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கான் முன்துறைப்
பெண்ணையம் பேரியாற்று நுண்ணறல்."

(அகம் : ௩௫)

"கடல்கொளப் படாஅது; உடலுநர் ஊக்கார்;
கழல்புனை திருந்தடிக் காரி நின்னாடே:
அழல்புறந் தரூஉம் அந்தண ரதுவே." (புறம்: ௧௨௨)
"பெண்ணையம் படப்பை நாடுகிழ வோயே."

(புறம் : ௧௨௬)

"எஃகு விளங்கு தடக்கை மலையன் கானத்து
ஆரம் நாறும்." (குறுந்: ௧௯௮)

"முரண்கொள் துப்பின் செவ்வேல் மலையன்
முள்ளூர்க் கானம் நாற." (குறுந்: ௩௧௨)

கிழக்கே சோணாடும், மேற்கே சேரநாடும் கிடக்க, இடைப்பட்ட இடத்தே கிடந்ததால், மலாடு, அவ்விரு பேரரசுகளின் வெற்றி தோல்விகட்கும் பெரிதும் காரணமாய் விளங்கிற்று. அவ்விருபெரு வேந்தர்கட்கிடையே நிகழும் போரில், மலையமான்கள் யாவர் பக்கம் படைத் துணை நிற்கின்றனரோ, அவர்களே வெற்றிபெறுவர் என்ற பெருமைக்குரியவராயினர்; சேரனும் சோழனும் பகை கொண்டு மேற்கொள்ளும் போர்க்கண், இவ்வெற்றி மலையமான் தந்தது என வெற்றிபெற்றோனும் மலையனையே பாராட்டுவன்; பகைவன், மலையன் படைத்துணை பெற்றிலனேல் யானே வெற்றியுற்றிருப்பன் எனத் தோற்றோனும் மலையமான் மாவலியினையே மனதாரப் பாராட்டுவன்; இவ்வாறு அக்காலத் தமிழகத்தின் அரசியல்வாழ்வை வகுத்துக் காட்டும் வன்மையுடையராய் விளங்கிய மலையமானுட்டார், அவ்வக்கால அரசியல் நிலைகட்கு ஏற்பச், சிலகால் சேரர்க்கும், சிலகால் சோழர்க்கும் படைத்துணை புரிவாராயினர்.

"கடந்துஅட்டு வென்றோனும் நிற்கூ றும்மே,
'வெலிஇயோன் இவன்' எனக்;
'கழலணிப் பொலிந்த சேவடி நிலங்கவர்பு
விரைந்துவந்து சமந்தாங்கிய
வல்வேல் மலையன் அல்ல னாயின்,
நல்லமர் கடத்தல் எளிதுமன் நமக்கு' எனத்
தோற்றோன் தானும் நிற்கூ றும்மே." (புறம்: ௧௨௫)

மலைய மன்னர்களுள், திருமுடிக்காரி என்பவன் சிறந்தவனாவன்; காரி என்ற தன் பெயரே பூண்ட குதிரை மீது ஏறிப் போரிடும் பெருவீரன்; பகைவர் நாட்டுப் பசு நிரைகளைக் கவர்ந்து வருவதில் தன்னை ஒப்பாரும், மிக்

காரும் இல்லா உரவோனவன்; முள்ளூர் மலையினைக் கைப் பற்றவேண்டும் என்ற பேராசை கொண்டு பெரும்படை யுடன் வந்து தங்கிய ஆரிய அரசர்களை அலற அலறத் தாக்கி வென்று துரத்தி வீறெய்தியவன்.

"காரி ஊர்ந்து பேரமர்க் கடந்த
மாரி ஈகை மறப்போர் மலையன்." (புறம்: கருஅ)

"முனையூர்ப்
பல்லா நெடுநிரை வில்லின் ஒய்யும்
தேர்வண் மலையன்."

"மாயிரு முள்ளூர் மன்னன் மாவூர்ந்து
எல்லித் தரீஇய இனநிரைப்
பல்லான் கிழவரின் அழிந்த." (நற்; க00,உகக)

"ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்ப்
பலருடன் கழித்த ஒள்வாள் மலையனது
ஒருவேற்கு ஓடியாங்கு." (நற்: கள0)

முள்ளூர் மலைநாட்டை மலையமான் திருமுடிக்காரி ஆண்டிருந்த காலத்தே, அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்பா னொரு குறுநில மன்னன் சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றி, இன்று தர்மபுரி என வழங்கும் தகடூர்க்கண் இருந்து ஆண்டுவந்தான்; தன்குலத்தவரும், தன் பகைவரு மாய சேரர்க்குப் படைத்துணை அளிக்கின்றான் மலையன் என்ற காரணத்தாலோ அன்றி வேறு எக்காரணத்தாலோ மலையனொடு பகைகொண்டான் அதியன்; தன் படை கொண்டு மலாடு புக்குத் திருக்கோவலூர்க்குப் பேரழிவும் உண்டாக்கினன்; அவன் ஆண்டுப்பெற்ற வெற்றி பாணரும் பாராட்டுமளவு பெரும் வெற்றியாயிற்று; கோவலூர்க்கண் அதியன் பெற்ற வெற்றியைப் பாணர் பாராட்டினர் எனக் கூறியுள்ளார் அருந்தமிழ் மூதாட்டி ஔவையார் :

"பரணன் பாடினன் மற்கொல் மற்றுநீ
முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநின்
அரண்அடு திகிரி ஏந்திய தோளே." (புறம்: கக)

அதியன்பால் தோல்விகண்ட மலையன், அவனை எவ்வாறேனும் வெற்றிகோடலை விரும்பினான்; அக்காலைச் சேரநாட்டில் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பானொரு பெருவேந்தன் வாழ்ந்திருந்தான்; அவன் அதியன்பால் பகைகொண்டுள்ளான் என்பதறிந்த மலையமான் அவன் துணைகொண்டு அதியனை அழிக்கத் துணிந்தான்; ஆனால் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் எண்ணமெல்லாம் பிறிதோரிடத்தே பிணிப்புண்டிருந்தது; தன் நாட்டில் ஒரு பகுதியை அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி கைப்பற்றி ஆண்டு கொண்டிருந்ததைப் போன்றே, மற்றொரு பகுதியாம் கொல்லிமலையை வல்வில் ஓரி எனும் வில்லாண்மை மிக்க வீரன் ஒருவன் கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்தான்; அதியமானயின், சேரர்குலத் தொடர்புடையவன்; ஓரிக்கு அவ்வுறவொற்றுமையும் இல்லை; ஆகவே, அதியனினும், ஓரியையே முதற்கண் ஒழித்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையனாயினான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை; இதை அறிந்தான் மலையமான்; அவன்தன் குறை முடித்தல் வேண்டுமாயின், தான் அவன்குறை முடித்தல் இன்றியமையாததாம் என உணர்ந்தான்; உடனே கொல்லியை நோக்கிப் படையொடு சென்றான்; ஓரியையும் கொன்றான்; கொல்லியைச் சேரர்க்கு உரிமையாக்கினான்; ஆண்டுத் தான் பெற்ற வெற்றி விளங்கித் தோன்றுமாறு, அக் கொல்லி நகர்த் தெருக்களில், நால்வகைப் படையும் சூழ்ந்துவர, பேராரவாரத்துடன் வலம்வந்து வெற்றிவிழாக் கொண்டாடினான்:

"முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்று சேரலர்க்கு ஈத்த
செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி."

(அகம்: உ0௯)

"ஓரிக் கொன்ற ஒருபெருந் தெருவில்
காரிபுக்க நேரார் புலம்போல்
கல்லென் றன்றால் ஊரே."

(நற்: ௩உ0)

ஓரியை வென்று காரி அளித்த கொல்லிமலையைப் பெற்றுப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, அம்மலையன் உளம் உவக்குறுமாறு தகடூரை முற்றி அதியனை அழித்தான்; தன்னைப் பகைத்த அதியன் அழிவு கண்டு மலையமான் திருமுடிக்காரியும் மனம்மிகமகிழ்ந்தான்.

மூவேந்தர்கள் ஒற்றுமையுடன் உலகாண்டவரல்லர்; அவர் ஒவ்வொருவரும் பிறரை அடக்கி ஆளவேண்டும் என்ற எண்ணமுடையராவர்; ஒருகுடியில், ஒரு காலத்தே ஆற்றல் மிக்க அரசன் ஒருவன் தோன்றி விட்டால், அவன் பிற அரசுகளை யெல்லாம் பணியவைத்துப் பேரரசனாய் வாழவேண்டும் என்று எண்ணுவதும், அவன் ஆற்றலும் செல்வமும் கண்டு மனம் பொறாத ஏனைய அரசர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி அவனை அழிக்க வழி கோலுவதும் அக்கால வழக்கமாம்; ஒரு குடியிற் பிறந்தார், பிற குடியிற் பிறந்தாரோடு பகைத்து வாழ்தலோடு நின்றாரல்லர்; ஒரு குடியிற் பிறந்தவர்களே ஒருவரோ டொருவர் பகைத்துப் போர் மேற்கொள்வர்: அம்மட்டோ! தந்தை மகனை எதிர்ப்பன்; மகன் தந்தைமேல் போருக்கு எழுவன்; இதுதான் பழைய தமிழகத்தின் அரசியல் நெறி.

மலையமான் திருமுடிக் காரியும், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் வாழ்ந்த காலத்தே, சோணாடாண்ட சோழ வேந்தருள் சிறந்து விளங்கினன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்பான்; மலையமான் தன் பகைவேந்தனை பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குப் படைத்துணை அளிக்கின்றான் என்ற காரணத்தாலோ. அல்லது சோணாட்டில் நடைபெறும் அரசியற் றலைமைப் போராட்டத்தில் தன் தாயத்தார்க்குத் துணை புரிந்தான் அல்லது புரிவான் என்ற காரணத்தாலோ, கிள்ளிவளவன் மலையமான் திருமுடிக்காரிபால், மாற்றாஞ் சினங்கொண்டான்; மலையமானொடு போரிட்டு வென்று அவன் மக்கள் இருவரையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு போய்த் தன் யானையின் காற்கீழிட்டுக் கொல்லவும் துணிந்தான்.

அக்காலை ஆண்டிருந்த கிள்ளிவளவன் அவைக்களப் புலவருள் ஒருவராய கோவூர்கிழார், அவ்வளவனை அணுகி "வளவ! 'உற்ற துயர் ஒழித்து உயர் வாழ்வளிக்க வேண்டுகின்றேன்' என வாய்திறந்து குறைகூறும் வகையற்ற புறப்போலும் சிற்றுயிர்க்குற்ற துயரையும் போக்கும் உயர்குணமுடையோர் நின்முன்னோர்; நின் யானையால் கொல்லப்படவிருக்கும் இவர்களோ, அறிவுடைப் பெருமக்கள் வறுமையால் வாடுவதஞ்சித் தம்மிடத்துள்ளன எல்லாம் அளித்து வாழும் அருட்குணமுடையோர் வழி வந்தவராவர்; இவ்வாறு அடைக்கலம் புகுந்தாரை ஆதரிக்கும் அருட்குணமுடையோர் வழி வந்த நீ, அண்டியோரை ஆதரிக்கும் அக்குணமே உடையோர் வழிவந்த இவரை அழிக்க எண்ணுதல் அறச்செயலாமோ? மேலும், இவர்கள் நின்னோடு பகைத்துப் போரிடும் பருவமுற்றோரும் அல்லர்; தாம் எங்கேயிருக்கிறோம்? எத்தகைய துயர் நிலை தமக்கு வரப்போகிறது என்பதை அறியாமல், அறிமுகம் இல்லா இடத்தில் வந்துள்ளமையால் வருந்தி யழுது, தம்முன் வந்து நிற்கும் யானையை, அது தம்மைக் கொல்ல வந்து நிற்கிறது என்பதையும் அறியாமல், அதைக் கண்டு களித்து அக் களிப்பால் தம் அழுகையை மறந்து, மறுவலும் தம்மைச் சூழ்ந்து நிற்பாருள் தாமறிந்தார் ஒருவரும் இலாதல் கண்டு அழுகைமேற் கொள்ளும் அத்துணை இளையரன்றோ? இத்துணை இளையரைக் கொல்வது நினக்கு இழுக்கன்றிப் புகழாமோ?" என்று கூறிய அறவுரையால், மலையமான் மக்கள் மட்டும் உயிர் பிழைத்தனர்; தேர்வண் மலையன் என்றும், மலையமான் சோழிய ஏனாதி திருக்கண்ணன் என்றும் அழைக்கப் பெற்றோரும், பாரிமகளிரை மணந்தாரும், கோவூர்கிழாரான் உயிர் பிழைத்த மலையமான் திருமுடிக் காரியின் மக்களாவர்.

'நீயே, புறவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை;
இவரே புலனுழுது உண்மார் புன்கண் அஞ்சித்
தமதுபகுத் துண்ணும் தண்ணிழல் வாழ்நர்;

களிறுகண்டு அழூஉம் அழாஅல் மறந்த
புன்தலைச் சிறாஅர்; மன்று மருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கணோ வுடையர்;
கேட்டனை யாயினீ வேட்டது செய்ம்மே.'' (புறம்: ௨௬)

ஆண்மையும், ஆற்றலும் விளங்க வாழ்ந்த மலையமான் திருமுடிக்காரி, தன்நாடு நோக்கிவரும் பாணர், கூத்தர், புலவர் முதலாம் இரவலர்கட்கெல்லாம், களிறும், தேரும் கொடுத்துச் சிறந்த கொடைக் குணமும் உடையனாயினன் காரி, கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனவன் எனப் பெருஞ் சித்திரனாரும், இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும் கூறிப் பாராட்டுவர்; கொடையானும், கொற்றத்தானும் சிறந்த காரியின் புகழ்கேட்ட புலவர் கபிலர், அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெறுதல் பெருமைக்குரியதாகக் கொண்டார்; உடனே, போராலும், நீராலும் பாழாகா அவன் நாட்டின் சிறப்பு, மூவேந்தர்க்குத் துணைபோகும் அவன் வெற்றிச் சிறப்பு, கற்புநெறிபிறழா மனைவியோடிருந்து நடாத்தும் அவன் இல்லற மாண்பு, ஆகிய இவைகளை விளக்கும் பாட்டொன்றைப் பாடிச் சென்று காரியைக் கண்டார்.

காரியின் அவைக்கண், கபிலரைப் போன்றே, வேறு பல புலவர்களும் வந்து அவனைப் பாடினர்; அவர்கள் பாடல்களைக் கேட்ட காரி, அனைவர்க்கும் பரிசில் அளித்தான்; அவன் அளித்த பரிசிலைக் கபிலர் கண்டார்; பெரும் புலவராய தமக்குத் தம் தகுதி நோக்கிப் பெருமதிப்புத் தாராமல், பிற புலவர்களைப் போன்றே தம்மையும் மதித்து விட்ட அவன் செயல், அவருக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்தது; தம் தகுதிக்குப் பொருந்தாத பரிசிலைப்பெற அவர் விரும்பவில்லை; வரிசை அறியா அவன் செயல் தமக்கு மட்டுமே யல்லாமல், தம்மைப் போன்றே வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசிலராகிய பெரும் புலவர் அனைவர்க்குமே இழிவாம் என்று கருதினார்; உடனே, கபிலர் காரியை அணுகினார்.

“பெருங்கொடை வள்ளலே! யான் கூறுவனவற்றைச் சிறிது அருள்கூர்ந்து கேட்பாயாக; வள்ளல் ஒருவன்

வாழ்ந்தால், அவன்பால் பரிசில் பெறப் பலரும் வருவர்; வந்தவர்க்கெல்லாம் தம்மிடம் உள்ளதை இல்லையென்னது கொடுப்பது எவர்க்கும் எளிது; அதை எவரும் செய்வர்; அதற்கு மனம் ஒன்றே போதும்; ஆனல், பரிசில் பெற வருவோர் அனைவரும் ஒரே தகுதியுடையவரல்லர்; ஆகவே, அவர்களின் தகுதி நோக்கி, இவர் மிகச் சிறந்தார்; இவர் சிறந்தார்; இவர் அத்துணைச் சிறந்தாரல்லர் என அறிந்து அதற்கேற்பப் பரிசில் அளிப்பது எளிதன்று; அதற்கு மனம் ஒன்றே யிருத்தல் போதாது; வரிசை அறியும் அறிவும் தேவை; நின்பால் அவை யிரண்டும் இருக்கும் என எண்ணியே வந்தேன்; ஆனல் வரிசை அறியும் அறிவு நின்பால் இருக்கக் காண்கிலேன்; நீ மனம் ஒன்றே படைத்தவனுதலை விரும்பவில்லை; மனத்தோடு வரிசை யறியும் அறிவும் பெற்ற மன்னனுகவே உன்னைக் காண விரும்புகின்றேன்; பொது நோக்கு நோக்காது, வரிசையா நோக்குதல், என் போல்வார்க்கு மகிழ்ச்சியை அளிப்பதோடு, நும்போல்வார்க்கு ஆக்கமும் தரும்; ஆகவே, வந்தோர் அனைவரையும் ஒன்றெனை மதியாது, அவர் தகுதி அறிந்து மதித்து, அதற்கேற்பப் பரிசில் கொடுக்கும் வழக்கத்தினை இனியாயினும் மேற்கொள்வாயாக!'' என்று அறிவுறுத்தினர்; கபிலரின் புலமைச் சிறப்பும், பிழை கண்டு பொருு அவர் உள்ளத் துயர்வும் உணர்ந்த காரி, அவர் மகிழும் வண்ணம் மேலும் பல பரிசில் அளித்துப் பெருமை செய்தான்.

“ஒருதிசை ஒருவனை உள்ளி நாற்றிசைப்
பலரும் வருவர் பரிசில் மாக்கள்;
வரிசை அறிதலோ அரிதே; பெரிதும்
ஈதல் எளிதே; மாவண் தோன்றல்!
அது நன்கு அறிந்தனை யாயின்,
பொதுநோக்கு ஒழிமதி புலவர் மாட்டே.'' (புறம்: கஉக)

காரியால் சிறப்புச் செய்யப் பெற்று அவன் அவைக் களத்தே சில நாள் வாழ்ந்த கபிலர், அக் காலத்தே அவன் பால் அருங்குணங்கள் பல அமைந்து கிடக்கக் கண்டார்; அவை அவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன; கபிலர்

காலத்தில் வள்ளல்களாக விளங்கியோர் பலர்; அவர்கள் தம்மை நோக்கி வந்தவர்கட் கெல்லாம் தேர் பல கொடுத்துச் சிறப்புச் செய்கின்றனர் என்றாலும், அவர்கள் அவ்வாறு அளிப்பது மதுவுண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் காலத்திலேயேயாம்; மதுவுண்ட காரணத்தால், தாம் செய்வது யாது என்பதை அறிய மாட்டா மயக்க நிலையுற்றுவிடுகின்றனர்; அதனால் கொள்வோர் தகுதியும், கொடுக்கும் பொருளின் அருமையும் அறியாது போகின்றனர்; ஆகவே, அந்நிலையில் அவர்கள் பரிசில் அளிப்பது தம் இயற்கையறிவோடிருந்து செய்யும் செயலாகாது; ஆகவே, அது அவர்க்குப் பெருமைக்குரியதுமாகாது; ஆனால், காரி மதுவுண்டு மகிழ்ந்தறியாதவனவன்; ஆகவே, தான் செய்வதன் நன்மை தீமைகளை உணரும் நல்லறிவோடிருப்பவன்; அவன் பரிசில் அளிக்கிறான் என்றால், அது அவன் இயற்கையறிவோடு கூடிய செயல்; கொடுப்போர் தகுதியும், கொடைப் பொருளின் அருமையும் அறிந்து செய்த செயலாம்; அந்நிலையிலிருந்து அவன் கொடுத்த தேர்கள் பல; அவனுக்குரிய முள்ளூர் மலைக்கண் பெய்த மழைத்துளிகளை எண்ணினும் எண்ணலாம்; அவன் பரிசிலாகக் கொடுத்த தேர்களை எண்ணிக் காணல் இயலாது; காரிபால் அமைந்துகிடந்த இவ் வரும்பெரும் சிறப்பினை அறிந்து பாராட்டினார் கபிலர்:

"நாட்கள் உண்டு நாள்மகிழ் மகிழின்
யார்க்கும் எளிதே தேர்ஈ தல்லே;
தொலையா நல்லிசை விளங்கும் மலையன்
மகிழாது ஈத்த இழையணி நெடுந்தேர்
பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்
பட்ட மாரி உறையினும் பலவே." (புறம்: கஉ௩)

மலையமான் திருமுடிக்காரி புலவர் பலரின் பாராட்டைப் பெற்ற பெருமையுடையவன்; அகம், புறம், நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய நான்கு நூலினும், பத்துப் பாட்டுள் ஒன்றாகிய சிறுபாணாற்றுப் படையினும் அவன் பாராட்டப் பெற்றுள்ளான்; அம்மூவனார், கபிலர், கல்லாட

னர், கோவூர் கிழார், நல்லூர் நத்தத்தனார், பரணர், பெருஞ்சித்திரனார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார் முதலாம் புலவர் எண்மர் அவன் புகழ் பாடியுள்ளனர்; "கபிலன், உலகில் வாழும் மக்கள் எல்லாரினும் குற்றமற்ற அறிவுடைய அந்தணனவன்; அத்துணைச் சிறந்த கபிலன் நின்னைப் பாடியுள்ளான்; எப்படிப் பாடியுள்ளான்; உன்பால் வந்து உன் புகழ்பரவி, அதைக் கேட்டு நீ அளிப்பன பெற்று வாழ்வர் இரவலர்; இனி அவர்கள் பிழைப்பதற்கு வழியில்லை; அவர்களால் புகழ்ந்து பாடமுடியாத அளவு கபிலர் நின்னைப் புகழ்ந்து பாடிவிட்டார்; இனி, வேறு யாரும் நின்னைப் புகழ்ந்து பாடமுடியாது; மேற்குக் கடற் கரையின்கண்ணே உள்ள சேரர்க்குரிய துறைமுகங்களுக் குள்ளே, பொன்னை ஏற்றிக்கொண்டு வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த பெரிய கப்பல்கள் வந்து தங்கிவிட்டால், ஏனைய சிறு கப்பல்கள் எவ்வாறு, அத் துறைமுகத்தினுள்ளே நுழைய முடியாதோ அப்படியே என்னைப்போலும் சிறு புலவர்கள் நின் புகழைப் பாடமுடியாத அளவு அவர் நின்புகழ் பாடி விட்டார்" எனப் பாராட்டும் மாறோக்கத்து நப்பசலையார் பாடல், மலையமான் புகழை மாட்சியுறச் செய்கிறது!

"புலனழுக் கற்ற அந்த ணாளன்
இரந்துசெல் மாக்கட்கு இனியிட னின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்; அதற்கொண்டு
சினமிகு தானை வானவன் குடகடல்
பொலந்தரு நாவாய் ஓட்டிய அவ்வழிப்
பிறர்கலம் செல்கலா தனையேம்." (புறம்; கஉக)

ரு. நள்ளி

தென்னவர்தம் தலைநகராம் மதுரை மாநகர்க்கும் தெற்கே தோட்டி என்ற பெயருடையதொரு மலையிருந்தது; அஃது அடுக்கிய பல குன்றுகள் தன்னைச் சூழ நிற்கும் அழகினையுடையது; நாடு, நலம் பல பெற்று நனி சிறந்து விளங்குதற்கு உறுதுணை புரியும் பெரு மழை, பொய்யாது பெய்யும் மழைதரு மேகங்கள் என்றும் படிந்து கிடத்தற்காம் உயர்வினை யுடையது; பளிங்கைப் பிளந்து கண்டாற் போலும் தெளிந்த நீர்நிலை பலவற்றைக் கொண்டது; அக் குன்றுகளைச் சூழ அடர்ந்த காடுகளும் அமைந்திருந்தன; அக்காடு ஆனேம்பி வாழும் ஆயர்க்கு வாழ்விடமாம் அத்துணை வளம் செறிந்தது; அவ்வாயர் தரு நறுநெய் நாட்டவர் போற்றும் நலமெலாம் கொண்டது; அக் காடு, மணமும், அழகும் மாண்புறக்கொண்ட காந்தள் மலர்கள் உண்மையாலாய உயர்வும் உடையது.

இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த தோட்டி மலையையும், அதைச் சூழ உள்ள காடுகளையும் காவல் மேற்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான் நள்ளி எனும் நல்லோன்; நள்ளி கண்டீரக்கோ எனவும், கண்டீரக்கோப்பெரு நள்ளி எனவும் அழைக்கப் பெறுவன்; நள்ளி, நெடியபல தேர்ப்படை உடையவன்; விற்போர் வல்ல வீரர் பலரையும் பெற்றிருந்தான் அவன்; விரைந்து செல்லும் குதிரைகளையும் கொண்டிருந்தது அவன் படை; தன்னொடு பகைகொண்டு வந்தாரை வென்று துரத்தும் வாளாண்மையும் அவன்பால் பொருந்தியிருந்தது; இத்துணைப் பேராற்றல் பெற்றிருந்த நள்ளி, வளம் பல பெற்ற நாடும் உடையனாகவே, தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலாயினார்தம் வருத்தம் தீரத், தேரும், களிறும், திரண்ட செல்வமும் சிந்தையுவந்தீயும் சிறந்த கொடையாளனுமாயினன்.

நள்ளி நாடாண்டிருந்த தோட்டிக் குன்று, அதைச் சூழ இருந்த இருள் செறிந்த காடு, அவன் கொற்றம்,

கொடை ஆய இவற்றின் சிறப்புக்களை யெல்லாம், அகம் உவந்து பாடியுள்ளனர் புலவர் பல்லோர்.

'இரும்பு புனைந்து இயற்றாப் பெரும்பெயர்த் தோட்டி
அம்மலை காக்கும் அணிநெடும் குன்றின்
பளிங்குவகுத் தன்ன தீநீர்
நளிமலை நாடன் நள்ளி.''

(வன்பரணர் : புறம்: கருO)

'திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்
பல்லா பயந்த நெய்.''

(காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் : குறுந் : உகO)

'கரவாது
நட்டோர் உவப்ப நடைப் பரிகாரம்
முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சு நெடுங்கோட்டு
நளிமலை நாடன் நள்ளி.''

(இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், சிறுபாண் : கOரு-எ)

'வல்வில் இளையர் பெருமகன் நள்ளி
சோலை யடுக்கத்துச் சுரும்புண விரிந்த
கடவுட் காந்தள்.''

(பரணர்: அகம்: கருஉ)

" இரப்போர்க்கு
இழையணி நெடுந்தேர் களிறொடு என்றும்
மழைசுரந் தன்ன ஈகை வண்மகிழ்க்
கழல்தொடித் தடக்கைக் கலிமான் நள்ளி
நளிமுகை உடைந்த நறுங்கார் அடுக்கத்துப்
போந்தை முழுமுதல் நிலைஇய காந்தள்.''

(கபிலர் - அகம்: கருஅ)

'ஆர்வமுற்று
உள்ளி வருநர் உலவுநனி தீரத்
தள்ளாது ஈயும் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளார் ஓட்டிய நள்ளி.''

(பெருஞ்சித்திரனார் : புறம்: கருஅ)

ஒரு நாள் நள்ளி, காட்டில் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்தான்; அக்காலை, அவ்வழியே வந்த வன்பரணர், வறுமையாலும், வழிநடை வருத்தத்தாலும் மெலிந்து மரமொன்றின்கீழ் அமர்ந்திருந்தார்; அந்நிலையில், தான் வேட்டையாடிய மானினத்தின் குருதி தோய்ந்து சிவந்த கழல் காலிலும், மணி விளங்கும் முடி சென்னியிலும் கிடந்து சிறப்பளிக்க ஆண்டுப்போந்த நள்ளி, வன்பரணர் தம் வருத்தம் அனைத்தையும் அறிந்து, தன்னைக் கண்டு எழ முயன்ற அவரைக் கை குவித்து இருக்கச் செய்து, தன்னொடு போந்து காட்டினுள்ளே சென்று வேட்டம் புரியும் தன் வீரர் வந்துவிடின் தன்னை இன்னார் என அறிவித்தலும் கூடும் என அஞ்சி, அவர் வாரா முன்னரே தீக்கடை கோலால் தீமூட்டித் தான் வேட்டையாடிக் கொன்ற விலங்கின் ஊனைச் சுட்டுச் சுவையுடையதாக்கிப் புலவர்க்கு அளித்தான்; அவன் அளித்ததை அமிழ்தென உண்டு மகிழ்ந்த புலவர் மலைச்சாரலில் ஓடும் அருவி நீர் உண்டு, அயர்வு ஒழிந்து, விடைபெற்று அப்பாற் செல்ல விரும்பினார்; அக்காலை நள்ளி, "ஐய! காட்டில் வாழ்கின்றேன்; கையில் ஒன்று மிலேன்" ஆகவே இவற்றை யாயினும் ஏற்றருள்க" என வேண்டித் தன் மார்பிற் பூண்டிருந்த முத்தாரத்தையும், முன்கையில் விளங்கிய கடகத்தையும் அளித்தான்; இவ்வாறு வழியிற் செல்வார்க்கு, வலிதின் வந்து வழங்கும் வள்ளியோனுய அவன் யாவன் என்பதை அறிந்துகொள்ள விரும்பிய வன்பரணர், "வேண்டாத போதே விருந்தேற்றுப் போற்றும் நீ யார்? நின் நாடு யாது?" எனப் பலகால் வினவவும், அவர்க்கு விடையளியாதே வெளியேறினான்; பின்னர், வழிவந்தோரால், அவன் நள்ளி என்பதறிந்து வாயார வாழ்த்தினார் வன்பரணர்.

கூதிர்ப் பருந்தின் இருஞ்சிற கன்ன
பாறிய சிதாரேன் பலவுமுதற் பொருந்தித்
தன்னும் உள்ளேன் பிறிதுபுலம் படர்ந்தவென்
உயங்குபடர் வருத்தமும் உலைவும் நோக்கி

மான்கணம் தொலைச்சிய குருதியம் கழற்கால்
வான்கதிர்த் திருமணி விளங்கும் சென்னிச்
செல்வத் தோன்றலோர் வல்வில் வேட்டுவன்
தொழுதனென் எழுவேன் கைகவித்து இரீஇ,
இழுதின் அன்ன வால்நிணக் கொழுங்குறை
கானதர் மயங்கிய இளையர் வல்லே
தாம்வந் தெய்தா அளவை ஒய்யெனத்
தான்ஞெலி தீயின் விரைவனன் சுட்டுநின்
இரும்பே ரொக்கலொடு தினமெனத் தருதலின்,
அமிழ்தின் மிசைந்து, காய்பசி நீங்கி
நன்மரன் நளிய நறுந்தண் சாரல்
கன்மிசை அருவி தண்ணெனப் பருகி
விடுத்தல் தொடங்கினே னாக, வல்லே

"பெறுதற் கரிய வீறுசால் நன்கலம்
பிறிதொன் றில்லைக் காட்டுநாட் டே'மென
மார்பிற் பூண்ட வயங்குகா ழாரம்
மடைசெறி முன்கைக் கடகமோ டீத்தனன்;
எந்நா டோ?என நாடும் சொல்லான்;
யாரீ ரோ?எனப் பேரும் சொல்லான்;
பிறர்பிறர் கூற வழிக்கேட் டிசினே
....
நளிமலை நாடன் நள்ளியவன் எனவே." (புறம் : கரு0)

பாடிப் பிழைக்கும் தொழில் உடையவர் பாணர்; பொருள் அளித்துப் புரக்க வல்லாரைத் தேடிச்சென்று, அவர் வாயில்முன் நின்று, காலையில் மருதமும், மாலையில் செவ்வழியும் பாடி மகிழ்வித்துப் பொருள்பெற்று வாழ்தல் அவர் குலத்தொழில்; அத்தகைய பாணர்தம் வறுமையெலாம் நீங்குமாறும், மற்றும் பிறர் இடம் சென்று பொருள் வேண்டி நில்லாவாறும் பெரும்பொருள் அளித்து விட்டான் நள்ளி; அதனால், பாடல் தொழில் வல்ல அப் பாணர், தம் தொழிலையே மறந்து விடுவாராயினர்; காலையில் பாடவேண்டுவது மருதப் பண்; மாலையில் பாட வேண்டுவது செவ்வழிப் பண் என்ற பண்ணறி அறிவையும் இழந்து, செவ்வழிப் பண்ணைக் காலையிலும், மருதப்

பண்ணை மாலையிலும் பாடத் தொடங்கிவிட்டனர்: இவ்வாறு, பண்ணிசைக்கும் பாண்குடி வந்தார்தம் பண்ணறிவையும் மறக்குமாறு செய்பவல்லது நள்ளியின் கொடைப் பெருமை என்பதறிந்த வன்பரணர், அவன் வள்ளன்மையினை வியந்து பாராட்டுவாராயினர்:

"நள்ளி வாழியோ! நள்ளி! நள்ளென்
மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்
கைவழி மருங்கில் செவ்வழி பண்ணி
வரவெமர் மறந்தனர்; அதுநீ
புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யானே." (புறம்: ௧௪௯)

கண்டீரக் கோவின் புகழ் பிறிதொரு வகையானும் விளங்கித் தோன்றுகிறது; கண்டீரக்கோப் பெருநற்கிள்ளிக்கு இளையான் ஒருவன் இருந்தான்: இளங் கண்டீரக்கோ என அழைக்கப்பெறும் அவன், விச்சிக் கோவின் தம்பியாய இளவிச்சிக் கோவுடன் நட்புப் பூண்டிருந்தான்; ஒருநாள் இருவரும் ஒன்றுகூடி, ஓரிடத்தே ஒருங்கிருந்த காலை, ஆண்டு வந்த புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனாரை இருவருமே விரும்பி வரவேற்றனர்; ஆனால் புலவரோ, அவருள் இளங்கண்டீரக்கோவை மட்டும் அன்போடு தழுவிக் கொண்டார்; அதுகண்ட இளவிச்சிக்கோ, "ஐயன்மீர்! என்னைத் தழுவுவதொழிந்த நீவிர், இளங்கண்டீரக்கோவை மட்டும் தழுவிக்கொண்டது ஏனோ?" என அன்புடன் வினவினான். அதற்கு விடையாக, "வேந்தே, இக் கண்டீரக்கோ வண்மையாற் பெற்ற வளமார் புகழ் உடையனவன்; இவன் நாட்டில், மனைக்குரிய ஆடவன், வினை கருதி வெளிநாடு சென்றிருந்த காலத்தே, அவன் மனைநோக்கிச் சென்ற வழியும், பரிசிலர் பொருள் பெறாது மீளார்; ஆடவன் இன்மையால், அவர் பொருள் இன்றி மீள்வதை விரும்புவாளல்லள் அம் மனைக் கிழத்தி; அவள் தன் அளவிற்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்றவாறு, சிறிய பிடியானையாவது பரிசில் அளித்து அனுப்புவள்; அத்துணைக் கொடைவளம் உடையது அவன் நாடு; அவன் நாட்டு வாழ்வார் நல்லியல்பே இஃதாயின், அவன் கொடை

வளத்தினைக் கூறல் வேண்டாவன்றே? அத்தகையான் குடிவழி வந்தவன் இவ் விளங்கோ ஆதலின், இவனைத் தழுவி நின்றேன்,'' எனக் கூறிய புலவர் பொன்னுரை, அவன் கொடைச் சிறப்பைக் குன்றிலிட்ட விளக்கென விளக்கி நிற்றல் காண்க. வாழ்க நள்ளி! வளர்க அவன் கொடை!

“ பண்டும் பண்டும் பாடுநர் உவப்ப
விண்டோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
கிழவன் சேட்புலம் படரின், இழையணிந்து
புன்தலை மடப்பிடி பரிசி லாகப்
பெண்டிரும் தம்பதம் கொடுக்கும், வண்புகழ்க்
கண்டீ ரக்கோன் ஆகலின் நன்றும்
முயங்க லான்றிசின் யானே.” (புறம் : கருக)

௬. பாரி

பறம்பு என்ற மலையையும், அம் மலையைச் சூழ இருந்த முந்நூறு ஊர்களைக்கொண்ட சிறு நாட்டையும் உரிமை பூண்டு ஆண்டிருந்தான் பாரி எனும் பெயருடைய வேளிர் குலத்தான் ஒருவன். "பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே" என முடியும் பாண்டி மண்டல சதகச் செய்யுளாலும், மதுரையிலுள்ள பழைய சிறைக்கூடத்து வடபுறச் சுவரில், பறம்பு நாட்டைப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருத்தலாலும், பறம்பு நாடு பாண்டி நாட்டைச் சேர்ந்தது என்பது அறியப்படும்; பாண்டி நாட்டுத் திருப்பத்தூர்ச் சிவன் கோயில் கல்வெட்டொன்றில், "புறமலை நாட்டுப் பொன்னமராவதி யூருடையான், திருக்கொடுங் குன்றாருடையான்," என்ற தொடர் காணப்படுகிறது; இப் பக்கத்துக் கொட்டாம்பட்டி மலைப் பகுதியைச் சேர்ந்த கூற்றம் பிரமநாடு என்ற பெயரான் இன்றும் வழங்குகின்றது; ஈண்டுக் கூறிய புறமலை நாட்டைப் பறமலைநாடு என்பதன் மரூஉவாகவும், பிரமநாடு என்பதைப் பறம்பு நாடு என்பதன் திரிபாகவும் கோடல் பொருந்தும்; ஆகவே, இன்று பிரான்மலை என்பதே, பாரிக்குரிய பறம்பு மலையாம் எனக் கொள்வதில் யாதொரு தடையும் இல்லை; மேலும் கொடுங்குன்றம் என வழங்கும் இப் பிரான் மலையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபிரானுக்குப் பாரீசுவர முடையார் என்ற பெயரும் உண்டு எனப் பழைய கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன; இதனானும், பிரான் மலையே, பண்டு பறம்பு மலை என்ற பெயரான் வழங்கிவந்தது என்பது உறுதி செய்யப்படும்; பாண்டிநாட்டின் கீழ்ப்பால் அமைந்த இம் மலை, பண்டைச் செய்யுட்களில் கூறியவாறே, வளமும் பெருமையும் வாய்ந்திருத்தலோடு, சிதைவுற்ற பழைய அரணையும், இனிய நீர்ச்சுனைகளையும், நிறைந்த தேனடைகளையும் கொண்டு விளங்குகிறது என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடல் தகும்.

நால்வேறு வளனும் நனிமிகக் கொண்டிருந்த பறம்பு நாடாண்டிருந்த பாரி, பண்டு புகழ்பெற்று விளங்கிய

வள்ளல்கள் எழுவருள்ளும் தலைசிறந்தோனுவன்; ஒருநாள் தேர் ஏறிச்சென்ற பாரி, வழியில் தழைத்து வளர்ந்த முல்லைக் கொடியொன்று, படர்தற்குரிய கொழுகொம்பின்றிக் காற்றால் அலைப்புண்டு வருந்துவதைக் கண்டான்; "அந்தோ! இக் கொடி, நம்மைப்போல் பேசும் ஆற்றலைப் பெற்றுளதாயின், தன் குறைகூறி அழுதிருக்கும்; ஆனால், அஃது அவ் வாற்றலைப் பெறாமையாலன்றோ அது செய்யாது வருந்துகிறது! எனினும், அதன் தேவை கண்ட நான், அதற்குத் துணை செய்யாது போதல் தகுதியன்று," எனத் துணிந்தான்; உடனே தான் ஊர்ந்துவந்த பொற்றேரை அதன் அருகே நிறுத்திப் பற்றிப் படருமாறு விட்டுச் சென்றான்; பாரியின் இவ்வருள் உள்ளத்தையும், கொடைச் சிறப்பையும் தமிழகம் முழுவதும் பாராட்டிற்று;

"பூத்தலை அறாஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பரந்தோங்கு சிறப்பின் பாரி." (புறம்: உ00)

"ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளித் தேருடன்
முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல்லிசைப்
படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்
நெடுமாப் பாரி." (புறம்: உ0க)

"சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்குவெள் ளருவி வீழும் சாரல்
பறம்பிற் கோமான் பாரி." (சிறுபாண்: அகூ-கூக)

கொடை வள்ளலுக்கு எடுத்துக் காட்டாக இவனையே கொண்டது உலகம்; "கொடுக்கிலாதானைப் பாரியேயென்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை" என இவனது வரையா வண்மை சைவசமயாசாரியருள் ஒருவராய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராலும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுளது என்றால், இவன் பெருமையினை என்னென்பது! பாரிபால் வந்து பொருள் வேண்டி நிற்போர் பெரும் புலவராக, அருங்குணச் சீலராக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. வாயில் வந்து நின்றோர்

அறிவிலாச் சிறியோராயினும் அவர்க்கும், அவர் வேண்டு வன அளிப்பன்; பொருள் வேண்டி வந்து நின்றோர் இழி குணமுடைய கீழோரே ஆயினும், அவர்க்கும் அவர் விரும் புவன அளிப்பன்; ஆகவே, அவன்பால் வந்து வறிதே மீண்டவர் எவரும் இரார் :

" மடவர், மெல்லியர் செல்லினும்
கடவன் பாரி கைவண் மையே." (புறம் : ௧0௬)

பறம்பு நாடு முந்நூறு ஊர்களையுடையது; அம் முந் நூறு ஊர்களையும் தன்பால் பொருள் வேண்டி வந்த இர வலர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் ஊராகக் கொடுத்து அவர் உடைமையாக்கி விட்டான்; அவன் உடைமையாக எஞ்சி நின்றது பறம்புமலை யொன்றே;

" முந்நூறு ஊர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு;
முந்நூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்." (புறம் : ௧௧0)

பாரியின் கொடைவளம் கண்ட புலவரெல்லாம், கொடைத்திறத்தில் அவனுக்கு நிகர் அவனே; நில வுலகில் அவனுக்கு நிகராவார் எவரும் இலர் என உணர்ந் தனர்; கைம்மாறு கருதாமல் உலகைப் புரப்பதில் மாரி, பாரிக்கு நிகரே எனினும், வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் போது வேண்டும் அளவு பொருள் அளிக்கும் பாரிபோல், மாரி அளிப்பதில்லை; வேண்டும்போது பெய்யாது வேண் டாதபோது பெய்யும்; வேண்டும் அளவு பெய்வதும் இல்லை; ஆகவே, உலகைப் புரப்பதில் பாரிக்கும் மாரிக்கும் ஒப்பு இருப்பக் கண்டும் புலவர்கள் மாரியைப் புகழாது, 'பாரி யின் கொடை,' 'பாரியின் வள்ளன்மை,' 'பாரியின் அன்பு,' 'பாரியின் புகழ்' என எங்கும் எப்போதும் பாரி பாரி பாரி என்று பாரி ஒருவனையே புகழ்வாராயினர் :

"பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனும் அல்லன்;
மாரியும் உண்டு, ஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே."
(புறம் : ௧0௭)

பாரியின் புகழ் நாள்தோறும் பெருகிற்று; சேய்நாடு களிலும் அது பரவிற்று: தமிழகமெங்கும் உள்ள பாணர், கூத்தர் முதலாய இரவலர்களும், புலவர்களும் பாரியின் புகழன்றிப் பிறர் புகழ் பாடாராயினர்; இவ்வாறு அவன் புகழ் வளர்தல், அப்போது தமிழ் நாடாண்ட மூவேந்தர் உள்ளத்தில் பொறாமைத் தீயை மூட்டிற்று: "பேரரசர் நாமிருக்கப் பாரியின் புகழ் பாரெங்கும் பரவுவதா?" என்று எண்ணினர்; புகழால் அவனைவிட உயர்தல் தம்மால் இயலாது என்பதையும், அவன் உயிரோடுள்ளவரை தம் புகழ் உயரவழியில்லை என்பதையும் உணர்ந்தனர்; ஆகவே, அவனை எவ்வாறாயினும் அழித்துவிட முடிவு செய்தனர்; மூவேந்தரும் ஒன்று கூடினர்; மூவேந்தர் படையும் ஒன்று கூடின; பறம்பு மலையை முற்றி அழிக்க முனைந்தனர்; அவ்வாறே மூவேந்தர் படையும் பறம்பரணை முற்றிக் கொண்டன.

பாரியின் புகழ்கேட்டு அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெற வேண்டி வந்து, அவன் அன்பால் பிணைப்புண்டு, அவனை விட்டுப் பிரிய மாட்டாப் பெருநிலையுற்று, அவனோடு அப் பறம்பு மலையிலேயே தங்கிவிட்ட கபிலர், மூவேந்தர் முற்றி யிருப்பது கண்டார்; அவர் செயல் விழலுக்கிறைத்த நீராகுமே யல்லாமல் பயன்தாராது என்பதை அறிந்த கபிலர், அரசர் மூவர்க்கும் அறிவுரை மொழிந்து முற்று கையை ஒழிக்க எண்ணினார்.

முற்றுகையிடுவதால், அரணுள் இருப்போர் வெளி யிலும், வெளியிலிருப்போர் உள்ளும் செல்லாதவாறு தடை செய்யப்படுவர்; அதனால், உள்ளிருப்போர்க்கு வேண்டும் உணவுப் பொருள்கள் வெளியே யிருந்து வருதல் இயலாது போம்; அந்நிலை ஏற்படின், உள்ளிருப்போர் உணவில்லாக் குறையால் வருந்தி, அக்கோட்டையைத் திறந்து, பகை வர்க்குப் பணிந்து போவர்; இதுவே, முற்றுகையின் நோக்கம்; இவ் வெண்ணம் கொண்டே பறம்பரணை மூவேந் தரும் முற்றுகையிட்டனர்; ஆனால், அவர் எண்ணியது தவறு; அவர் போட்ட போர்த்திட்டம் பிழைபட்டது என்பதைக் கபிலர் அறிவார்.

ஆகவே, அதை அவர்க்கு உணர்த்தி முற்றுகை ஒழித்து நீங்குமாறு வேண்ட விரும்பினார்; அரண்விட்டு வெளியே வந்தார்; வேந்தர் மூவரையும் அழைத்தார்; "வேந்தர் பெருமக்களே! பறம்பு மலைக்கோட்டை நீங்கள் நினைப்பதுபோல் அவ்வளவு குறைபாடு உடையதன்று; அவ் வரணைக் கைப்பற்றுவது அத்துணை எளிதில் ஆகாது; பேரரசராய நீவிர் மூவரும் ஒன்று கூடியே முற்றுகை மேற்கொண்டுள்ளீர் எனினும், பறம்பரணைப் பாழ்செய்தல் இயலாது; உள்ளிருப்போர் உங்கட்கு என்றும் பணிய எண்ணார்; பணிந்து போகுமாறு அவர்கள் வாழ்வில் என்றும் குறை ஏற்படாது; காரணம், உழுதொழில் வேண்டாமலே பெறக் கூடிய உணவுப் பொருள்கட்கு ஆங்குக் குறை வில்லை; நெல்விளையும் மூங்கிற் காடுகள் நிறைய உண்டு; அம்மூங்கில் அரிசியே அவர்களுக்கு ஆண்டு முழுமைக்கும் ஆம்; பறம்புமலை எங்கும் பலாமரங்கள் நிறைந்துள்ளன; அப் பலாமரங்கள் ஒவ்வொன்றும் பெரும் பெரும் பழங்கள் பலவுடையன; பூமிக் கடியில் மறைந்து மண்டிக் கிடக்கும் வள்ளிக் கிழங்கு தோண்டிய இடங்களிலெல்லாம் தோன்றும்; அம்மலையில் ஆங்காங்கே தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் தேன் கூடுகளினின்றும் தேன் தானாகவே வழிந்து பாயும். இதனால், உள்ளிருப்போர்க்கு உணவுக் குறையே உண்டாகாது; இடநெருக்கடி உண்டாகி ஒருவேளை பணிதலும் கூடும் என எண்ணுவீராயின், அதற்கும் வழியில்லை: பறம்பு, வான்போல் பரந்த இடம் உடையது; நீர்க்குறை உண்டாகாதா? நிலைகுலைந்துப் பணியாரா? என்ற வேட்கை உங்கட்கு எழுதல் கூடும்; ஆனால் பறம்பு மலை நீர்ச்சுனை பல நிறைந்தது; வானத்து மீன்களை எண்ணிக் காணல் எவ்வாறு இயலாதோ, அவ்வாறே, அம் மலையில் உள்ள உண்ணு நீர்ச்சுனைகளை எண்ணிக் காணலும் இயலாது; ஆகவே, எவ்வகையாலும் குறையுடையாரல்லர் பறம்பினுள் உள்ளார்; உங்கள் படை பெரியது என்பதை நான் அறிவேன்; காவற் காட்டு மரங்கள் ஒவ்வொன்றி னும் ஒவ்வொரு யானை எனக் கட்டிவைத்துள்ளீர்கள். களம் எங்கு நோக்கினும் தேர் வரிசைகளையே காணுகின்

றேன்; என்றாலும், இப்படை பறம்புக்கோட்டையைப் பாழ் செய்துவிடும்; பறம்பு பணிந்துவிடும் என்று எண்ணு தீர்கள்; முயன்று போரிட்டுப் பெறுதல் உங்களாலும் இயலாது; உங்கள் வாள்வலி கண்டு அஞ்சிப் பாரியும் பறம்பினைத் தாரான்," என்று அறிவுரை கூறினார்.

" அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே ;
நளிகொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்
உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே ;
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல்விளை யும்மே ;
இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம்ஊழ்க் கும்மே ;
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்கு வீழ்க்கும்மே ;
நான்கே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யும்மே ;
வான்கண் அற்றுஅவன் மலையே; வானத்து
மீன்கண் அற்று அதன்சுனையே; ஆங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்,
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்,
தாளில் கொள்ளலிர்; வாளில் தாரலன்." (புறம் : ௧0௯)

பறம்பு கோடற்கு அருமையுடைத்து என்பதை அத்துணைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியும், மூவேந்தர் முற்றுகையைக் கைவிட்டாரல்லர்; கபிலர் பொறுமை இழந்தார்; வேந்தர்களை வெகுண்டு நோக்கினார். "வேந்தர்காள்! பறம்புநாடு, வளமிக்க ஊர்கள் முந்நூறு கொண்டது என்ற வேட்கை மேலிட்டு வந்தீராயின், உங்கள் ஆசையை விட்டொழியுங்கள்; பறம்புநாடு, முந்நூறு ஊர்களை உடைத்து என்பது உண்மையே; எனினும், அவற்றின் மீது பாரிக்கு உரிமையில்லை; தன்னைப் பாடிய இரவலர்க்கு அவ்வூர்களனைத்தையும் பரிசிற் பொருளாக அளித்து ஆண்டுகள் எத்தனையோ ஆகின்றன; ஆகவே, அவற்றின் பால் ஆசைகொண்டு பயன்கோடல் இல்லை; நான் இருக்கின்றேன்; பாரி இருக்கிறான்; பறம்புமலை இருக்கிறது; இவையே எங்கள் உடைமை; பறம்புநாடு இல்லாது போயினும், பறம்பு மலையையாவது கைக்கொண்டு

போவோம் என்று எண்ணுவீராயின், அஃதும் உங்களால் ஆகாது; ஆற்றல்மிக்க பெரும்படை கொண்டு மூவரும் ஒன்றிநின்று கடும்போரிடினும் பறம்பினைப் பற்றல் இயலாது; வேற்படை உங்கட்கு வெற்றியைத் தராது; ஆகவே, முற்றுகை ஒழித்து அகலுங்கள்; அகலாது, 'எவ்வாறாயினும் பறம்பினைப் பற்றுவதே எங்கள் கருத்தாம்' என்பீராயின், அதற்குப் போர் உங்கட்குப் பயன் அளிக்காது; அதைப் பெறக்கூடிய எளிய வழியொன்று உண்டு; பேரரசர், போர்புரிந்து பெறமாட்டா ஒன்றைப் பெண்ணொருத்தி பாடிப் பெற்றுவிடுவாள்; ஆகவே, பறம்பினைப் பெறவேண்டின், யான் கூறுமாறு செய்யுங்கள்; பாரிபால் சென்று பாடிப் பரிசில்பெறும் பாணரைப்போல் வேடந் தாங்கிக்கொள்ளுங்கள்; உங்கள் மனைவிமார்களையும், பாணர்பின் செல்லும் விறலியர்போல் உருமாற்றி விடுங்கள்; அவர்கள் முன்னே ஆடிச்செல்ல, கையில் யாழேந்தி அவர் பின்னே பாடிச்சென்று, பறம்பின் வாயிலில் நின்று பாரியைப் பாடிப் பறம்பினைப் பரிசிலாகக் கேளுங்கள்; பறம்பு, உறுதியாக உங்கள் உடைமையாம்; பாடினால் கிடைக்கும் பறம்பு என்று கூறும் என் மறதியை என்னென்பேன்? பறம்புநாட்டைப் போன்றே, பறம்பு மலையும் பாடினார் உடைமையாகிவிட்டதை மறந்தேபோனேன், பறம்பினை அளிக்கும் உரிமையும் பாரிக்கு இல்லை; ஆகவே, பறம்பினைப் பெறுதற்கும் வழியில்லை; வேண்டுமானால் பாரியைத் தான் பெறமுடியும்; பாரியைப் பெறுதல் அருமையன்று; முன்னே யான் கூறியவாறே சென்று அவனைப் பாராட்டி, "பாரி! நின்னையே வேண்டிவந்தோம் நாங்கள்" என இருகையேந்தி இரந்தால், இரப்போர்க்கு இல்லை என்று கூறா அறமேற்கொண்ட அவன், வாரேன் என்று கூறாது, உங்கள்பால் வந்துநின்று உங்கள் உடைமையாகுவன்; ஆகவே, அவனைப்பெற அம்முறையினை மேற்கொண்டு முற்றுகை ஒழியுங்கள்," என்று கூறினார்.

முந்நூறு ஊர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு
முந்நூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்;

யாமும் பாரியும் உளமே;
குன்றும் உண்டு நீர் பாடினிர் செலினே." (புறம்

"அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே!
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ அரிதே;
நீலத்து இணைமலர் புரையும் உண்கண்
கிணைமகட்கு எளிதால் பாடினள் வரினே." (புறம் : ககக)

"யான்அறி குவன்அது கொள்ளு மாறே;
சுகிர்புரி நரம்பின் சிறியாழ் பண்ணி,
விரையொலி கூந்தல்நும் விறலியர் பின்வர
ஆடினிர், பாடினிர் செலினே
நாடுங் குன்றும் ஒருங்கீ யும்மே." (புறம் : க0க)

"பறம்பு பாடினரதுவே; அறம்பூண்டு
பாயும் பரிசிலர் இரப்பின்
வாரேன் என்னுன் அவர்வரை யன்னே." (புறம் : க0அ)

மூவேந்தர்கள், கபிலர் கூறிய அறிவுரையினைக் கேட்க மறுத்தனர்; முற்றுகையினைக் கைவிட்டாரல்லர்; அது மேலும் பலநாள் நீடித்தது; தம் அறிவுரை பயன் தராமை கண்ட கபிலர், அதையே மேலும் மேற்கொள்ளாமல், பறம்பின் அகத்தே வாழ்வார்க்கு வேண்டுவன அளித்து, அவர்க்கு ஊக்கம் குன்றுவாறு காக்கத் துணிந்தார்; பறம்பினுள் வாழ்வார்க்கு உணவுக்குறையில்லை யெனினும், அவர்களுக்கு நெல்லரிசியாலாய உணவு கிடைக்காக் குறை யொன்று இருப்பது கண்டார்; அக் குறையினையும் போக்குதல்வேண்டும் என எண்ணினர்; பறம்பிற்குள்ளே நெற்பயிர் விளையும் நன்செய் நிலங்கள் இல்லை; நெல்லரிசி பறம்பிற்கு வெளியேதான் கிடைக்கும்; முற்றுகையைக் கடந்து வெளிச்சென்று நெற்கொணர்தல் இயலாது; ஆகவே, அதற்கும் ஓர் உபாயம் கண்டார்; பறம்புமலைக் கிளிகளையெல்லாம் பிடித்துப் பழக்கினர்; கோட்டையைக் கடந்து வெளியே வெகுதொலைவு சென்று, ஆங்கே வயல் களில் விளைந்து முற்றிச் சாய்ந்திருக்கும் செந்நெற் கதிர் களைக் கொணருமவண்ணம் பணித்தார்; அவையும், அவ்)

வாறே நாள்தோறும் காலையில் கூட்டமாகக் கோட்டையைக் கடந்துசென்று, மாலையில் கதிர்களுடன் மீள்வவாயின; இதனால், அகவாழ்வோர் அரிசி உணவும் பெற்று அக மகிழ்ந்தனர்; அரணைக் காக்கலாம் உரனும், உள்ளமும் உடையராயினர்; உற்றுழி உதவும் கபிலரின் இவ்வரும் பெரும் பணியினைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர் ஔவையாரும் நக்கீரரும்:

"புலங்கந் தாக இரவலர் செலினே,
வரைபுரை களிற்றொடு நன்கலன் ஈயும்
உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பின்
நிறைபறைக் குரீஇயினம் காலைப் போகி
முடங்குபுறச் செந்நெல் தரீஇயர் ஓராங்கு
இரைதேர் கொட்பின வாகிப் பொழுதுபடப்
படர்கொள் மாலைப் படர்தந் தாங்கு." (அகம் : ௩0௩)

"உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழச், சேய்நின்று
செழும்செய் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
தடந்தாள் ஆம்பல் மலரொடு கூட்டி
யாண்டுபல கழிய வேண்டுவயின் விழையாது
தாளிடூஉக் கடந்து, வாளவர் உழக்கி
ஏந்துகோட்டு யானை வேந்தர் ஓட்டிய
கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி." (அகம் : எஅ)

முற்றுகையிட்டுப் பணியவைத்தல் மூவேந்தரால் இயலாது என்பதைப் பாரி அறிவான் எனினும், மூவேந்தரால், பறம்பு முற்றுகையிடப்பட்டுள்ளது என்ற இழிசொல் கேட்கவும் அஞ்சினான்; ஆகவே, முற்றுகை நாள்பல நீடிப்பதை வெறுத்தான்; பறம்பினின்றும் அவரை வென்று துரத்துதல் வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான்; ஒருநாள் வீரர் சூழ வெளியே வந்தான்; வாள்வலி காட்டிப் போரிட்டான்; அவன் தாக்குதல் எதிர்பாராதது; ஆகவே, வேந்தர்படை, வேள் பாரியின் வாள்வீரர் முன் எதிர்த்துநிற்க மாட்டாது நிலைகுலைந்து தோற்றது; பாரி, பேரரசை ஓட்டி வெற்றிப் புகழ்பெற்று விளங்கினான்.

பாரியின் புகழ் இயல்பாகவே எங்கும் பரவியிருந்தது; இம்முற்றுகை அவன் புகழை மேலும் உயர்த்துவதாயிற்று; பாரியின் புகழ் வளர்வதைக்கண்டு பொறாமை கொண்ட மூவேந்தர்கள் அவன்புகழ் மேலும் வளரத் தாமே காரணமாயது கண்டு வெட்கித் தலை குனிந்தனர்; அதனால், அவனை வாழவிடக் கூடாது என்ற எண்ணம் அவர்க்கு முன்னையினும் பன்மடங்கு மிக்கது; ஆனால், பாரியைப் போரில் வெல்வதோ இயலாது; அதை, அவர்கள் நேரிலேயே அறிந்துகொண்டனர்; ஆகவே, அவர்கள் போர் முறையை மேற்கொள்ள விரும்பவில்லை; கபிலர் கூறியன அவர் தம் கவனத்திற்கு வந்தன; பேரரசர்கள் பிழைநெறி செல்லார் என்றே கபிலர் உண்மையினை உரைத்தார்; ஆனால், அப் பேரரசர்களின் பொறாமையுள்ளம், நெறி தவறுவதைத் தடுக்காது போயிற்று; கபிலர் கூறியவாறே பாணர்போல் சென்று, பாரியைப் பாடிப், பரிசிற் பொருளாக அவனையே பெற்று உடன்கொண்டு சென்று உயிர்க் கொலை புரிந்துவிட்டனர்.

அந்தோ! மாரியனைய பாரி மறைந்து போயினன்; அவன் மறைவு கேட்ட பாணர் பரிந்தனர்; வயிரியர் வருந்தினர்; இரவலர் ஏங்கினர்; கபிலர் கண்கள் கடல்களாயின; பாரி இல்லாவாழ்வு, பாலைநில வாழ்வுபோல் பாழ் என எண்ணினர்; பாரியை இழந்து தனித்து உயிர் வாழ்தலை வெறுத்தார்; ஆனால், பாரி, இறத்தற்குமுன் கபிலரை அருகழைத்து, "ஐய! என் பிரிவினைப் பொறாது உயிர்விடாதிருக்கத் தங்களை வேண்டுகின்றேன்; தாங்கள் இன்னும் சிலநாள் வாழவேண்டும் என்பது என் வேண்டுகோள்" என்று கூறினன்; பாரியின் அன்புக் கட்டளையினை அவரால் மறுத்தல் இயலாதாயிற்று; உயிரோடிருந்து பொருள்கொடுத்துப் புலவரைப் போற்றித் தமிழ்வளர்த்த பாரி, இறந்தும் தமிழ் வளர்த்தான்; அவன் வேண்டாதிருப்பின், அவனோடு கபிலரும் இறந்திருப்பர்; அப்போதே இறந்திருப்பின், அதற்குப் பின் பாடிய அவர் பாடல்களைத் தமிழுலகம் பெற்றிராதன்றோ? அப்பாடல்

களைப் பாடினார் கபிலரே எனினும், அவை பாரியின் அன்பளிப்பு; வாழ்க அவன் புகழ்!

கபிலர் உயிர்வாழ்வதற்குப் பாரியின் வேண்டுகோளே யன்றி, வேறுசில கடமைகளும் காரணமாம்; மறைந்த பாரிக்கு மகளிர் இருவர் இருந்தனர்; இளமையும், ஈடிலா அழகும் உடையார்; மணப்பருவம் எய்திய மங்கையர்; தந்தை பிரிவுத்துயர் தாங்கமாட்டா நொந்த உள்ளத்தினர்; ஆதரவு அற்ற அவர்களுக்கு அருந்துணையாய் இருந்து, அவரைத் தக்கவர்க்கு மணஞ் செய்துவைத்தல், அவர் தந்தை தோழனுடைய தன் கடனே என்று உணர்ந்தார் கபிலர்; அதனால், அவர்க்கு மணஞ்செய்து மகிழும்வரையில் மண்ணுலகவாழ்வை மறுப்பது கூடாது என மனந் துணிந்தார்.

பாரியை இழந்து பாழ்பட்ட பறம்பில் இருந்து வாழ்தல் இனிக்கூடாது என்று எண்ணி, அவன் மகளிரை யும் அழைத்துக்கொண்டு பறம்பு நீங்கிச் செல்வாராயினர்; பறம்பு நீங்கிச் செல்லும் அவர்கள் பறம்பின் பல்வேறு சிறப்புக்களையெல்லாம் எண்ணி, எண்ணி வருந்தி அழுது கொண்டே சென்றனர். முழுநிலா ஒளிவிடும் ஒருநாள், அவர்கள் சிற்றூர் ஒன்றில், ஒரு சிறிய குடிசைத் திண்ணை யில் இருந்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தனர்; அப்போது உப்பு வணிகர், உப்புமூட்டை ஏற்றிய தங்கள் வண்டிகளை வரிசையாக ஓட்டிக்கொண்டு அவ்வழியாகச் சென்றனர்; வண்டிகள் வரிசையாகச் செல்லும் ஒழுங்கைக் கண்ட பாரி மகளிர் இருவரும், தம் துயர் மறந்து எழுந்தோடினர்; அவ் வீட்டிற்கு முன்னே இடப்பட்டிருந்த குப்பைமீது ஏறி நின்று அவ்வண்டிகளை ஒன்று, இரண்டு என வரிசையாக எண்ணி மகிழ்வாராயினர்; அக்காட்சியை வீட்டுத் திண்ணை யில் இருந்தவாறே கண்ட கபிலர் கண்கள் நீர் கொண்டன; பறம்பு மலையில் பண்டு தாம் கண்ட காட்சியொன்று அவர் மனக்கண்முன் வந்து நின்று அவர் உள்ளத்தைக் கலக்கிற்று.

மூவேந்தர் முற்றுகை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலம்; பாரி மகளிர் இருவரும், பறம்பின் மிகவுயர்ந்த உச்சியொன்றில் ஏறிநின்று, வெளியே பறம்பரணைச் சூழ இருந்த பகைவர் படையினைக் கண்டனர்; பகைவர் படையின் பெருமை கண்டு பயங்கொள்வதற்குப் பதிலாக நகை கொண்டனர். "நம் தந்தை ஒரு குறுநில மன்னன்; பகைவர்களோ பேரரசர்கள்! பறம்புமலை ஒன்றைக் கைப்பற்ற, மூன்று பேரரசர்களின் பெரும்படை! அவர்கள் படையில் கலந்துவந்துள்ள குதிரைகள்தாம் எத்தனை! ஒன்று, இரண்டு..........அம்மம்ம! எண்ணிக் காணவே இயலாது போலும்!" என்று கூறிக்கூறிச் சிரித்தனர்; அன்று, அக் காட்சியைக் கண்டு களித்த கண்களால், இன்று அவர்கள் குப்பைமேடேறி உப்புவண்டி எண்ணும் இந்தக் காட்சியையும் காண நேர்ந்ததே! என்று எண்ணினர்; துயர் மிகுந்தது; அந்தோ! என்று வாய்திறந்து அழுதுவிட்டார்.

"ஈத்திலைக் குப்பை ஏறி, உமணர்
உப்பொய் ஒழுகை எண்ணுப மாதோ!
நோகோ யானே; தேய்கமா காலை
....
அண்ணல் நெடுவரை ஏறித் தந்தை
பெரிய நறவின் கூர்வேல் பாரியது
அருமை அறியார், போர்எதிர்ந்து வந்த
வலம்படு தானை வேந்தர்
பொலம்படைக் கலிமா எண்ணு வோரே."

(புறம்: கசக)

அழுகையொலி கேட்டு ஆங்கு வந்த மகளிர் இருவரும் புலவர் புலம்புவது கண்டனர்: இதுகாறும், அவர் உறு துணையால், தங்கள் துயரை ஒருவாறு மறந்திருந்தனர்; இப்போது, அவர் துயருறுவது காணவே, இவர்களும் துயர் உற்றனர்; தங்கள் தந்தையொடு வாழ்ந்த வளமார் வாழ்வை எண்ணினர். "சென்ற முழுநிலா அன்று, எங்கள் பறம்பில், எங்கள் தந்தையோடிருந்து மகிழ்ந்தோம்; இன்றும் முழுநிலா நாள்தான்; ஆனால் இன்று? எங்கள்

தந்தை எங்களோடில்லை; அவரை இழந்துவிட்டோம் யாங்கள்; எங்கள் குன்றும் பகைவர் கைப்பட்டுவிட்டது; பகைவர்கள் பேரரசர்கள்தாம்; ஆனால், அவர்கள், எங்கள் தந்தையைக் கொன்று பறம்பரனைக் கொண்டது போர் புரிந்து அல்லவே! வஞ்சித்தன்றோ கொண்டனர்?" என்று வாய்விட்டு அழுவாராயினர்;

'அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையும் உடையேம் ; எம்குன்றும் பிறர்கொளார் ;
இற்றைத் திங்கள், இவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்! எம்
குன்றும் கொண்டார் ; யாம் எந்தையும் இலமே!"
(புறம் : ககஉ)

பாரியை நினைந்து புலம்பிக்கொண்டிருந்த புலவர், அவன் மகளிரின் அழுகை யொலி கேட்டு உணர்வுற்றார்; அம்மகளிர்க்கு அறிவுரைகள் பலகூறித் தேற்றினார்; செல்வ வாழ்வில் சிறக்க வாழ்ந்த இவர்கள் இவ்வாறு தனிமையில் வாழநேரின், அவர் உள்ளம் உறுதுயர்கொள்ளும்; தனிமைத் துயர் வளரத் துணைசெய்யும்; ஆகவே உள்ளத்துயர் தீர்க்கும் உறுதுணையே அவர்களுக்கு இப்போது தேவை; தாய் தந்தையர்க்குப் பின், மகளிர்க்கு உறுதுணையாவார் அவர் கணவரே; ஆதலின் இம்மகளிர்க்கு விரைவில் மணம் முடித்தல் வேண்டும் என்று முடிவுகொண்டார்; உடனே, பாரியின் பெருமைக்கும், இம்மகளிரின் அருமைக்கும் ஏற்ற ஆடவரைத் தேடிக் காணவேண்டிய கடமையினை மேற்கொண்டார் புலவர்.

விச்சி என்ற மலையையும், அதைச்சூழ இருந்த சிறு நாட்டையும் ஆண்டுவந்தனர் விச்சியர் என்ற ஓர் அரச இனத்தார்; அக்காலை அந் நாடாண்டிருந்த விச்சிக்கோ எனும் பெயருடையான் குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் சிறந்து விளங்குவது அறிந்த கபிலர், அவன், பாரி மகளிரை மணக்கும் தகுதி யுடையனவன் என்று கொண்டார்; உடனே, மகளிரையும் உடனழைத்துக்கொண்டு அவன்பால் சென்றார். "விச்சிக்

கோவே! இவர்கள், முல்லைக்குத் தேரீந்த வள்ளியோன் மகளிர்; நான் ஒரு பரிசிலன்; மேலும் அந்தணன்; இவரை மணந்துகொள்ளத்தக்க மாண்புடையாய் நீ என உணர்ந்தேன்; இவர்களை நான்தர, ஏற்று மணந்து இனிது வாழ்க!" என்று வேண்டினர்.

"விளங்குமணிக் கொடும்பூண் விச்சிக் கோவே!
இவரே, பூத்தலை யறாஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பரந்தோங்கு சிறப்பின் பாரி மகளிர்;
யானே, பரிசிலன்; மன்னும் அந்தணன்; நீயே
வரிசையில் வணக்கும் வாள்மேம் படுநன்;
நினக்கு யான் கொடுப்பக் கொண்மதி!" (புறம்: ௨00)

ஆனால், கபிலர் வேண்டுகோள் வீணாயிற்று; பேரரசர் மூவர்க்கும் பகைவனாகிய பாரியின் மகளிரை மணந்து கொண்டால், அவ்வரசர் தன்னையும் பகைப்பர் என அஞ்சியோ, அம்மகளிரின் சீரழிந்த செல்வநிலை கண்டு நாணியோ, அம்மகளிரை மணக்க மறுத்துவிட்டான்.

விச்சிக்கோன்பால் விடைபெற்ற கபிலர், பாரிமகளிர் பிறந்த வேளிர் மரபிலே வந்த இருங்கோவேள் என்பான், ஆண்மை, ஆற்றல், அருளுடைமையால் சிறந்து விளங்குவதறிந்து, அவன் நாடு சென்று அவனைக் கண்டார்; "வேளிருள் வேளே! இம் மகளிர் முல்லைக்கு மணித்தேரும், இரவலர்க்கு முந்நூறு ஊரும் கொடுத்துப் புகழ் கொண்ட பறம்பிற் கோமான் பாரியின் மகளிர்; நான் இவர் தந்தை தோழன்; அந்தணன்; புலவன்; அரசரும் கண்டஞ்சும் ஆண்மையும், பாடி வரும் பாணர்க்குப் பொன்னை அள்ளி வழங்கும் அருளும் ஒருங்கே யுடையாய் நீ என்பது உணர்ந்தேன்; ஆகவே, உனக்கு மணம் செய்து கொடுக்க வேண்டி மகளிரொடு வந்துளேன்; இவர்க்கு மகிழ்ச்சியும், எனக்கு மன அமைதியும் உண்டாக இவர்களை ஏற்றுக் கொள்க," என்று வேண்டினர்.

"இவர்யார் என்குவை யாயின், இவரே,
ஊருடன் இரவலர்க் கருளித், தேருடன்,
முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லிசைப்
படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்
நெடுமாப் பாரி மகளிர் ; யானே
தந்தை தோழன் ; இவர் என் மகளிர் ;
அந்தணன் ; புலவன் ; கொண்டுவந் தனனே ;
....
யான்தர இவரைக் கொண்மதி.' (புறம் : உ0க)

ஆனால், இருங்கோவேளும் கேளாக் காதன் ஆயினன் ; மகளிரை மணக்க அவனும் மறுத்துவிட்டான் ; இரு இடங்களில் தம் சொல் ஏற்கப் படாதது காணக் கபிலர் உள்ளம் நாணிற்று. "தந்தை இருந்தால், தங்களை மணக்க விரும்பித் தங்கள் பறம்பு நோக்கி வரும் இளவரசர் கூட்டத்தைக் கண்டுகளிக்க வேண்டிய இவர்கள், தங்கள் கால்கடுக்கப் பிற அரசர் அவைக்களம் ஏறி அவமானப்பட வந்ததே," என்று வருந்தினர் ; இத்தகைய இழிகுணம் மிக்க இளைஞர்களிடத்தே இனிச் செல்லேன் ; என் சொல், செல்லும் இடமாய், இவர்க்கும் ஏற்ற இடமாய்க் கண்டே செல்வேன் ; அவ்வாறு செல்லும் போதும் யான் மட்டும் தனித்துச் செல்வேனே யல்லாமல், இணக்கம் அறிவிக்கா அரசர் முன் இவரையும் உடனழைத்துச் செல்லேன் என்று முடிவு கொண்டார். அத்தகையான் ஒருவனைத் தேர்ந்து அவன் ஒப்புதல் பெற்று வரும்வரை இவரைத் தக்கார்பால் ஒப்படைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் என்று எண்ணினர் ; மலையமானாட்டுத் திருக்கோவலூர் செந்தண்மை மிக்க அந்தணர் நிறைந்தது என்பதை அவர் முன்னரே அறிவார் ; அவர் மலையமானோடு வாழ்ந்த காலத்தில் அவ்வந்தணருள் சிலரை அறிந்திருந்தார் ; ஆகவே, பாரி மகளிரை அழைத்துக் கொண்டு திருக்கோவலூர் சென்று, ஆங்கே தமக்குத் தெரிந்த பார்ப்பார் சிலரிடத்தில் அவர் அருமை பெருமை கூறி, "அன்புடன் ஓம்புக" என்று ஒப்படைத்து "விரைவில் மீண்டு வருவேன் ; அதுவரை ஆற்றியிருங்கள்" என்று அம் மகளிருக்கும் ஆறுதல் உரைத்து அகன்றார்.

"மகளிரை மணக்க மறுத்தனர் அரசர் இருவர்; அவர்கள் மறுத்தது, மகளிர் மணத்திற்கேற்ற மங்கையர் அல்லர் என்று? அன்று; பாரியின் பகைவர் பேரரசர் மூவர் என்ற அச்சமே அவர்கள் மறுத்ததற்குக் காரணம். அவ் வேந்தரைக் கண்டு அஞ்சும் ஆண்மையிலா அரசர் எவரும் இவரை மணக்க இசையார்; ஆகவே, அவரைக் கண்டு அஞ்சா ஆண்மையாளர் யாவர் எனத் தேர்ந்து அவர்பால் செல்வதே நன்று" என்று எண்ணினார்; தமிழ் நாட்டரசர் அனைவருள்ளும், அவ் வேந்தரைக் கண்டு அஞ்சா ஆற்றல் வாய்ந்தவர் மலையமான் நாட்டு அரசர்களே. அவர்கள் அவரைக் கண்டு அஞ்சாமை மட்டும் அன்று; அவர்க்குப் படைத்துணை போகும் அளவு பேராற்றலும் வாய்ந்தவராவர். ஆகவே, இம் மகளிரை மணப்பதால் அவர் பகைப்பரே என்ற அச்சம் மலையர்க்கு உண்டாகாது; மேலும், மலையர் புலவர்க்கு மதிப்புத் தரும் மாண்பினர்; ஆகவே, பாரிமகளிரை மணக்கும் மனமும் மறமும் ஒருங்கே பெற்றவர் மலைய மன்னர்களே எனத் துணிந்தார். அப்போது அந்நாடாண்டிருந்தவர் மலையமான் திருமுடிக் காரியின் மக்கள் இருவர்; மங்கையர் இருவர் இருப்பதற்கேற்ப, மலையமானுக்கும் மக்கள் இருவர் இருப்பது கண்டு மகிழ்ந்தார்; கபிலர் அவர்களைச் சென்று கண்டார்; தந்தை வாழ் காலத்தில் வந்திருந்தபோது கபிலர் பெருமையை அறிந்தவராதலின், அன்புடன் வரவேற்றனர்; அவர்களிடத்தே தம் உள்ள விருப்பத்தை உணர்த்தினார் கபிலர்; புலவர்வேண்டுவன அறிந்து அளித்துப் புரக்கவல்ல அவ்வரசிளங்குமரர்கள், "மணங்கொள்" என மங்கையர் இருவரை அப்புலவர்களே அளிப்பர் எனின், அதை மறுப்பாரோ? மலையர் இருவரும் மணவினைக்கு இசைந்தனர்; நன்னாள் ஒன்றில், மலையர் இருவரை, மகளிர் இருவரும் மணந்தனர்; மகளிர் மண விழாக்கண்டு களித்த கபிலர், அவர் தந்தை பாரியின் பிரிவு எண்ணி இரங்கினார்; தம் கடமை இனிது முடிந்ததால் மகிழ்ந்து, மகளிர்பால் விடைபெற்றுச் சென்று, பெண்ணையாற்றின் தென்கரையடைந்து, பாரியை நினைந்து, வடக்கிருந்து உயிர்விட்டுப் புகழ்பெற்றார்.

பாரி மகளிர்க்கு மணம் முடித்த பின்னர்க் கபிலர் பெண்ணையாற்றங் கரையில் தீப்புகுந்து உயிர் விட்டார் எனக் கூறிப் புறநானூற்றுச் செய்திகளை ஒரு வகையில் உறுதி செய்யும் கல்வெட்டொன்று திருக்கோவலூர்க்கண் உளது.

"........முத்தமிழ்க் கபிலன்,
மூரிவண் டடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்
பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
அலைபுன லழுவத் தந்தரிசஞ் செல
மினல் புகும் வீடுபே றெண்ணிக்
கனல் புகுங் கபிலர்க் கல்லது, புனல்வளர்
பேரெட் டான வீரட் டானம்
அனைத்தினும் அநாதி யாயது."

(S. I. I. Vol. VII, No. 863)

இனி, 'பார்ப்பார் இல்லத்தில், பாரி மகளிர் வாழ்ந் திருந்தகாலை, ஒரு நாள், பெரு மழை பெய்துகொண்டிருக் கையில், ஔவையார் முற்றும் நனைந்த மேனியராய் அவ் வில்லுள் நுழைந்தார்; வந்தவர் ஔவையார் என்பதை யுணர்ந்த அம் மகளிர், ஔவையாரை அணுகி, நனைந்த அவர் ஆடையை அகற்றினர்; உடுத்துக்கொள்ள அவர்க்கு வேறு ஆடை இன்மை அறிந்து, தங்கள் நீலச் சிற்றாடை கொடுத்து நடுங்கும் அவர் குளிர் போக்கினர்; கொல்லையில் கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்திருக்கும் கீரையைப் பறித்துக் கொணர்ந்து, சுவைபடச் சமைத்துச் சூடுடன் அளித்து அவர் பசியையும் போக்கி, அவர் உடற்கும், உள்ளத்திற் கும் ஊக்கம் ஊட்டினர்; "இன்னாது இரக்கப்படுதல் இரந் தவர் இன்முகம் காணும் அளவு" என்ற குறள் உரை யைப் போற்றாது, வந்தவர் இன்முகம் காணும் வரை பொருள்களை வாரி வழங்குவதே வாழ்வின் பயன் எனக் கருதியதாலேயே அவர்கள் தந்தை உயிர் துறந்தான்; அவர்கள் அதை அறிவார்கள்; அறிந்தும்,

"எந்தை நல்கூர்ந்தான் இரப்பார்க்கு ஈந்து என்று அவன்
மைந்தர் தம்ஈகை மறுப்பரோ—பைந்தொடீ !

நின்று பயன்உதவி நில்லா அரம்பையின்கீழ்க்
கன்றும் உதவும் கனி'' (நன்னெறி : கஎ)

என்பதைப்போல், தந்தையை இழந்து, தனித்துயர் உற்றுத் தவிக்கும் அந்நிலையிலும், தனக்கு ஆடையும் உணவும் அளித்துப் பேணிய அம்மகளிர் செயல், ஔவையார் உளத்தில் அளவிலா மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கிற்று; வெண்பா இரண்டு பாடி, விரும்பிப் பாராட்டினர்:

"வெய்தாய், நறுவியதாய், வேண்டளவும் தின்பதாய்
நெய்தான் அளாவி, நிறையிட்டுப்—பொய்யே
அடகு என்றுசொல்லி அமுதத்தை இட்டார்
கடகம் செறியாதோ கைக்கு,"

"பாரி பறித்த பறியும், பழையனூர்க்
காரிஅன்று ஈத்த களிக்கொட்டும்—சேரமான்
வாராய் என அழைத்த வார்த்தையும், இம்மூன்றுஞ்
நீலச்சிற் றுடைக்கு நேர்."

தம்பால் அன்புகாட்டி ஆதரித்த அம்மகளிர் மணப் பருவம் எய்திய மங்கையராதலின், அவர்க்கு மணம் முடித்து வைத்தலே, தம்முடைய தலையாய கடன் என எண்ணினர் ஔவையார்; பாரி மகளிரை மணந்துகொள்ளத்தக்க பீடும், பெருமையும், அறிவும், ஆற்றலும், ஆண்மையும், அழகும், ஒழுக்கமும், உயர்வும் உடையான் யாவன் என எண்ணிப் பார்த்து, அத்தனையும் ஒருங்குடையான் திருக்கோவலூர் அரசன் தெய்வீகனே என அறிந்தார்; அவன்பால் அவ்விரு மகளிரையும் அழைத்துச் சென்று மணம் முடித்துக்கொள்ளுமாறு வேண்டினர்; புலவர் வேண்டுவனவற்றைக் குறிப்பான் அறிந்து, அவர் அகமும், முகமும் மலர அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கும் அருள் உள்ளத்தனாகிய அவனும், அவர் வேண்டுகோளை ஏற்க மறுத்தான். ஔவையார்க்குச் செய்வதொன்றும் புலப்படவில்லை; பேரழகும், ஓரிளமையும் வாய்ந்தவர் பாரிமகளிர்; குலத்தாலும், குணத்தாலும் குறையுடையாரல்லர்; அறிவிலும் அன்பிலும் அனைவரினும் சிறந்தவர். இவ்வளவும் இருந்தும், இவர்களை

மணக்க மன்னர்கள் மறுப்பானேன்? என்று எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தனர்; ஒன்றும் விளங்கவில்லை; "மறுப்பது ஏன்?" என்று அவனையே கேட்டார். தெய்வீகன், "புலவர் பெருந்தகையீர்! இவ்விள மங்கையர் இருவரையும் மணந்து கொள்ள மறுக்கும் உள்ளம், எவர்க்கும் எளிதில் உண்டாகாது என்பது உண்மையே; என்றாலும், இவர்களோ பாரியின் மகளிர்; பாரியோ, பேரரசர்களாய சேர, சோழ, பாண்டியர் பகைவன்; நான் இம் மகளிரை மணந்துகொள் வேனாயின், அம் மூவேந்தர் பகையை இருகையேந்தி வர வேற்றவனாவேன்; ஆகவேதான், இவர்களை மணக்க மறுக்கிறேன்" என்று கூறினான்.

பாரி மகளிரை மணக்கப் பாரரசர் மறுத்ததற்கான காரணத்தின் உண்மையினை உணர்ந்த ஔவையார், அதற்கு யாது செய்வது என எண்ணிப் பார்த்தார்; அவர்க்கு ஒரு வழி தோன்றிற்று; வேந்தர் மூவரும் தன்பால் பேரன்புடையவர்; தான் விரும்பும் எதையும் செய்யும் நெஞ்சப் பாங்குடையவர்; அவர்களிடத்தே பாரிமகளிர் நிலை கூறி, அவரை மணக்க விரும்பும் மன்னர்பால், பகை கொள்ளுதல் கூடாது என்று வேண்டின், அவர்கள் மறுக்கமாட்டார்கள்; மனம் ஒப்புவர் ஆதலின், அவர்கள் இசைவினைப் பெற்றுத் தர உறுதிமொழியளித்து, அரசனை, அம் மகளிரை ஏற்கு மாறு செய்தல் வேண்டும் என எண்ணினார்; அரசனும் அதற்கு இசைந்தான்; உடனே ஔவையார், தெய்வீகன் பாரிமகளிரை மணந்துகொள்ள இசைந்ததை அறிவித்து, அம் மண விழாவிற்கு வந்து மணமக்களை வாழ்த்திச் சிறப்பிக்குமாறு, அம் மூவேந்தர்கட்கும் கீழ்வரும் அழைப்புச் செய்யுள்களை அனுப்பினார்:

"சேரலர்கோன் சேரல்! செழும்பூந் திருக்கோவல்
ஊரளவும் தான்வருக! உட்காதே—பாரிமகள்
அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனம்இயைந்தான்
சங்கவையை யும்கூடத் தான்."

"புகார்மன்னன், பொன்னித் திருநாடன், சோழன்!
தகாதென்று தான்அங்கு இருந்து—நகாதே,

கடுக வருக! கடிக்கோவ லூர்க்கு
விடியப் பதினெட்டாம் நாள்."

'வையைத் துறைவன், மதுரா புரித்தென்னன்!
செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே,—தையலர்க்கு
வேண்டுவன கொண்டு விடியசு ரொன்பான்நாள்
ஈண்டு வருக இசைந்து."

அழைப்பு அனுப்பிய ஔவையார், பின்னர்த் திருமணத்திற்கான செலவுகட்கு வேண்டும் பொன்னும், பொருளும் பெருகத் தேவை என்பதை யுணர்ந்து, அவற்றைப் பிற அரசர்பால் இரந்து பெறுவதினும், தம் ஆற்றலால் தாமே தேடல் சிறப்பாம் எனக் கொண்டு வருணனை நோக்கி,

"கருணையால் இந்தக் கடல் உலகம் காக்கும்
வருணனே! மாமலையன் கோவல்—திருமணத்தில்
நூம்மாரி பெய்யும் முதுவாரியை மாற்றிப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி"

என்ற பாடலைப் பாடினார்; உடனே, அவ்வூரார்க்கும், அம்மணவினைக்கும் வேண்டுமளவு பொன்மழை பெய்து மக்கள் மனத்தில் மகிழ்ச்சியை விளைத்தது; இனி, மண விழாக் காண வருவார்க்கும் மனம் விரும்பும் ஆடையும், உணவும் அளித்தல் மணமக்கள் கடனாதலின், அவற்றைப் பெறுவதற்காகப்,

"பொன்மாரி பெய்யும் ஊர், பூம்பருத்தி ஆடையாம்;
அந்நாள் வயலரிசி ஆகும்ஊர்;—எந்நாளும்
தேங்குபுக ழேபடைத்த சேதிமா நாடதனில்
ஓங்கும் திருக்கோவ லூர்,"

"முத்தெரியும் பெண்ணை முதுநீர் அதுதவிர்த்து
தத்திவரு நெய்பால் தலைப்பெய்து—குத்திச்
செருமலைத் தெய்வீகன் திருக்கோவ லூர்க்கு
வருமளவும் கொண்டோடி வா"

என்ற இரு பாடல்களைப் பாடினார். உடனே, அந் நாட்டில் விளைந்திருக்கும் பருத்திச் செடிகள் எல்லாம், ஆடை-

யாகவே காய்த்தன. அந் நாட்டு நன்செய் வயல்களில் வளர்ந்திருக்கும் செந்நெற் பயிர்கள் எல்லாம் அரிசியாகவே விளைந்தன; அத் திருக்கோவலூரை அடுத்துப் பாயும் பெண்ணையாற்றில் நீர் ஓடுவது நீங்கி, நெய் ஒருபாலும், பால் ஒருபாலும் பெருக்கெடுத்து ஓடத் தொடங்கின.

இவ்வாறு திருமணத்திற்கான எல்லாம் இனிது நிறைவேறின; மண நாளும் வந்துற்றது; முடியுடை மன்னரும், குறுநில மன்னருமாக எல்லா அரசர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்; மணவிழாத் தொடங்கவேண்டிய அமையத்தில், தெய்வீகனுக்குத் தாம் அளித்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவான் வேண்டி "அங்கவை, சங்கவை ஆகியோரைத் தெய்வீகன் மணம் செய்து கொள்வதைத் தடுக்கவில்லை; அது குறித்து அவனோடு பகை கொள்ளோம்; இம் மண விழா எங்கட்கு விருப்பமே" என அறிவிக்குமாறு ஔவையார் மூவேந்தரையும் வேண்டினார்; அவர்கள், அவரை நோக்கி, "அன்புடையீர்! இம் மணம் எல்லோராலும் ஏற்கத்தக்கதாயினும், இம் மணப் பந்தலில் யாதேனும் ஓர் அற்புதம் நிகழ்தல் வேண்டும்; அவ்வாறாயின், இத்திருமணத்திற்கு எங்கள் இசைவினையும் தருவோம், மணமக்களையும் வாழ்த்திப் போற்றுவோம்" என்றனர்; உடனே, ஔவையார், அம் மணப் பந்தலுக்குக் காலாக நிற்கும் பனந்துண்டு ஒன்றை நோக்கித்,

"திங்கட் குடையுடைச் சேரனும், சோழனும், பாண்டியனும்
மங்கைக்கு அறுகிட வந்துநின் றார்மணப் பந்தரிலே;
சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்று, பச்சோலை சலசலத்துக்
கொங்கிற் குறத்தி குவிமுலை போலக் குரும்பைவிட்டு
நுங்குக் கண்முற்றி, அடிக்கண் கறுத்து, நுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழம் தரவேண்டும் பனந்துண்டமே"

என்ற பாடலைப் பாடினார்; உடனே, வெட்டுண்டு உலர்ந்துபோன அப் பனந்துண்டு, உயிர் பெற்றது; வெண் குருத்து வெளி வந்தது; பின்னர்ப் பச்சோலையாக மாறி ஒலித்தது; ஒருபால் பனங்குலை தோன்றி, நுங்கு முற்றிக் காயாகிக், காய் கனியாகிக் காட்சியளித்தது; ஔவையாரின் இவ்

வரும் பெருஞ் செயல் கண்ட வேந்தர் மூவரும், அச்சமும் வியப்பும் கொண்டவராய், மணவினைக்கு மேலும் தடையாக இருத்தல் தகாது எனக் கொண்டு மணவிழாவை முன்னின்று முடித்து, மணமக்களை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்; பாரி மகளிர் மணவினை கண்டு மன அமைதியுற்றார் ஔவையாரும்,'' என்ற கதையொன்றும் நாட்டில் வழங்குகிறது.

இவ்வாறு பாரி மகளிர் மணங் குறித்துப் பல்வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நாட்டில் நிலவுகின்றன; பாரி மகளிர் மணத்திற்கு முயன்றார் கபிலர் எனக் கூறும் புறநானூற்றுச் சான்றும், அம் மகளிரை மலையற்கு மணம் புரிவித்தார் கபிலர் எனக் கூறும் திருக்கோவலூர்ச் சாஸனச் சான்றும், அவரைத் தெய்வீகனுக்கு மணம் செய்வித்தார் ஔவையார் எனக் கூறும் தமிழ் நாவலர்ச் சரித்திரச் சான்றினும் வலிவுடையன; ஏற்றுக் கோடத்தக்கன ஆதலின், பாரி மகளிர்க்கு மணஞ் செய்வித்தவர் கபிலரே; ஔவையாரல்லர் என்று துணிதலே நன்றாம்.

எ. பேகன்

மதுரை மாவட்டத்தில், பொதினி என்ற பெயருடைய மலையகத்தோரூர் உளது; அஃது ஆவிநன்குடி என்ற பெயரானும் வழங்கிவந்துளது; இப்போது, பழனி என்ற பெயரான் வழங்கும் மலையே அவ்ஆவிநன்குடி; முருகன் உறையும் ஆறு படை வீடுகளுள் ஆவிநன்குடியும் ஒன்று; பழனிமலை முருகனுக்குரியது என்பதற்கேற்ப, பொதினி மலைக்குரியோனாகிய நெடுவேளாவி என்பானின் பேராற்ற லுக்கு, முருகனின் போர்த்திறம் உவமை கூறப்படுவதும், அம்மலை தெய்வக் காப்புடையது எனக் கூறப்படுவதும் காண்க.

> "முழவுறழ் திணிதோள் நெடுவேள் ஆவி
> பொன்னுடை நெடு நகர்ப் பொதினி."
>
> "முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி
> அறுகோட்டு யானைப் பொதினி." (அகம்: சக, க)
>
> "ஈர்ந்தண் சிலம்பின் இருள்தூங்கு நளிமுழை
> அருந்திறல் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமைப்
> பெருங்கல் நாடன் பேகன்." (புறம்: கருஅ)

ஆவிநன்குடிக்குச் சித்தன் வாழ்வு என்ற பிறிதொரு பெயரும் உண்டு. "இனிச் சித்தன் வாழ்வு என்று சொல்லு கின்றவூர் முற்காலத்து ஆவினன்குடி யென்று பெயர் பெற்றதென்றுமாம்; அது, 'நல்லம்பர் நல்லகுடி யுடைத்துச் சித்தன் வாழ்வு - இல்லந்தொறும் மூன்று எரி யுடைத்து, நல்லரவப், பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டியநின், நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்,' என்று ஔவை யார் கூறியதனான் உணர்க. "சித்தன் என்பது பிள்ளையா ருக்குத் திருநாமம்," (திருமுருகாற்றுப் படை: கஎசு) என நச்சினார்கினியர் கூறுவது காண்க. ஆவினன் குடி, வேளிருள் ஒரு பிரிவினராய ஆவியர் என்ற குறுநில மன்ன ரால் ஆளப்பட்டமையால் வந்த பெயராம். அகநானூற்று அரும்பதவுரைகாரர், "நெடுவேளாவி, குறுநில மன்னன்; பொதினி, ஆவிமலை" என எழுதுவது உணர்க.

இவ்ஆவியர் என்பார் யாவர் என்பது நன்கு புலனாக வில்லை; அகநானூறு அளிக்கும் நெடுவேள் ஆவி என்ப வனே, இக்குடி முதல்வனாவன் என்று சிலர் கூறுவர்; ஆவியர், சேர வேந்தர்க்கு மகட்கொடுக்கும் மாண்புடைய ராவர்: இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்ற இரு சேரப்பெருவேந் தர்க்கும் மனைவியராய் வாழ்க்கைப்பட்டார் இருவரும், வேளாவிக் கோமான் பதுமன் என்ற ஆவியர் வழிவந்தான் மகளிராதல் அறிக. சேரர்க்குரிய தலைநகராய வஞ்சிமா நகரத்தே, இவ்ஆவியர் பெயரால், அழகிய மாளிகை யொன்றும் அமைந்திருந்தது எனச் சிலப்பதிகாரத்தால் தெரிகிறோம்:

“பேரிசை வஞ்சி மூதூர்ப் புறத்துத்
தாழ்நீர் வேலித் தண்மலர்ப் பூம்பொழில்
வேளா விக்கோ மாளிகை காட்டி.”
(சிலம்பு : நடுகல் : ககசு – அ)

இவ்வாறு சிறப்புற்ற ஆவியர்குடியில் வந்தாருள் பேகனும் ஒருவனாவன்; பேகன் வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் என அழைக்கப்பெறுவதும், ஆவிநன்குடியாகிய பழனியில் உள்ளதொரு குளம் வையாவிக்குளம் என அழைக்கப் பெறுவதும், பேகன் ஆவியர் குடிவந்தவன், அவ்ஆவியர், பொதினிமலைக்கு உரியவர் என்ற உண்மை களை உறுதி செய்வனவாதல் அறிக. பேகன் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாவன் என்றும், கொடைவள்ளலாய குமணனுக்கும், சிறுபாணாற்றுப் பாட்டுடைத் தலைவனாய ஓய்மானாட்டு நல்லியக் கோடனுக்கும் காலத்தால் முற் பட்டோன் என்றும் பெருஞ்சித்திரனாரும், இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும் கூறுவர்.

பேகன் பெரிய கொடையாளி; ஒருநாள் சோலையில் உலாவிவரச் சென்ற பேகன், ஆங்கு, குளிர்ந்த வாடை வீசவும், விசும்பில் முகிற்குலம் கறுத்துத் திரண்டு மூடிக் கொள்ளவும் கண்ட மயிலொன்று தன் தோகை விரித்து மகிழ்ந்து ஆடலைக் கண்டான்; அதன் ஆடல் கண்டு

மகிழ்ந்த பேகன், தன்னைப் போன்றே, அதுவும் குளிரால் நடுங்குகிறது; ஆகவேதான் அவ்வாறு ஆடுகிறது என்று எண்ணினன்; உடனே, வாடைக்கு அஞ்சித் தான் அணிந்து வந்திருந்த அழகிய பொன்னுடையை அம் மயில்மீது போர்த்திவிட்டு, வாடைவருத்த வருந்தி அரண்மனை அடைந்தான்; பேகனின் பேரருள்திறமும், பெருங் கொடைச்சிறப்பும் விளங்கத் துணைபுரியும் இவ்வரிய நிகழ்ச்சியைப் புலவர் பலரும் பாராட்டிப் பாடுவாராயினர்.

"உடாஅ; போரா ஆகுதல் அறிந்தும்,
படாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்!" (புறம் : கசக)

"மடத்தகை மாமயில் பனிக்கும் என்றருளிப்
படாஅம் ஈத்த கொடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக!" (புறம் : கசரு)

"கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் பேகன்." (சிறுபாண் : ரு-எ)

பேகன் கொடைவளத்தைப் பாராட்டிப் பாடினருள் பரணர் பாடிய பாடல் அவன் கொடைப் பெருமையினைக் குன்றிலிட்ட விளக்கென விளக்கி நிற்கின்றன. "நீரற்று வற்றிய குளத்தினும், வித்தி வான் நோக்கும் வயல்களினும் பெய்து பயனுடையதாகும் மழை, ஒன்றும் விளையாக் களர் நிலத்திலும் பெய்து பயனின்றிக் கழிதலும் உண்டு; இவ்வாறு, பெய்தால் பயனளிக்கும் இடம் இது; ஆகவே ஈண்டுப் பெய்தல் வேண்டும்; பெய்தாலும் பயனுறா இடம் இது; ஆகவே ஈண்டுப் பெய்தல் கூடாது என வரை யறுத்துக்கொள்ளாது எல்லா இடத்தினும் பெய்யும் மழைபேபோல், பேகனும் இரவலர்தம் தகுதி, தகுதி யின்மைகளை அறிந்து நோக்கும் அறிவிலனாய்த் தன்பால் வந்து இரப்பார் யாவரேயாயினும் அவர் அனைவர்க்கும் பொருள்கொடுக்கும் புல்லறிவுடையனவன்; பேகன், இவ் வாறு கொடைத்தொழிற்கண் அறிவற்றவன் ஆவனோ

யன்றிப் போர்க்களத்தே, போரறிவு அறியாது போரிடுவானல்லன்; போர்க்களத்தே, பேராண்மை பெறாதாரும், புறமுதுகிட்டுப் புண் பெற்றோரும், இளமையும், முதுமையும் உடையராய்ப் போர்த்தகுதி பெறாதாரும் வருவர்; அவரோடெல்லாம் அமர்தொடுத்தல் ஆண்மையோ, அறமோ ஆகாது; ஆண்டாலும், ஆற்றலாலும் தம்மையொத்தார்மீதே போர்தொடுத்தல் வேண்டும்; இது போர் அறம்; இவ்வறம் அறியாது போரிடும் அறிவிலியாகான் பேகன்; அஃதறிந்து அமர் உடற்றும் ஆண்மையாளன் ஆவன்."

"அறுகுளத்து உகுத்தும், அகல்வயல் பொழிந்தும்,
உறும்இடத்து உதவாது உவர்நிலம் ஊட்டியும்
வரையா மரபின் மாரி போலக்
கடாஅ யானைக் கழற்கால் பேகன்
கொடை மடம் படுதல் அல்லது
படைமடம் படான் பிறர்படை மயக்குறினே."

(புறம்: ௧௪௨)

பேகன்பால் பரிசில் பெற்று மீளும் ஒரு பாண்மகனை, வழியிடை ஓரிடத்தே, வறுமையே அணிகலனாகக் கொண்ட மற்றொரு பாண்மகன் காண்கிறான்; பரிசில் பெற்ற பாண்மகன், பொற்றாமரைப் பூச்சூடித் திகழ்வதையும், அவன் உடன்வரும் விறலியர், பொன்னரி மாலையால் மாண்புற்று விளங்குவதையும், அவர்கள் வழியை நடந்து கடக்காது, விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய நெடிய தேர் ஏறி வந்திருப்பதையும், குறையொன்றும் இன்றி நாட்டிடை வாழ்வாரேபோல், காட்டிடையேயும் கவலையற்று வாழும் அவர் வாழ்க்கையினையும் கண்டான்; அக்காட்சி அவனுக்குப் பெருவியப் பளித்தது; "நம்போலும் பாண்மகன் இவன்; இவனுக்கு ஏது இத்துணைப் பெருஞ் செல்வம்?" என்று எண்ணுவானாயினான்; அவன் அகக் குறிப்பினை முகக் குறிப்பால் அறிந்து கொண்ட பரிசில் பெற்ற பாண்மகன், அவனை நோக்கிக், "கடுக்கவேண்டும் பெருஞ் சுற்றத்தின் கடும்பசியைப் போக்கத் துடிக்கும்

பாண்மகனே! வெல்லும் வேலேந்திய பேகனும் பெரு வள்ளலைக் கண்டு பரிசில் பெறுமுன், நின்னினும் வறுமையுடையேன் யானும்; இந் நிலையினை இன்றுதான் பெற்றேன்; இது பேகன் அளித்த பெரு வாழ்வு; பேகன் பெருங் கொடையாளன்; உடை உடுத்தல் வேண்டும்; குளிர் போக்கப் போர்வையினை மேற்கோடல் வேண்டும் என அறியும் அறிவற்றது மயில்; அவ்வியல்பினதாம் மயிலுக்கும் போர்வையளித்துப் புரக்கவல்ல பேருள்ளம் உடையான் அவன்; வந்தோர்க் கெல்லாம் பொருள்களை வாரி வழங்குதலாம் கொடைப் பயன், மறுமை யுலகில் வந்து மாறாது பயன் தரும் என எண்ணிக் கொடுப்பா னல்லன்; அவன் கொடை கைம்மாறு கருதி நிகழ்வதன்று; வந்து வாயிற்கண் நிற்பார் தம் வறுமையின் கொடுமையைக் கண்டே வாரி வழங்கும் வழக்குடையான் அவன்; அத்தகையானை நீவிரும் சென்று காணுங்கள்," என அறிவித்து ஆற்றுப்படுத்தான். இவ்வாறெல்லாம், பேகன் பெருங்கொடையைப் பாராட்டியுள்ளார் பரணர்.

"பாணன் சூடிய பசும்பொன் தாமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட்டு அசைஇ
ஊரீர் போலச் சுரத்திடை இருந்தனிர்,
யாரீ ரோஎன வினவ லானாக்
காரென் ஒக்கல் கடும்பசி இரவல!
வென்வேல் அண்ணல் காணா ஊங்கே,
நின்னினும் புல்லியேம் மன்னே! இனியே
இன்னேம் ஆயினேம் மன்னே! என்றும்
உடாஅ; போரா ஆகுதல் அறிந்தும்
படாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்
எத்துணை யாயினும் ஈத்தல் நன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே;
பிறர், வறுமை நோக்கின்று அவன் கைவண் மையே."

(புறம் : கசக)

கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் சிறந்த பேகன் பால் தீயொழுக்கம் ஒன்றும் குடிகொண்டிருந்தது ; அவன், அழகே உருவென வந்த, காரிகையர்க்குக் கற்பே பொற்புடை அணியாம் எனக் கருதும் கண்ணகி எனும் பெயருடையாளை மனைவியாகப் பெற்றிருந்தும், அவள் உண்ணாதும், உறங்காதும், நல்லன உடாதும் இருந்து ஓயாது அழுது நிற்குமாறு அவளைக் கைவிட்டு, நல்லூரில் வாழ்ந்திருந்த பரத்தை யொருத்தியோடு உறவுகொண்டு அவளோடு ஆங்கு வாழ்வதை மேற்கொண்டான்.

பேகனைப் பாடிப் பொருள்பெற வேண்டும் என்ற பெரு விருப்பினராய கபிலர், அவன் மலை நோக்கிச் செல்வாராயினர் ; செல்வார், வழியில் மழையின்றி வருந்திய அவன் நாட்டுக் குறவர்கள், மழை வேண்டிக் கடவுளை வழிபடுவதையும், உடனே பெருமழை பெய்வதையும், தேவைக்கு மேலும் மழைபெய்யக் கண்டு, "மழைபோதும் ; நிறுத்தித் துணைபுரிக" என மறுவலும் கடவுளை வேண்ட, மழை மேகம் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்து அப்பாற் செல்வதையும், குறவர், மழை நின்ற மகிழ்ச்சியால் தினையுண்டு களிப்பதையும் கண்டு கொண்டே சென்றார் : கடைசியில், முரசு முழங்குவதுபோல் ஒலித்துக் கொண்டோடும் மலையருவியின் அருகே அமைந்திருந்த பேகன் பெருமனையடைந்தார் ; வாயிற்கண் இருந்தவாறே, உள்ளிருப்போர்க்குத் தம் வருகையினை உணர்த்தினர் ; சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஆண்டு அவர் கண்ட காட்சி, அவர் உள்ளத்தைக் கலக்குவதாயிற்று ; பேகனின் மனைவியாம் மாண்புடையளாய கண்ணகி, வாயிற்புறத்தே வந்து நின்று "வருக" என வரவேற்பதற்கு மாறாக, வாய்விட்டு அழுவதையும், அவள் கண்கள் கண்ணீர் உகுத்துக் கலங்குவதையும் கண்டார்; "கலங்குதற்குக் காரணம் யாது!" எனக் கனிவுடன் கேட்டார் ; அதற்கு அவள், "பெரியீர் ! தலைவர் பேகன், ஈண்டு வாழ்வதை வெறுத்து, நல்லூர்ப் பரத்தை யொருத்தியொடு வாழ்கிறார் : அதனால், என்மனை நோக்கி வருவார்க்கு விருந்தளித்து வாழும் மாண்பு எனக்கு இல்லையாயிற்று" எனக் கூறி வருந்தி நின்றாள்.

பேகன், கொடையும் கொற்றமும் உடையவனே யெனினும் தீயொழுக்கமும் உடையான் என்பது கண்டு அவன்பால் வெறுப்பும், அவன் தீச்செயல் கண்டு வருந்தும் அவன் மனைவி கண்ணகிபால் இரக்கமும் கொண்டார் புலவர்; பேகன் தவறினன் எனினும் திருத்தி நல்வழிப் படுத்தலும் கூடும் என்று நம்பினர்; உடனே பேகன் வாழும் நல்லூர் சென்றார்; பேகனைக் கண்டு, "பேக! நேற்று யானும் என் சுற்றமும் மலைமேல் அமைந்த நின் ஊர் சென்று, நின் மனையின்முன் நின்று, நின்னையும் நின் மலையையும் வாழ்த்திப் பாடியிருந்தோம்; அப் பாடல் கேட்டுப் பெண் ஒருத்தி வெளியே வந்தாள்; அப்போது அவளிருந்த கோலம், எங்களை ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்துவதாய் இருந்தது; கண்களினின்றும் ஒழுகிய நீர், உடலெல்லாம் நனைப்ப அழுது நின்றாள்; அவள் குரல் யாழ்போல் இனிதே ஆகவும், அந்நிலையில் அது, துன்பத்தின் எல்லையைத் தொட்டு நிற்பதுபோல் தோன்றித் துயர் விளைத்தது; நின் மலைவாழ் மக்கள், தங்கட்கு வேண்டிய மழையை வேண்டும்போதெல்லாம் பெற்று மகிழ்ந்து வாழ்கின்றனர் என்றால், நின்மனை வாழ் மகளொருத்தி மட்டும் மாளாத் துயரில் மாழ்குவது மாண்புடைத்தாமோ? நின் மனையில் ஒருத்தி துயருற்று வாழ, நீ ஈண்டு மகிழ்ந்துறைதல் நன்றோ? ஆண்டுச் சென்று அவள் துயர் துடைத்தலன்றோ அன்புடையார் கடன்?" என்றெல்லாம் கூறி அறிவுரை பல தந்தார்:

'மலைவான் கொள்கென உயர்பலி தூஉய்
மாரி யான்று மழைமேக் குயர்கெனக்
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்
பெயல்கண் மாறிய உவகையர், சாரல்
புனத்தினை அயிலும் நாட! சினப்போர்க்
கைவள் ஈகைக் கடுமான் பேக;
யார்கொல் அளியள் தானே! நெருநல்
சுரனுழந்து வருந்திய ஒக்கல் பசித்தெனக்
குணில்பாய் முரசின் இரங்கும் அருவி
நளியிரும் சிலம்பின் சீறூர் ஆங்கண்
வாயில் தோன்றி வாழ்த்தி நின்று

நின்னும் நின்மலையும் பாட, இன்னாது
இகுத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாள்
முலையகம் நனைப்ப விம்மிக்
குழலினை வதுபோல் அழுதனள் பெரிதே." (புறம்: ௧௪௩)

பேகனுக்கு அறிவுரை கூறினார் கபிலர் ஒருவரே யல்லர்; பரணர், பெருங்குன்றூர் கிழார், அரிசில் கிழார் முதலாயினாரும் அறிவுரை பல அளித்துள்ளனர்; பேகனைக் கண்டு பாராட்ட விரும்பிய பரணர், ஆவிநன்குடியடைந்து, பேகன் பெருமனைமுன் நின்று, அவனையும், அவன் நாட்டையும் பாடினார்; அப் பாடல் கேட்டு ஆங்கே வந்தாள் பேகன் பெருந்தேவி; வந்தவள் முகத்தைப் பரணர் பார்த்தார்; நீலமலர்போன்ற அவள் கண்களினின்றும் சிந்தும் கண்ணீர், அவள் அணிகளையெல்லாம் நனைப்பதை அறிந்தார்; "பேகன் பேராற்றல் பெற்றவன்; பெருங்கொடையாளன்; ஆகவே அவனுக் குரியார் இன்ப வாழ்வினராதலன்றித் துன்பவாழ்வினராகார்; ஆனால் ஈண்டு நிற்கும் இவளோ ஆறாத் துயருடையளாய் விளங்குகிறாள்; இதற்கு என்னையோ காரணம்?" என்றெல்லாம் எண்ணங்கொண்ட பரணர், அவளை வணங்கி, "அழகும், இளமையும் அணியெனக் கொண்டீர்! நீவிர், எம்மால் விருப்பம் பெறும் பேகனுக்குரிய பெருங்கிழமை உடையீர் அல்லரோ?" என்று வினவினார்; அது கேட்ட அவள், தன் கண்ணீர் வெள்ளத்தை மலர்போலும் தன் கையால் துடைத்துக் கொண்டே, "ஐய! நான் அவற்கு உரிமையுடையே னல்லேன்; அவன், என்போன்றாள் ஒரு பரத்தையொடு உறவுடையனாய் முல்லைவேலி சூழ் நல்லூர்க்கண் வாழ்கின்றான்" என்று கூறினாள்.

பேகன் பரத்தையரொழுக்கம் உடையான் என்பது கேட்டு அவன்பால் வெறுப்புற்ற பரணர், அவனைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தல் தம் போன்றார் கடமையாம் என்று கொண்டார்; உடனே, பேகன்வாழ் நல்லூர் சென்று பேகனை நோக்கி, "பேக! மயில், வானடைகண்டு வருந்தாது மகிழ்ந்து ஆடும் இயல்பின்தாகவும், அது வாடி

வருந்தும் என்று கொண்டு அவ் வாட்டம்தீர ஆடை அளித்து அருள்செய்யும் அன்புள்ளம் உடையாய் நீ என்பர்; ஆனால் அவ்வருட்குணம் நின்பால் இருக்கக் காண்கிலேன்; இருக்குமாயின், நின் மனைவி, மனையின்கண் இருந்து வருந்த, நீ ஈண்டு மகிழ்ந்து வாழாய் அன்றே? நின்பால் காணும் இவ்வொழுக்கம் இழிவுடைத்து; யாழ் இசைத்து நின்னைப் பாடுகின்றேன்; அருள்புரிவாயாக என நின்னை வேண்டுகின்றேன்; இவ்வாறெல்லாம் வேண்டுவது என் பசித்துயர் போக்க அன்று; பசியால் வருந்தும் சுற்றமும் எனக்கு இல்லை; ஆகவே, பொருள் வேண்டும் புன்மையுடையேனல்லேன்; உண்மையில், என் பெருமை யறிந்து அளிக்கும் பேருள்ளம் உடையையாயின், உடனே நின் தேரேறிச் சென்று நின் மனையின்கண், நின்னையே நினைந்து நைந்துருகும் நின் மனைவியின் துயர் களைந்து களிப்பூட்டுவாயாக; யான் வேண்டும் பரிசில் அஃது ஒன்றே" என்று கூறினார்.

"அருளா யாகலோ கொடிதே! இருள்வரச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி, யாழநின்
காரெதிர் கானம் பாடினே மாக,
நீனறு நெய்தலிற் பொலிந்த உண்கண்
கலுழ்ந்துவார் அரிப்பனி பூணகம் நனைப்ப
இனைதல் ஆனா ளாக, இளையோய்!
கிளையை மன்எம் கேள்வெய் யோற்கு? என
யாம்தன் தொழுதனம் வினவக், காந்தள்
முகைபுரை விரலிற் கண்ணீர் துடையா
யாமவன் கிளைஞரே மல்லேம்; கேளினி
எம்போல் ஒருத்தி நலன்நயந்து என்றும்
வரூஉம் என்ப வயங்குபுகழ்ப் பேகன்,
ஒல்லென ஒலிக்கும் தேரொடு
முல்லை வேலி நல்லூ ரானே." (புறம் : கசச)

"மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்
படாஅம் ஈத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக!

பசித்தும் வாரேம் ; பாரமும் இலமே ;
களங்கனியன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்
நயம்புரிந்து உறையுநர் நடுங்கப் பண்ணி
அறம்செய் தீமோ அருள்வெய் யோய் ! என
இஃதியாம் இரந்த பரிசில் ; அஃது இருளின்
இனமணி நெடுந்தேர் ஏறி
இன்னு துறைவி அரும்படர் களைமே."

(புறம் : கசஅ)

பேகன் பெருமையுணர்ந்து பாராட்ட விரும்பிய பெருங்குன்றூர் கிழார், மலையிடை வழிகள் பலவற்றைக் கடந்துசென்று அவன் மனையடைந்தார் ; மனை முன்றிலில் பெண்ணொருத்தி தனியே நின்று வருந்தியிருப்பதைக் கண்டார் ; அவளருகே சென்று, "அம்மையே ! தனியே அழுது நிற்கும் நீவிர் யாவிரோ ? பேகன் நுமக்கு என்ன உறவினனே ? அழுதற்கு என்னையோ காரணம் ?" என்றெல்லாம் வினவினர் ; அவள், "பேகன்பால் கிடந்து பழி தரும் பரத்தையர் ஒழுக்கத்தினை உணர்த்தி உறுதுயர் உற்றுள் ; பெருங்கொடையாளன் எனப் போற்றற்குரிய பேகன் பிழையுடையான் என்பதறிந்த புலவர் பெரிதும் வருந்தினர் ; தம் வறுமைதீர அவனளிக்கும் பொருள் பெற்று மீள்வதினும், அவனை நல்வழிப்படுத்தி, அவன் மனைவி நல்லாளோடு வாழச்செய்வதே தம் முன்னிற்கும் பணியாம் எனத் துணிந்தார் ; உடனே பேகன்வாழ் நல்லூர் சென்றுர் ; பேகனைக் கண்டு பாராட்டினர் ; பாராட்டிய புலவர்க்குப் பரிசளிக்க முன்வந்தான் பேகன் ; அந்நிலையில், "பேக ! எமக்குப் பரிசளிக்க விரும்புவையாயின், யாம் வேண்டும் பரிசிலையே அளித்தல்வேண்டும் ; யாம் வேண்டும் பரிசில் பொன்னே, பொருளோ அன்று ; நின் பிரிவால் வாடிப் பொலிவுகுன்றி நிற்கும் நின் மனைவி மாணலம் பெறுமாறு நீ இன்னே நின்மனை செல்லுதல் வேண்டும் ; அதுவே யாம் வேண்டும் பரிசில்" என்று அறிவுரை கூறினர் :

"கன்முழை அருவிப் பன்மலை நீந்திச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி வந்ததைக்

கார்வான் இன் உறை தமியள் கேளா,
நெருநல் ஒருசிறைப் புலம்புகொண் டுறையும்
அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை
நெய்யொடு துறந்த மையிருங் கூந்தல்
மண்ணுறு மணியின் மாசற மண்ணிப்
புதுமலர் கஞல, இன்று பெயரின்,
அதுமன் எம்பரிசில்; ஆவியர் கோவே!'' (புறம்: கசஎ)

கபிலரும், பரணரும், பெருங்குன்றூர் கிழாரும்கூடி, அறிவுரை கூறிநிற்கும் அந்நிலையில் ஆண்டுவந்த அரிசில் கிழாரும், பேகனை அடுத்து, "பேக! நின் நாடு நோக்கி வந்து, செவ்வழிப்பண் இசைத்து நின்னையும், நின் நாட்டையும் பாடி நிற்க, அது கேட்டு, நீ மகிழ்ந்து அளிக்கும் பரிசாக, அரிய அணிகலன்களையன்று யான் விரும்புவது: அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் சிறுமையுடை யேனல்லன்; என்னை உண்மையில் பாராட்டி உள்ளம் உவந்து பரிசளிக்க விரும்புவையாயின், நின் அன்பைப் பெறமாட்டாது மிகமிக வருந்தி வாடித் துயருறும் நின் அரும்பெறல் மனைவி, நின்னை அடையப்பெற்ற மகிழ்ச்சி யால், இதுகாறும் சீவி முடிக்காதிருந்த தன் கூந்தற்கு அரிய மணம்ஊட்டி, அழகாகச் சீவிமுடித்து, மலர்சூடி மகிழும்வண்ணம், இன்றே தேர் ஏறி நின்னூர் செல்க. அதுவே நீ மகிழ்ந்தளிக்கும் பரிசாக அமைதல்வேண்டும்" என்று அறிவுரை கூறினார்:

"அன்ன வாகநின் அருங்கல வெறுக்கை;
அவைபெறல் வேண்டேம்; அடுபோர்ப் பேக!
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி, நின் வன்புல
நன்னாடு பாட, என்னை நயந்து
பரிசில் நல்குவை யாயின், குரிசில்! நீ
நல்கா மையின் நைவரச் சாஅய்,
அருந்துயர் உழக்கும்நின் திருந்திழை அரிவை
கலிமயில் கலாவம் கால்குவித் தன்ன
ஒலிமென் கூந்தல் கமழ்புகை கொளீஇத்
தண்கமழ் கோதை புனைய
வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்கநின் மாவே.'' (புறம்: கசஜ)

புலவர் பலரும் கூடியுரைத்த அறவுரை அனைத்தையும் அமைதியுறக் கேட்டான் பேகன்; அவ்வாறு அவர் உரைத்தன உளங்கொண்ட பின்னரும், அவர்வழி நடவாது மறுக்கும் மதியிலானல்லன் பேகன்: தேர் ஏறித் தன் வீடடைந்து மனைமாட்சியை மாண்புறச் செய்தான். அறிவிழந்து அல்வழி புக்க தனக்கு அறவழி காட்டிப் பெருநெறி நிறுத்திய புலவர் அனைவர்க்கும் பரிசுபல அளித்துப் புகழ்பெருக வாழ்ந்திருந்தான்.

அ. ஓய்மான் நல்லியக்கோடன்

தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திண்டிவனம் வட்டத்தை யும், செங்கற்பட்டு மாவட்டம் மதுராந்தகம் வட்டத் தென் பகுதியையும் தன்கண் கொண்ட நாடு, தமிழ்ச்சங்க காலத்தே ஓய்மானாடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது. அதிய மான் நெடுமானஞ்சி பிறந்த அதியர் குடியும், பேகன் பிறந்த ஆவியர் குடியும்போன்ற பழந்தமிழ்க் குடிகளுள், ஓவியர் எனும் குடியும் ஒன்றாம்; அதியர் குடிவந்த நெடுமா னஞ்சி அதியமான் என அழைக்கப் பெறுதலேபோல் ஓவியர் குடிவந்த அரசனும், ஓவியர்மான், ஓவியமான் ஓய்மான் என அழைக்கப்பெறுவன்; அதைப்போன்றே ஓவியர் ஆண்ட நாடும், ஓய்மான் நாடு எனவும், ஓய்மானாடு எனவும் அழைக்கப்பெறும்.

ஓய்மானாடு, ஐந்நில வளமும் அமையப்பெற்ற அழகிய நாடு. அந் நாடு, மாவிலங்கை, எயிற்பட்டினம், ஆமூர், வேலூர், கிடங்கில் போன்ற பெரிய நகரங்களைத் தன் னகத்தே கொண்டிருந்தது. இவற்றுள், நாட்டின் தலை நகராம் பெருமையுடையது மாவிலங்கை. மாவிலங்கை நீர்வளமும், நிலவளமும் நிறையக்கொண்ட மருதநிலத்து மாநகராகும்; அவ்வூரையடுத்து ஓடிவரும் ஆறு, தன்கண் புகுந்து நீராடும் மகளிர் பற்றி நீந்தும் புணையாகப் பயன் படத்தக்க சந்தனக் கட்டைகளையும், அகிற்கட்டைகளையும், சுரபுன்னை மரத்தின் நறுமலர்களோடு அடித்துக் கொணர்ந்து ஒதுக்கும். அவ்வூர்வாழ் இளமகளிர், கோரைக்கிழங்கு தேடிப் பன்றி உழுத சேற்றுநிலத்தில் ஆட்புகுந்து, அந்நிலத்தைக் காலால் கிளறியவிடத்து, ஆண்டு ஆம்பற்கிழங்கும், யாமை முட்டையும் அகப்படக் கண்டு அகமகிழ்வர். நிலத்துட் புகுந்து நெல்லரியும் உழவர் தம் கூரிய அரிவாள் வாய் மழுங்கியவிடத்து விரைந்து தொழிலாற்றுவான்வேண்டித், தம் அருகே கிடக்கும் யாமை யின் வளைந்த முதுகு ஓட்டைத் தீட்டுக் கல்லாக்கொண்டு தீட்டுவர். அத்துணை மிகுவளம் உடையது அம் மாவிலங்கை.

" நறுவீ நாகமும், அகிலும், ஆரமும்
துறையாடு மகளிர்க்குத் தோட்புணை யாகிய
பொருபுனல் தரூஉம் போக்கரு மரபின்
தொன்மா விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய
நன்மா விலங்கை." (சிறுபாண் : ககசு, கஉ0)

" ஓரை யாயத்து ஒண்டொடி மகளிர்
கேழல் உழுத இருஞ்சேறு கிளைப்பின்
யாமை ஈன்ற புலவுநாறு முட்டையைத்
தேன்நாறு ஆம்பல் கிழங்கொடு பெறூஉம்
இழுமென ஒலிக்கும் புனலம் புதவின்
பெருமா விலங்கை." (புறம் : கஎசு)

" நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கின்
பின்னை மறத்தோ டரியக் கல்செத்து
அள்ளல் யாமைக் கூன்புறத்து உரிஞ்சும்
நெல்லமல் புரவின் இலங்கை." (புறம் : நஎக)

எயிற்பட்டினம், கடற்கரையை அடுத்துள்ள நெய்தல் நிலத்து நகராகும். மதிலால் பெயர்பெற்ற இம் மாநகர், குளிர்ந்த உண்ணுநீர் நிலங்களையும், நீலமணிபோலும் நீர் நிறைந்த உப்பங்கழிகளையும் உடையது.

" மணிநீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய
பனிநீர்ப் படுவின் பட்டினம்." (சிறுபாண் : ௱உ-ந)

கிடங்கில், கிடங்கால் என இக்காலத்து வழங்கப்பெறுகிறது. சிதைந்த அகழியும், இடிந்த கோட்டையும் ஈண்டு இன்றும் உள. மலர் நிறைந்த மரச்சோலைகளால் மாண்புற்றது இக் கிடங்கில். ஒய்மானாட்டு ஊர்களுள் கிடங்கிலும் ஒன்று எனக் கல்வெட்டுகளும் கூறுகின்றன. (S I. I. vol III. Part II. Page 201)

" கிளைமலர்ப் படப்பைக் கிடங்கில்." (சிறுபாண்: கசு0)

வேலூர், உப்புவேலூர் என, இன்று அழைக்கப்பெறுகிறது. வேல்போல் வடிவுடைய மலர்கள் மணக்கும் கேணிகளை உடையது இவ்வேலூர் எனப் புலவர் கூறுகிறார்.

"நல்லியக்கோடன் தன் பகை மிகுதிக்கு அஞ்சி முருகனை வழிபட்ட வழி, அவன் 'இக் கேணியிற் பூவை வாங்கிப் பகைவரை எறி' என்று கனவிற்கூறி, அதிற் பூவை வேலாக நிருமித்தான். இதனுனே வேலூர் என்று பெயராயிற்று" என்ற, இவ்வூர் பற்றிய கதையொன்றும் வழங்குகிறது.

"திறல்வேல் நுதியிற் பூத்த கேணி
விறல்வேல் வென்றி வேலூர்."

(சிறுபாண்: கஎஉ-ங)

ஆமூர், அந்தணர் வாழும் வளம் உடையது அரிய காவல் நிறைந்தது; ஆழ்ந்த அகழியையும் உடையது:

"அந்தணர் அருகா அருங்கடி வியனகர்
அந்தண் கிடங்கின் அவன் ஆமூர்."

(சிறுபாண்: கஅள-அ)

ஒய்மானுட்டை ஆண்ட மன்னர் பல்லோருள்ளும், புலவரும், பிறரும் போற்ற வாழ்ந்தோன் நல்லியக்கோடன் எனும் நல்லோனுவன்; அவன் புலிபோலும் பெருவலி யுடையான்; பகைவர் தம் முகத்தினும், மார்பினும் அல்லால் புறத்தே புண் உண்டாகாவாறு போர்செய்ய வல்ல வாட்போர் வீரன்; களிறேறிக் களம்சென்று தழும்பேறிய காலில் கட்டிய வீரக்கழல் உடையான்:

"நன்மா விலங்கை மன்ன ருள்ளும்
மறுவின்றி விளங்கிய வடுவில் வாய்வாள்
உறுபுலித் துப்பின் ஓவியர் பெருமகன்
களிற்றுத்தழும் பிருந்த கழல்தயங்கு திருந்தடி
....
நல்லியக் கோடன்."

(சிறுபாண்: கஉ0-கு)

நல்லியக்கோடன், கொடையாற் புகழ்பெற்ற கடை யெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனல்லன். ஆனல், அவன் அவ் வெழுவரினும் சிறந்தோனுவன்; வள்ளல் எழுவரும் தனித்தனியே மேற்கொண்டிருந்த கொடைத்தொழிலாகிய பெரும்பாரம் அனைத்தையும், தான் ஒருவனுகவே தாங்கி நிற்கும் உரனுடையான் நல்லியக்கோடன்; அம்மட்டோ?

வள்ளன்மையில், வேந்தரும் அவனுக்கு ஈடாகார்; வருவார்க்கு அவன் வழங்கிய பொருள் அளவு இறந்ததாம்; அவன் அளித்த கொடைப்பொருட் பெருமையொடு நோக்கியவழி, குட்டுவர்க்குரிய வஞ்சிநகர்ச் செல்வமும் சிறிதாம்; செழியர்க்குரிய மதுரைமாநகர்த் திருவும் சிறிதாம்; சோழற்குரிய உறந்தையின் உறுபொருளும் சிறிதாம். மாறுது பெய்யும் மழைபோல், வரையாது வழங்கும் அவன் கைகள்; பாடிவருவார்க்கு அவன் அளித்த பிடியானைகள் பலவாம்; 'அவன்பால் பரிசில்பெற்ற அந்நாள் முதல் இந்நாள்வரை, பிறர்மனை சென்று பாடிப் பிழைப்பதை மறந்தேன்' எனப் புலவர் ஒருவர் பாராட்டுவரெனின், அவன் கொடைத்தொழிலை என்னெனப் புகழ்வது!

"வருபுனல் வாயில் வஞ்சியும் வறிதே;"

"மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும் வறிதே;"

"ஓடாப் பூட்கை உறந்தையும் வறிதே."

"எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க
ஒருதான் தாங்கிய உரனுடை நோன்தாள்
....
பிடிக்கணம் சிதறும் பெயன்மழைத் தடக்கைப்
பல்லியக் கோடியர் புரவலன்; பேரிசை
நல்லியக் கோடன்."
(சிறுபாண் : ௫0; ௬௭; ௮௩; ௧௧௩-௧௨௬)

"இரவி னானே ஈத்தோன் எந்தை;
அன்றை ஞான்றினொடு இன்றி னூங்கும்
இரப்பச் சிந்தியேன்."
(புறம்: ௩௭௬)

கடவுளர் உறையும் மகாமேரு மலை ஒரு கண்ணை விழித்துப் பார்த்தாலொத்த உயர்வுடைய அவன் கோபுர வாயில், பகைவராய் வருவார்க்கு நுழைதற்கரிய காவலை உடையதெனினும், அது, பெருநகர்க்கு அடைக்கப்படாது; புலவர்க்கு அடைக்கப்படாது; அருமறையறிந்த அந்தணர்க்கு அடைக்கப்படாது; நல்லியக்கோடன், தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலாயினார்க்கு அளிக்கப் பெரும்

பொருள் வேண்டியக்கால், பகைவர் நாட்டுட் சென்று பெரும்பொருள் கொணருமாறு தன் படைவீரரை அனுப்புவன்; அவர்களும், அவ்வாறே சென்று, வென்று பெரும் பொருள்பெற்று, ஆண்டுத் தன் அரசன் புகழ்பாடி வந்தார்க்கு வழங்கியனபோக எஞ்சியவற்றைக் கொணர்ந்து கொடுப்பர்; இதனால், நல்லியக்கோடன் கொடைத் தொழில் நாடொறும் நடைபெறுவதாயிற்று:

"பொருநர்க் காயினும், புலவர்க் காயினும்
அருமறை நாவின் அந்தணர்க் காயினும்
கடவுள் மால்வரை கண்விடுத் தன்ன
அடையா வாயில் அவன் அருங் கடை."

(சிறுபாண்: உ0ங-சு)

"திறல்சால் வென்றியொடு தெவ்வுப்புலம் அகற்றி
விறல்வேல் மன்னர் மன்னெயில் முருக்கி
நயவர், பாணர் புன்கண் தீர்த்தபின்
வயவர் தந்த வான்கேழ் நிதியமொடு
....
தரீஇ, அன்றே விடுக்கும் அவன் பரிசில்."

(சிறுபாண்: உசசு-சுக)

ஆற்றலும், அருளும் உடையனாய நல்லியக்கோடன், ஆடவர்பால் அமையவேண்டும் அரும்பண்புகள் அத்தனையும் பெற்றிருந்தான்; நல்லியக்கோடன், செய்ந்நன்றி மறவாச் சிறப்புடையன்; சிற்றினம் சேரான்; இன்முகம் உடையன்; இனிய பண்பினன்; அஞ்சி அடைந்தாரை ஆட்கொள்ளும் அருளுடையான்; ஆறிய சினத்தன்; அணி வகுத்து நிற்கும் ஆற்றல் மறவரை அழித்தொழிக்கும் ஆண்மையாளன்; அழிந்து ஓடிவரும் தன் படையைத் தடுத்து நிறுத்தித் தாங்கவல்ல தாளாளன்; எண்ணிய எண்ணியாங்கு முடிக்கும் திண்ணியன்; கண்டார் விரும்பும் கவினுடையான்; ஒருதலைப்படா உயர்நீதியுடையான்; வருவது உணரும் வாலறிவுடையான்; பெண்டிர் விரும்ப ஒழுகும் மெல்லிய பண்புடையான்; அறிவன அறிந்த அறிவுடையான்; வரியில் வந்து வருந்தி இரப்பார்தம் வரிசையறிந்து, வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையான்:

"செய்ந்நன்றி அறிதலும், சிற்றினம் இன்மையும்
இன்முகம் உடைமையும், இனிய ஞதலும்,
செறிந்துவிளங்கு சிறப்பின் அறிந்தோர் ஏத்த
அஞ்சினர்க்கு அளித்தலும், வெஞ்சினம் இன்மையும்,
ஆணணி புகுதலும், அழிபடை தாங்கலும்,
வாள்மீக் கூற்றத்து வயவர் ஏத்தக்
கருதியது முடித்தலும், காமுறப் படுதலும்,
ஒருவழிப் படாமையும், ஓடியது உணர்தலும்
அரியேர் உண்கண் அரிவையர் ஏத்த,
அறிவுமடம் படுதலும், அறிவுநன் குடைமையும்,
வரிசை அறிதலும், வரையாது கொடுத்தலும்
பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசிலர் ஏத்தப்
பன்மீன் நடுவண் பான்மதி போல
இன்னகை ஆயமோடு இருந்தோன்."
(சிறுபாண் : உ0எ-உ0)

நல்லியக்கோடன்பால் அமைந்து கிடந்த பண்பு நலம், அவனைப் பாடிய நல்லூர் நத்தத்தனுரை இந்த அள வோடு நிறுத்தவில்லை: அவர் அவனை மேலும் புகழலானுர்; நல்லியக்கோடன், தாய், தந்தை, தன்முன், ஆசிரியன் போலும் ஆண்டால் முதிர்ந்தோர்க்குக் கூப்பிய கையுடை யான் என, அவன்பால் அமைந்த பெரியோரைப் பணியும் பண்புடைமையினைப் பாராட்டினர்; வீரர்களுக்கல்லாமல், மகளிர் அணைய மலர்ந்த மார்புடையான் என, அவன் காதற் சிறப்பினைப் புகழ்ந்தார் ; உழவர், தம் உழுதொழிலினை ஒரு குறையும் இன்றி நன்கு ஆற்றுமாறு நாடாண்டான் என, அவன் நல்லரசின் நன்மையினை நாவார வாழ்த்தினர் ; தேரேறி வந்து போர்புரிவார் தம்மைப் போர்புரிந்து ஒழிக்கவல்ல வேற்படையுடையான் எனப் பகைவர்க்கஞ்சா அவன் பண்பினைப் பாராட்டினர் ; இவ்வாறு நல்லூர் நத்தத் தனரும், புறத்திணை நன்னகனரும் போற்ற நாடாண் டிருந்தான் நல்லியக் கோடன்.

முதுவோர்க்கு முகிழ்த்த கையினை எனவும்,
இளையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை எனவும்,
ஏரோர்க்கு நிழன்ற கோலினை எனவும்,
தேரோர்க்கு அழன்ற வேலினை எனவும்."
(சிறுபாண் : உகூ-ச)

௯. குமணன்

வள்ளல்கள் எனப் பல்லோர் வாழ்த்த வாழ்ந்த, பாரி, ஓரி, மலையன், எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி என்ற எழுவர்க்கும் காலத்தால் பிற்பட்ட கொடைவள்ளல் குமணன். வள்ளல்கள் ஒவ்வொருவரும், ஒவ்வொரு மலைக்கு உரியராய் வாழ்ந்ததைப் போன்றே, குமணனும், முதிரம் எனும் மலைக்கு உரியனாய் வாழ்ந்தான்; முதிரமலை பழனிமலைத் தொடர்களுள் ஒன்று; இம்மலையடிவாரத்தே குமணமங்கலம் என்னும் சிற்றூர் இன்றும் உளது. உடுமலைப்பேட்டையைத் தன்னகத்தே கொண்டு, பழனிவட்டத்துத் தென்மேலைப் பகுதியையும், உடுமலைப்பேட்டை வட்டத்துத் தென்கீழ்ப் பகுதியையும் கொண்டது குமணன் நாடு.

முதிரம் மலைவளம்மிக்கது; மூங்கிலும், சுரபுன்னையும், ஆசினியும், பலாவும் செறிந்து வளர்ந்து சிறந்துதோன்றும் அம்மலையில், பலாக்கனியைப் பறித்துத் தின்னும் ஆண்குரங்கு, பெண்குரங்கோடு கூடிய தன் இனத்தை அழைக்கும் அழகிய காட்சிகளைக் கொண்டது; தெருக்களில், மக்கள் மதுவுண்டு மகிழ்தற்காம் செல்வ வளமும் சிறக்கப் பெற்றது.

"விசும்புறக்
கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு நீடி
ஆசினிக் கவினிய பலவின் ஆர்வுற்று
முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்
துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடூஉப் பயிரும்
அதிரா யாணர் முதிரம்."
"மட்டார் மறுகின் முதிரம்."
"பழந் தூங்கு முதிரம்." (புறம்: ௧௫௮; ௧௬0; ௧௬௩.)

குமணன், சிறந்த கொடைவள்ளல் ஆவன்; வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசில் வாழ்க்கையுடையவர் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள்; இயற்றமிழ் வளர்த்த புலவரும், இசைத்தமிழ் வளர்த்த பாணரும், நாடகத்தமிழ் வளர்த்த கூத்தரும்,

தம் வாழ்விற்காம் வளந்தேடி உழலும் வாழ்க்கையின ராகாது, தாம் அறிந்த அவ்வருங் கலைகளை வளர்ப்பதில் ஆழ்ந்த சிந்தையராய் வாழ்ந்தமையினாலேயே அவை வளர்ந்தன; அவற்றை வளர்க்கும் அவ் விரவலர்க்கு, வறுமைத்துயர் வந்து வருந்தாவகை வாரி வழங்குவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் அக்கால அரசரும், பிற செல்வரும். அன்னோர் பெரும்பொருள் அளித்துப் பேணி வந்தமையால், அவ்விரவலரும், தம் வாழ்வுபற்றிய கவலையிலராய், அவ்வருங் கலைகளைக் கருத்தூன்றி வளர்த்தனர்: ஆகவே, ஆடியும், பாடியும் தமிழ் வளர்ப்போர் அவ்விரவலரே எனினும், அவர் அதை வளர்க்கப் பெருந்துணை புரிவோர், அவர்க்குப் பொருள் அளித்துப் பேணும் புரவலரேயாவர். அப்புரவலர் இலரேல், இரவலர் வாழ்வதோ, தமிழ் தழைப்பதோ இயலாது; கடைச்சங்க காலத்தே, அத்தகைய இடர்நிலை ஒருகால் உண்டாயிற்று; வரையாது வழங்கித் தமிழ்வளர்த்த வள்ளல்கள் எழுவரும் இறந்துவிட்டனர்; இரவலரைப் புரப்பார் எவரும் இலராயினர்; தமிழ் வளர்வதும் தடையுற்றது. அந்நிலையில், புலவர்க்கும் பிறர்க்கும் பொருள் அளித்துப் போற்றித் தமிழ்தழைக்க வழிசெய்தான் வள்ளல் ஒருவன்; அந்த வள்ளல், முதிரத்துக் கிழவன் குமணன். இவ்வுண்மை, "அலை ஒலிக்கும் ஆழ்கடலும் குறைபடுமாறு நீரைமுகந்து, விரைந்து விண்படர்ந்து, மலையென மருளும் தோற்றம் உடையவாய், வேண்டும் இடத்தே ஒன்றுகூடிய மேகமும், இடியும், மின்னலும் துணைசெய்யப் பெருமழை பெய்தகாலம் கடந்துபோக, வறுமை வந்துற்ற கோடைக் காலத்தே, உயிர்ப்பன்மைகள் எல்லாம், உண்ணும் நீர் பெற்று உய்யுமாறு, கங்கை வெள்ளம் பெருகி விரைந்தோடி வருவதேபோல், வள்ளல்களைக் காணமாட்டாது, வளம் இழந்து, வறுமையுற்று வாடிய எம்போலும் புலவரும், பிறரும் வாழ்வுபெற்று வளஞ்சிறக்க வந்து தோன்றியவன், கொடைவள்ளல் குமணன்" எனப் புலவர் பெருஞ்சித்திரனார் பாராட்டிப் பாடிய பாட்டால் புலனாதல் அறிக.

“நீண்டொலி அழுவம் குறைபட முகந்துகொண்டு
ஈண்டுசெலல் கொண்மூ, வேண்டுவயின் குழீஇப்
பெருமலை யன்ன தோன்றல, சூன்முதிர்பு
உருமுரறு கருவியொடு பெயல்கடன் இறுத்து
வளமழை மாறிய என்றூழ்க் காலை
மன்பதை யெல்லாம் சென்றுணக் கங்கைக்
கரைபொரு மலிநீர் நிறைந்துதோன்றி யாங்கு
எமக்கும், பிறர்க்கும் செம்மலை யாகலின்.”

(புறம் : ௧௬௧)

“எழுவர் மாய்ந்த பின்றை, அழிவரப்
பாடி வருநரும், பிறரும் கூடி
இரந்தோர் அற்றம் தீர்க்குஎன, விரைந்திவண்
உள்ளி வந்தனென் யானே.” (புறம் : ௧௫௮)

குமணன் கோலோச்சி வாழ்ந்த காலத்திலேயே, வெளிமான் என்றொரு வள்ளலும் வாழ்ந்திருந்தான்; வெளிமான்பால் பரிசில் பெறச் சென்றிருந்தார் புலவர் பெருஞ்சித்திரனார்; அவர் ஆண்டுச் செல்வுழி, அவன் வாழ்நாள் வற்றிவிட்டது; இறக்கும் அந்நிலையிலும், தன்பால் வந்து பரிசில் வேண்டி நிற்கும் புலவரை வறிதே அனுப்ப எண்ணினனல்லன் வெளிமான்; தம்பியை அழைத்துப் புலவர்க்கு வேண்டும் பொருள் அளித்து அனுப்பக் கூறி உயிர் துறந்தான்; ஆனால், இளவெளிமான், வெளிமானளவு வள்ளன்மை வாய்க்கப் பெறாதவன்; புலவர்தம் தகுதியறிய மாட்டா அவன், அவர்க்குச் சிறிதே பொருள் அளித்துச் செல்லப் பணித்தான்; புலவர் அதை ஏற்றுக் கொண்டாரல்லர்; அவனுக்குத் தான் யார்? தன்னைப்போலும் புலவர்கள் தகுதி யாது என்பதை உணர்த்த விரும்பினார். உடனே விரைந்து முதிர மலையடைந்தார்; குமணனைக் கண்டார்; “குமண! வறுமை வருத்த, நின் வாயிலடைந்து, நின்னை வாழ்த்தி நிற்கும் யான் கூறுவன வற்றைச் சிறிது செவிமடுப்பாயாக! நிற்பாற் பரிசில் பெறலாம் தகுதி என்பால் உளதோ, இன்றோ? அதை யான் அறியேன்; நீயும் அதை நோக்குவது செய்யாது, நின் தகுதிக்கேற்ற பொருள் அளித்துப் போற்றுவாயாக! நீ

இன்று அளிக்கும் பெரும் பொருள் கண்டு, பேரரசர்கள் வெட்கித் தலைகுனிதல் வேண்டும்; அத்துணைப் பெரும் பொருள் நீ அளித்தல் வேண்டும்; நின்பால் யான் வேண்டுவது ஒரு களிறு; பனைபோல் பருத்த கையும், முத்து உதிருமாறு முற்றிய கொம்பும் உடைத்தாதல் வேண்டும்; மலைபோல் உயர்ந்த உருவுடைத்தாதலும் வேண்டும்; அக் களிற்றின் மீது, இருபாலும் தொங்கும் மணியொலிக்கக், கண்டோர் வியக்கச் செம்மாந்து செல்லும் வேட்கையுடையேன் யான்" எனக் கூறினார்; இரவலர் தம் குறிப்பறிந்து அளிக்கும் கொடை வள்ளலாய குமணன், புலவர் விரும்பிய களிற்றோடு, கணக்கிட்டுக் காணலாகாப் பெரும் பொருளும் அளித்தான்.

"நின், தாள்படு செல்வம் காண்டொறும் மருளப்
பனைமருள் தடக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய
உயர்மருப் பேந்திய வரைமருள் நோன்பகடு
ஒளிதிகழ் ஓடை பொலிய, மருங்கில்
படுமணி இரட்ட ஏறிச் செம்மாந்து
செலல்நசைஇ யுற்றனென், விறன்மிகு குருசில்!
இன்மை துரப்ப, இசைதர வந்துநின்
வண்மையிற் றொடுத்த என்நயந்தனை கேண்மதி!
வல்லினும், வல்லே னாயினும், வல்லே
என்னளந் தறிந்தனை நோக்காது, சிறந்த
நின்னளந் தறிமதி பெரும! என்றும்
வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன்." (புறம்: கசுக)

களிறு பெற்ற புலவர், வறுமைத் துயரால் வாடும் தம் மனை நோக்கிச் சென்றாரல்லர்; நேரே வெளிமானூர் சென்றார்; யானையை அவன் காவன்மரத்தில் கட்டினார்; இளவெளிமானை அழைத்துப் போந்து யானையைக் காட்டினார்; "இளவரசே! இந்த யானை யான் பாடிப் பெற்ற பரிசில்; குமணன் என் புலமை பாராட்டிப் பரிந்தளித்த கொடைப் பொருள்; இரவலரை புரக்கும் இனிய பண்புடையான் அவன்; நீ அப்பண்பற்றவன்; இரவலரைப் புரக்கும் வள்ளல்கள் உலகில் வாழ்விழந்து போய்விடவில்லை; உலகில் இரவலரும் உள்ளனர்; அவ்விரவலரைப் பேணிப் புரக்கும் புரவலரும் உள்ளனர்; இதை, நின்

காவல்மரத்தில் யான் கட்டியுள்ள இவ் யானையைக் கண்ட பிறகேனும் அறிந்து கொள்க! இரவலருக்குக் களிறு அளித்துப் புரக்கும் குமணன் எங்கே! இரவலர் தம் தகுதி யறிந்து ஈயமாட்டா நீ எங்கே! வருகிறேன்'' என்று கூறி விடைகொண்டார்.

"இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை;
புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்;
இரவலர் உண்மையும் காண்இனி; இரவலர்க்கு
ஈவோர் உண்மையும் காண்இனி; நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்துயாம் பிணித்த
நெடுநல் யானை எம் பரிசில்;
கடுமான் தோன்றல்! செல்வல் யானே.''
(புறம்: கசஉ)

"அவர் (பெருஞ்சித்திரனார்) வெளிமானுழைச் சென்றார்க்கு வெளிமான் துஞ்சுவான் தம்பியைப் பரிசில் கொடுவென, அவன் சிறிது கொடுப்பக் கொள்ளாது போய்க் குமணனைப் பாடிக் குமணன் பகடு கொடுப்பக் கொணர்ந்து நின்று வெளிமானூர்க் கடிமரத்து யாத்துச் சென்று அவர் சொல்லியது.'' (புறம் : கசஉ)

ஆண்டு நின்றும் குமணன் தந்த பெரும் பொருளோடு தம் மனை புகுந்தார் புலவர்; அவன் அளித்த பொருளை யெல்லாம் தம் ஆருயிர் மனைவிமுன் கொட்டினார். "நின்னை விரும்பும் நின் உறவினர்க்கும், நீ விரும்பும் நின் சுற்றத்தினர்க்கும், குணங்களால் நிறைந்த நின் குடி முதல்வர்க்கும், நம் வறுமைச் சுற்றத்தின் வயிற்றுப் பசிதீர முன்னர்ப் பொருள் அளித்துப் புரந்தார்க்கும், இவர்க்குத் தரலாம், இவர்க்குத் தரலாகாது என வரையறை செய்யாதும், என்னைக் கேட்டே அளிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுவதும் செய்யாது, இப் பொருளைக்கொண்டு பல்லாண்டு பெருவாழ்வு வாழலாம் என வேட்கையும் கொள்ளாது எல்லோர்க்கும் வாரி வாரி வழங்கி வாழ்வாயாக! இப் பொருள் எல்லாம் குமணன் கொடுத்த கொடைச் செல்வம்!'' என்று உள்ளம் துள்ள உவந்து உரைத்தார்.

"வள்ளியோன்" என வாழ்த்த வறுமைபோக வழங்குவ தொன்றே சாலும்! வறுமை ஒழிவதோடு, வளம் பலவும் பெற்று வாழ, வரையாது வழங்குவோன் வள்ளலுள் உயர்ந்த வள்ளலாவன்! அவ்வாறு வழங்கி வாழ்ந்த குமணன் வாழ்க!

"நின்னயந் துறைநர்க்கும், நீநயந் துறைநர்க்கும்,
பன்மாண் கற்பின் நின்கிளை முதலோர்க்கும்,
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்,
இன்னோர்க்கு என்னாது, என்னொடும் சூழாது,
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது, நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி, மனைகிழ வோயே!
பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்,
திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே."

(புறம்: ௧௬௩)

கொடைவள்ளலாய்ப் புலவர் போற்ற வாழ்ந்த குமணன் ஆட்சிக்கும் கேடுண்டாயிற்று; குமணனுக்கு ஒரு தம்பி யிருந்தான்; இளங்குமணன் என அழைக்கப் பெறும் அவன், குணங்களில் குமணனுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தான்; அண்ணனை அழித்துவிட்டு ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தானே மேற்கொள்ள ஆசை கொண்டான்; அஃதறிந்தான் குமணன்; கொடுங்கோல் மன்னன் வாழும் நாட்டினும், கடும்புலி வழங்கும் காடே நன்று என மக்கள் நினைப்பர்; நாடாளும் குமணன், நாட்டில் நல்லோர் வாழ்தல் வேண்டும்; நல்லோரில்லா நாடு, காட்டினும் கேடுடைத்து; நற்பண்பிழந்த தம்பியொடு நாட்டில் வாழ்வதினும் காட்டில் வாழ்தலே நனி நன்று என்று எண்ணினன்; உடனே காடு சென்று வாழ்வானாயினன். இளங் குமணன் ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்ந்தான். ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய பின்னரும் அமைதியுற்றானல்லன்; அண்ணன் உயிரோடு ஆண்டிருக்கும் வரை, நாட்டில் தான் நன்கு வாழ்தல் இய லாது; ஆகும் காலம் வந்ததும், அடங்கியிருப்பதொழித்து, ஆட்சியைக் கைப்பற்ற அவன் வருதலும் கூடும்; அவன் வாராது போயினும் அவன்மாட்டு அன்புடையார், அவன் பொருட்டுத் தன் ஆட்சியை அழித்தலும் கூடும் என

அஞ்சினான்; ஆகவே அண்ணனைக் கொன்று அமைதிபெற எண்ணினான். ஆனால் குமணனோ கொடைவள்ளல்; அருளுடைமையால் அன்புடையார் பலரைப் பெற்றிருந்தான்; அன்னார் அவன் அழிவு காண அடங்கியிரார்; அவனை அழிக்கத் துணியும் தன்னையே அழிப்பர்; மேலும், குமணனைக் கொல்லுதலும் அத்துணை எளிதன்று; குமணன் கொடைவள்ளல் மட்டுமல்லன்; கொற்றமும் உடையான்; பெரும் படையொன்றும் அவன்பால் உளது; அவனையேயன்றி, அவனைச் சூழ வாழும் அத்துணைப் பேரையும் நல்வாழ்வில் நிறுத்தவல்ல பெரும்படை அது. "நாண் முரசு இரங்கும் இடனுடை வரைப்பின்நின் தாள் நிழல் வாழ்நர் காலம் மிகுப்ப வளமார் உழந்த நின் தானை" (புறம்: கசுக) எனப் புலவர்தம் பாராட்டையும் பெற்றுளது அப் படை. அதை வென்று, அவனைக் கொன்று வெற்றிபெறல் இயலாது என்பதை அறிந்தான்; அதனால் படைவலியால் பெறலாகா ஒன்றைப் பிறிதொரு வழியில் பெறத் திட்டமிட்டான். "குமணன் தலையைக் கொணர்வார்க்குக் கோடிப் பொன் கொடுப்பேன்" என நாட்டில் பறைசாற்றினான். சாற்றி நாள் பல ஆயின; ஆயினும் அவன் கனவு நனவாகவேயில்லை.

இந்நிலையில் பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்ற புலவர் முதிரமலை யடைந்தார்; ஆண்டு அவர் குமணனைக் கண்டாரல்லர்; நிகழ்ந்தன அறிந்தார்; குமணன் காட்டில் வாழ்கின்றான் எனினும், அவனை ஆண்டுச் சென்று கண்டு யாதேனும் பெற்றுச் செல்ல வேண்டும் என விரும்பினார்; அவர் வறுமை அத்துணைக் கொடிது; மேலும் வாழும் இடம் காடேயாயினும், வருவார்க்கு வழங்கத் தவறான் குமணன் என உறுதியாக நம்பினார்; உடனே, அவன் வாழும் காடு சென்றார்; குமணனைக் கண்டார்; தம் வறுமை நிறைந்த வாழ்க்கைக் கொடுமைகளை வகைபெற எடுத்துக் கூறினார்; "நின் நிலை அறிந்தும் நின்பால் பொருள்வேண்டி நிற்கின்றேன்; எனக்கு யாதேனும் ஒன்று கொடுத்தே அனுப்புதல் வேண்டும்" என்று கூறினார்.

மனையோள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண!
என்னிலை அறிந்தனை யாயின், இந்நிலைத்
தொடுத்தும் கொள்ளாது அமையலென்." (புறம்: கசுச)

குமணன் புலவர் தம் பெருமை அறிவான்; வறுமையால் வாடும் அவர் வாழ்வின் கொடுமையும் அவனுக்குத் தெரியும்; எனினும், அவர்க்கு அந்நிலையில் ஒன்றும் கொடுக்க இயலவில்லை; அது அவனைப் பெரிதும் வருத்திற்று; நாடிழந்ததனால் தான் பெற்ற துயரினும் பெருந் துயர் உற்றான்; செய்வதறியாது சிந்தித்தான் சிறிது நாழிகை. அந் நிலையில் அவன் உள்ளத்தே உதித்தது ஓர் எண்ணம்; தன் தலையைக் கொணர்வார்க்குத் தம்பி கோடிப் பொன் கொடுப்பன் என்ற செய்தி, அவனுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அளித்தது: புலவரை அருகழைத்தான்; எவ்வாற்றானும், தம்பியால் யான் தலையிழப்பது உறுதி; என் தலையை யாரோ ஒருவன் கொண்டு சென்று கொடுத்துப் பொருள் பெற்றுப் போவதினும், அப்பொருள் புலவர்க்குக் கிடைப்பதாயின், அவர் வறுமை ஒழியும்; தன் வாழ்வும் உயரும் என்பதை அடைவே எடுத்துக் கூறி, "ஐய! இதோ என் வாள்; இதைக் கொண்டு என் தலையைக் கொய்து சென்று பொருள் பெறுக" என்று கூறி, வாழ்த்திய புலவர் கையில் வாளை வைத்தான், வள்ளல் குமணன்.

வாள் பெற்ற புலவர் வாயினின்றும் உரை எழ மறுத்தது. தன் கொடைச் சிறப்பால், உலகமக்கள் உள்ளத்தே அழியா இடம் பெற்ற அவன், அம் மக்கள் இடையே இருந்தும் வாழ்தல் வேண்டும் என விரும்பிற்று, அவர் உள்ளம். அவனை வாழவைக்கத் துணிந்தார் புலவர். உடனே, வாளோடு விரைந்தார், இளங்குமணன் இருந்த அவை நோக்கி; அவன் அண்ணன் அளித்த வாளை, அவன் முன் வைத்தார்; வாள் வந்த வகையினையும் விளங்கக் கூறினார். நில்லா இயல்புடைத்து இந்நில வுலகம்; நிலையில்லா இவ்வுலகில் நிலைபெற்று வாழும் வகையினை அறிந்தாரும் உளர்; அவரெல்லாம், தம் புகழ் உலகம் உள்ளள

வும் நிலைத்து வாழ வாழ்ந்து, வாழ்விழந்தனர்; அவருள் ஒருவனாய் உயர்ந்து விட்டான் உன் உடன் பிறந்தான்; அவ்வுயர் வுள்ளம் இல்லாப் பிறரோ, தம் பொருளைப் பிறர்க்கு அளித்து அதனால் பயனுறாது கொன்னே இறந்தனர்; உலகத்தே, அவர் ஒருவர் வாழ்ந்தார் என்பதையும் உலகம் மறந்து விட்டது; அவருள் ஒருவனாய் உலவுகின்றனை நீ எனக் கொடுத்துப் புகழ்பெற்ற குமணன் சிறப்பையும், கொடை வள்ளல் குமணனைக் கொன்று வாழ எண்ணும் அவன் கொடுமையையும் அவன் உளங்கொளக் கூறினார். புலவர் தம் பொன்னுரையின் பயன் என்ன என்பதை அறிதற்காம் வாய்ப்பு இல்லை எனினும், இளங்குமணன் உள்ளமும், இளகியிருக்கும்; குமணனும், உயிர் பிழைத்துக் கொடைவளரக் கோலோச்சி யிருப்பன் என்றே, பண்டைப் புலவர் தம் பாடற் சிறப்புணர்ந்தார் பலரும் கொள்வர்.

"மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே;
துன்னருஞ் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின் இரப்போர்க்கு ஈயா மையின்,
தொன்மை மாக்களின் தொடர்பறி யலரே;
தாடாழ் படுமணி இரட்டும் பூநுதல்
ஆடியல் யானை பாடுநர்க்கு அருகாக்
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றனெ னாகக், 'கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன், வாடினன் பெயர்தல், என்
நாடிழந் ததனினும் நனியின் னாது' என
வாள்தந் தனனே, தலையெனக்கு ஈயத்,
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையின்;
ஆடுமலி உவகையொடு வருவல்
ஓடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே."

(புறம்: ௧௬௫)

பதிப்பாளர் :
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1.

தலைமை நிலையம் :
24, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி.

விலை ரூ. 1-12.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1—C. 1000.